Sfântul apostol şi evanghelist Marcu

(s.v. 25 aprilie / s.n. 08 mai)

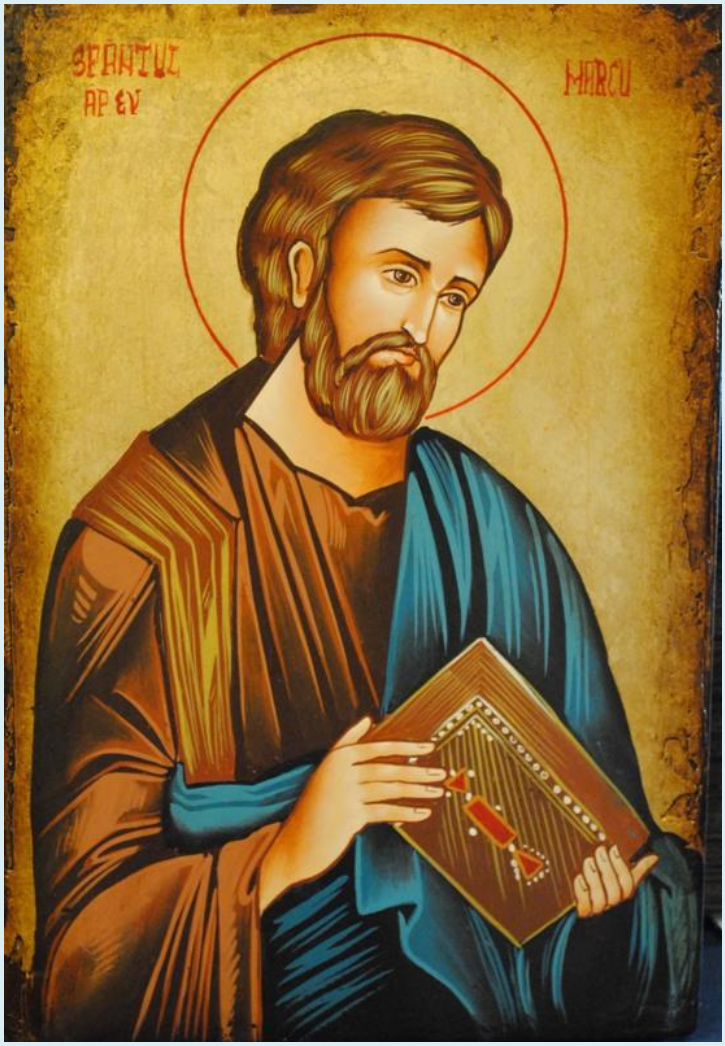

Materiale despre Sfântul apostol şi evanghelist Marcu:

https://independent.academia.edu/emystea/Sf.%20ap.%20%C5%9Fi%20evanghelist%20Marcu

https://archive.org/details/@steaemy?query=apostol+Marcu

https://www.slideshare.net/steaemy1/search_my_uploads?type=&new=&q=Marcu

****

Sfântul apostol şi evanghelist Marcu era iudeu din Ierusalim şi a fost unul din cei şaptezeci de ucenici ai Domnului şi nepotul apostolului Barnaba. La început, a fost

ucenic al Sfântului Pavel şi pentru o vreme a luat parte la prima călătorie de propovăduire a Evangheliei în Cipru şi Asia mică. Mai târziu, a fost fiu duhovnicesc şi însoţitor al Sfântului apostol Petru. Sfântul evanghelist Marcu a suferit moarte mucenicească în Alexandria Egiptului în timpul lui Nero (54-68).

Index

Evanghelia şi Apostolul zilei..... 4
În această lună (aprilie), ziua a douăzeci şi cincea - Sfântul apostol şi evanghelist Marcu (Minei)..... 7
Canon de rugăciune către Sfântul apostol şi evanghelist Marcu 23
Acatistul Sfântului apostol şi evanghelist Marcu 31
Imnografie..... 43
Sfânta Scriptură..... 45
Sfânta Evanghelie după Marcu..... 45
Introducere la Evanghelia după Marcu..... 45
Capitolul 1 - Ioan Botezătorul şi predica sa. Botezul lui Iisus. Ispitirea în pustie. Începutul predicii lui Iisus în Galileea. Chemarea primilor apostoli. Primele vindecări în Galileea. Vindecarea soacrei lui Petru şi alte tămăduiri. Curăţirea unui lepros..... 47
Capitolul 2 - Vindecarea paraliticului. Chemarea lui Matei. Întrebarea despre post. Smulgerea spicelor în zi de sâmbătă..... 49
Capitolul 3 - Vindecarea celui cu mâna uscată şi alte vindecări. Alegerea celor doisprezece apostoli. Păcatul împotriva Sfântului Duh. Mama şi fraţii lui Iisus..... 51
Capitolul 4 - Parabola semănătorului. De ce vorbeşte Iisus în parabole. Lumina ca bun al tuturor. Parabola seminţei ce creşte singură. Parabola grăuntelui de muştar. Potolirea furtunii pe mare..... 52
Capitolul 5 - Vindecarea demonizatului din Gadara. Vindecarea femeii sângerânde; învierea fiicei lui Iair..... 54
Capitolul 6 - Profetul disprețuit în patria sa. Trimiterea celor doisprezece. Decapitarea lui Ioan Botezătorul. Minunea săturării celor cinci mii. Iisus umblă pe mare..... 56
Capitolul 7 - Iisus osândeşte fățărnicia. Vindecarea fiicei unei femei siro-feniciene. Vindecarea unui surd şi gângav..... 58
Capitolul 8 - Săturarea celor patru mii. Fariseii cer semn. Aluatul fariseilor şi al lui Irod. Vindecarea unui orb. Mărturisirea lui Petru. Întâia vestire a patimilor..... 60
Capitolul 9 - Schimbarea la față. Vindecarea copilului surdo-mut. A doua vestire a Patimilor. Cine este cel mai mare? Folosirea numelui lui Iisus. Pietre de poticnire..... 62
Capitolul 10 - Despre divorț. Iisus binecuvintează copiii. Tânărul bogat. A treia vestire a Patimilor. Cererea fiilor lui Zevedeu. Vindecarea lui Bartimeu orbul..... 64
Capitolul 11 - Intrarea în Ierusalim. Smochinul blestemat. Alungarea vânzătorilor din templu. Puterea credinţei. Despre botezul lui Ioan şi autoritatea lui Iisus 67

Capitolul 12 - Parabola lucrătorilor nevrednici. Banul cezarului. Despre învierea morţilor. Cea mai mare poruncă. Fiu şi Domn al lui David. Banul văduvei 68
Capitolul 13 - Profeţia despre dărâmarea Ierusalimului. Sfârşitul lumii şi venirea Fiului Omului. Parabola smochinului prevestitor. Îndemn la priveghere 71
Capitolul 14 - Ungerea din Betania. Trădarea lui Iuda. Cina cea de Taină. Rugăciunea din Ghetsimani. Arestarea lui Iisus. Iisus în faţa sinedriului. Lepădarea lui Petru 72
Capitolul 15 - Iisus în faţa lui Pilat. Judecata şi osânda. Încununarea cu spini. Răstignirea şi îngroparea 76
Capitolul 16 - Învierea lui Iisus. Câteva din arătările Sale. Împuternicirea apostolilor. Înălţarea la cer 78
Vieţile Sfinţilor - Viaţa şi pătimirea Sfântului apostol şi evanghelist Marcu 79
Sinaxar - Pomenirea Sfântului apostol şi evanghelist Marcu 86
Sinaxar - Sfântul apostol și evanghelist Marcu - 25 aprilie 88
Arhid. Ştefan Sfarghie - Sinaxar - Sfântul apostol şi evanghelist Marcu; Sfântul cuvios Vasile de la Poiana Mărului 90
Iulian Dumitraşcu - Calendar Ortodox - Sfântul apostol și evanghelist Marcu; †) Sfântul cuvios Vasile de la Poiana Mărului 92
Proloage - Pomenirea Sfântului apostol şi evanghelist Marcu 94
Sfântul Nicolae Velimirovici - Proloagele de la Ohrida - Pomenirea Sfântului apostol şi evanghelist Marcu 98
Pomenirea Sfântului Anian, cel de al doilea episcop al Alexandriei 99
Cântare de laudă la Sfântul apostol şi evanghelist Marcu 100
Cugetare 101
Luare aminte 102
Predică despre dragostea apostolilor faţă de muncă 102
Viaţa şi pătimirile Sfântului apostol şi evanghelist Marcu a cărui pomenire Sfânta Biserică o sărbătoreşte pe 25 aprilie 104
Mitropolitul Augustin de Florina - Omilie la pomenirea Sfântului evanghelist Marcu 116
Iulian Predescu - Sfântul Marcu, apostol şi evanghelist 120
Adrian Agachi - Marcu, ucenicul Sfântului apostol Petru 125
Îmbunătăţirea omului porneşte de la inimă 130
Vieţile sfinţilor - Sfântul Marcu (sec. I), evanghelist 132
Mihai-Alex Olteanu - Care sunt simbolurile sfinților evangheliști în iconografie? 135
orthodoxwiki - Apostolul Marcu 140
Viaţa Sfântului apostol şi evanghelist Marcu – video 147
„Domul din Veneția” - Catedrala ce adăpostește moaștele Sfântului apostol Marcu (galerie foto) 148
Icoane 171

Evanghelia şi Apostolul zilei

Evanghelia

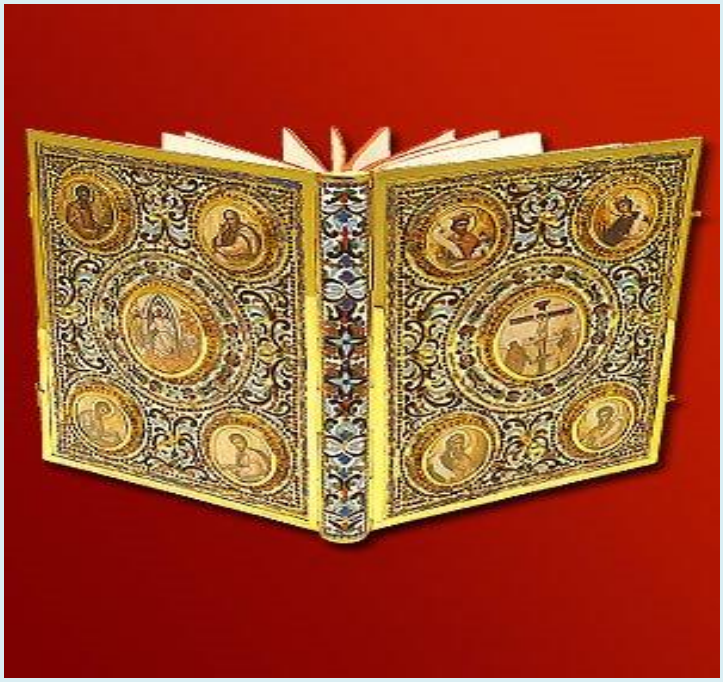

Ev. Luca 10, 16-21

Zis-a Domnul ucenicilor Săi:

16. Cel ce vă ascultă pe voi pe Mine Mă ascultă, şi cel ce se leapădă de voi se leapădă de Mine; iar cine se leapădă de Mine se leapădă de Cel ce M-a trimis pe Mine.
17. Şi s-au întors cei şaptezeci (şi doi) cu bucurie, zicând: Doamne, şi demonii ni se supun în numele Tău.
18. Şi le-a zis: Am văzut pe satana ca un fulger căzând din cer.
19. Iată, v-am dat putere să călcaţi peste şerpi şi peste scorpii, şi peste toată puterea vrăjmaşului, şi nimic nu vă va vătăma.
20. Dar nu vă bucuraţi de aceasta, că duhurile vi se pleacă, ci vă bucuraţi că numele voastre sunt scrise în ceruri.
21. În acest ceas, El S-a bucurat în Duhul Sfânt şi a zis: Te slăvesc pe Tine, Părinte, Doamne al cerului şi al pământului, că ai ascuns acestea de cei înţelepţi şi de cei pricepuţi şi le-ai descoperit pruncilor. Aşa, Părinte, căci aşa a fost înaintea Ta, bunăvoinţa Ta.

Apostol

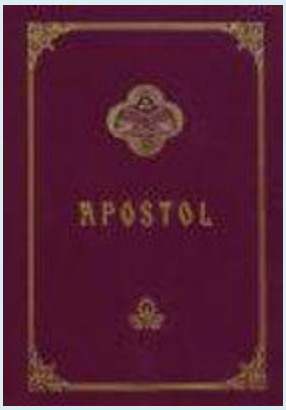

Întâia Epistolă Sobornicească a Sfântului apostol Petru

Ap. I Petru 5, 6-14

Iubiţilor
6. Deci, smeriţi-vă sub mâna cea tare a lui Dumnezeu, ca El să vă înalţe la timpul cuvenit.
7. Lăsaţi-I Lui toată grija voastră, căci El are grijă de voi.
8. Fiţi treji, privegheaţi. Potrivnicul vostru, diavolul, umblă, răcnind ca un leu, căutând pe cine să înghită,
9. Căruia staţi împotrivă, tari în credinţă, ştiind că aceleaşi suferinţe îndură şi fraţii voştri în lume.

10. Iar Dumnezeul a tot harul, Care v-a chemat la slava Sa cea veşnică, întru Hristos Iisus, El însuşi, după ce veţi suferi puţină vreme, vă va duce la desăvârşire, vă va întări, vă va împuternici, vă va face neclintiţi.
11. A Lui fie slava şi puterea în vecii vecilor. Amin!
12. V-am scris aceste puţine lucruri, prin Silvan, pe care îl socotesc frate credincios, ca să vă îndemn şi să vă mărturisesc că adevăratul har al lui Dumnezeu este acesta, în care staţi.
13. Biserica cea aleasă din Babilon şi Marcu, fiul meu, vă îmbrăţişează.
14. Îmbrăţişaţi-vă unul pe altul cu sărutarea dragostei. Pace vouă tuturor, celor întru Hristos Iisus. Amin.

În această lună (aprilie), ziua a douăzeci şi cincea - Sfântul apostol şi evanghelist Marcu (Minei)

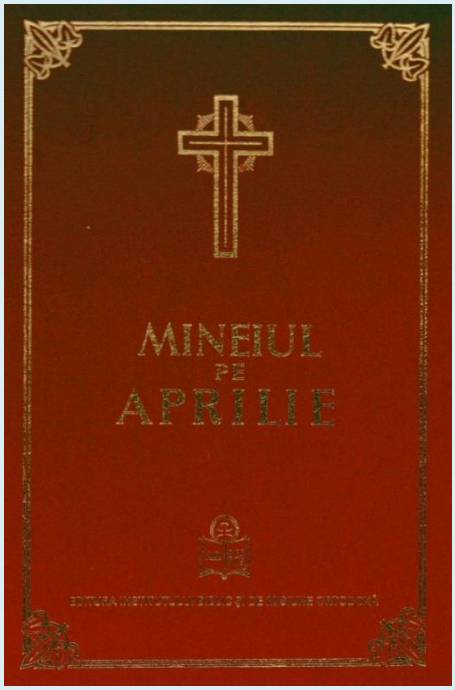

La Vecernie

La Doamne strigat-am..., punem **Stihirile** pe 6, glasul 1:

Podobie: Ceea ce eşti bucuria Cetelor cereşti şi pe pământ oamenilor tare folositoare, prea curată Fecioară miluieşte-ne pe noi cei ce scăpăm la tine. Că nădejdile noastre, după Dumnezeu, întru tine le-am pus, Născătoare de Dumnezeu.

Pe scriitorul dumnezeieştilor cuvinte, şi marele păzitor al Egiptului, după vrednicie să-l lăudăm, strigând: Marcu înţelepte, prin învăţăturile şi rugăciunile tale, ca un apostol, pe noi pe toţi ne povăţuieşte la viaţa cea neînvăluită.

Împreună călător ai fost cu vasul alegerii, şi împreună cu dânsul ai străbătut toată Macedonia. Şi în Roma ucenic fiind lui Petru, dulce tâlcuitor te-ai arătat; şi pătimind te-ai odihnit cu dumnezeiască cuviinţă în Egipt, Marcu prea înţelepte.

Sufletele cele arse şi uscate le-ai înviat, prin ploile cele luminate ale Evangheliei; pentru aceasta dumnezeiescule Marcu, împreună cu noi, Alexandria astăzi luminat prăznuieşte şi laudă pomenirea ta, închinându-se moaştelor tale.

Alte **Stihiri**, glasul 1:

Podobie: Prea lăudaţilor mucenici...

O, Marcu prea fericite! Din izvorul desfătării ai băut, şi ca din Eden te-ai pornit râu de pace prea limpede udând cu apele evangheliceştei tale propovăduiri faţa pământului, şi tăriile Bisericii adăpând cu dogmele cele de Dumnezeu insuflate.

O, Marcu de Dumnezeu cugetătorule, Moise mai-nainte pe egipteni în mare i-a înecat, dar tu prea înţelepte, din marea înşelăciunii pe aceia i-ai tras, cu singură puterea Celui ce a venit cu trup, şi a surpat cu braţ înalt pe cele făcute de mână ale acelora.

O, Marcu prea sfinţite! Întru lumina Duhului petrecând, tot te-ai făcut duhovnicesc şi acum, prea fericite, cu privirile cele neslăbite către Stăpânul, şi cu prea fericitele străluciri, cu putere fiind îndumnezeit, începătura tainei ai aflat, şi sfârşitul cel mult dorit.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *glasul al 6-lea*

Vărsatu-s-a dar în buzele tale, Marcu apostole și ai fost păstor Bisericii lui Hristos, învăţând oile cele cuvântătoare, să creadă în Treimea cea de o Fiinţă, întru o Dumnezeire.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor, *a praznicului*

La Stihoavnă

Stihirile, glasul 1:

Podobie: Prea lăudaţilor mucenici...

O, Marcu de Dumnezeu înţelepţite! Trestie scriitorului Celui înţelept, Cel ce scrie degrab, te-ai făcut, întruparea lui Hristos din dumnezeiască suflare scriind, şi luminat vestind graiurile vieţii celei nesfârşite. Întru care roagă-te, ca să se scrie cei ce te laudă pe tine şi cinstesc mărită pomenirea ta.

Stih: În tot pământul a ieşit vestirea lor şi la marginile lumii cuvintele lor.

O, Marcu prea lăudate! Pe Hristos binevestind, lumea ai înconjurat ca soarele, pierzând cu razele credinţei, tot întunericul mulţimii dumnezeilor. Şi acum te roagă, să dăruiască sufletelor noastre pace şi mare milă.

Stih: Cerurile spun slava lui Dumnezeu şi facerea mâinilor Lui o vesteşte tăria.

O, Marcu apostole! Întru care mai-nainte se înmulţise nebunia relei credinţe, tu ai propovăduit, întunericul egiptenilor cu luminarea cuvintelor tale gonindu-l, de Dumnezeu propovăduitorule, apostole. Şi acum te roagă, să se dăruiască sufletelor noastre pace şi mare milă.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *glasul al 8-lea*

Veniţi pe propovăduitorul cereştii taine, şi tâlcuitorul Evangheliei, pe Marcu cu psalmi şi cu cântări toţi să-l lăudăm. Că acesta s-a arătat râu al Raiului celui înţelegător, sufleteştile brazde cu cereşti ploi udându-le, şi arătându-le aducătoare de roadă lui Hristos Dumnezeu, Celui ce dă tuturor prin rugăciunile lui curăţire şi mare milă.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor, *a praznicului*

Troparul, glasul al 3-lea: Apostole sfinte şi evangheliste Marcu, roagă pe milostivul Dumnezeu, ca să dea iertare de greşale sufletelor noastre.

Sau acesta, glas acelaşi: Învăţându-te de verhovnicul Petru, te-ai făcut apostol al lui Hristos, şi ca un soare ai strălucit marginilor, podoaba alexandrenilor ai fost, fericite, căci prin tine Egiptul s-a slobozit din înşelăciune, şi ca un stâlp al Bisericii, prin învăţătura ta cea evanghelicească pe toţi ai luminat. Pentru aceasta luminat cinstind, pomenirea ta prăznuim, Marcu de Dumnezeu grăitorule; roagă pe Dumnezeu, Cel îmblânzit prin tine, ca să dăruiască iertare de greşeli sufletelor noastre.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor, *a praznicului*

La Utrenie

La Dumnezeu este Domnul, Troparul praznicului de 2 ori, Slavă..., al apostolului, Şi acum... al praznicului.

După întâia Catismă, **Sedealna** apostolului, glasul 1:

Podobie: Mormântul Tău, Mântuitorule, ostaşii străjuindu-l, morţi s-au făcut de strălucirea îngerului ce s-a arătat, care a vestit femeilor Învierea. Pe Tine Te mărim, Pierzătorul stricăciunii, la Tine cădem, cel ce ai înviat din mormânt la Unul Dumnezeul nostru.

Ca un luceafăr cu bună podoabă, ai strălucit lumii, gonind prin credinţă întunericul cel adânc apostole, şi ai luminat sufletele. Pentru aceasta toată Biserica luminat cântă astăzi, pomenirea ta cea purtătoare de lumină, slăvind pe Hristos. (de două ori.)

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor, *a praznicului*

După a doua Catismă, **Sedealna** apostolului, glasul al 4-lea:

Podobie: Cel ce Te-ai înălţat pe Cruce de bunăvoie, poporului Tău celui nou, numit cu numele Tău, îndurările Tale dăruieşte-i, Hristoase Dumnezeule. Veseleşte cu puterea Ta pe bine credincioşii creştini, dăruindu-le lor biruinţă asupra celui potrivnic, având ajutorul Tău armă de pace, nebiruită biruinţă.

Învăţându-te de la Izvorul vieţii înţelepciunea, pe cei ce mai-nainte din neştiinţă cu cuget stricat slujeau celor ciopliţi i-ai înţelepţit. Pentru aceasta te fericeşti în veacul veacului, stând înaintea Scaunului Preasfintei Treimi şi cu osârdie rugându-te, ca să aflăm dezlegare greşelilor, apostole Marcu.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *glas acelaşi*

Podobie: Arătatu-Te-ai astăzi lumii şi Lumina Ta, Doamne s-a însemnat peste noi care cu cunoştinţă Te lăudăm, venit-ai şi Te-ai arătat, Lumina cea neapropiată.

Ca pe o stea mare câştigându-te pe tine Biserica, mărite, cu razele dogmelor tale luminată fiind, strigă ţie: Bucură-te, prea fericite apostole al Domnului.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor, *a praznicului*

Învierea lui Hristos văzând, să ne închinăm Sfântului Domnului Iisus, Unuia Celui fără de păcat. Crucii Tale ne închinăm, Hristoase, şi Sfântă Învierea Ta o lăudăm şi o slăvim; că Tu eşti Dumnezeul nostru, afară de Tine pe altul nu ştim, numele Tău

numim. Veniţi toţi credincioşii să ne închinăm Sfintei Învierii lui Hristos, că iată a venit prin Cruce, bucurie la toată lumea. Totdeauna binecuvântând pe Domnul, lăudăm Învierea Lui, că răstignire răbdând pentru noi, cu moartea pe moarte a călcat.

Psalmul 50

1. Miluieşte-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta
2. Şi după mulţimea îndurărilor Tale, şterge fărădelegea mea.
3. Mai vârtos mă spală de fărădelegea mea şi de păcatul meu mă curăţeşte.
4. Că fărădelegea mea eu o cunosc şi păcatul meu înaintea mea este pururea.
5. Ţie unuia am greşit şi rău înaintea Ta am făcut, aşa încât drept eşti Tu întru cuvintele Tale şi biruitor când vei judeca Tu.
6. Că iată întru fărădelegi m-am zămislit şi în păcate m-a născut maica mea.
7. Că iată adevărul ai iubit; cele nearătate şi cele ascunse ale înţelepciunii Tale mi-ai arătat mie.
8. Stropi-mă-vei cu isop şi mă voi curăţi; spăla-mă-vei şi mai vârtos decât zăpada mă voi albi.
9. Auzului meu vei da bucurie şi veselie; bucura-se-vor oasele mele cele smerite.
10. Întoarce faţa Ta de la păcatele mele şi toate fărădelegile mele şterge-le.
11. Inimă curată zideşte întru mine, Dumnezeule, şi duh drept înnoieşte întru cele dinlăuntru ale mele.
12. Nu mă lepăda de la faţa Ta şi Duhul Tău cel sfânt nu-l lua de la mine.
13. Dă-mi mie bucuria mântuirii Tale şi cu duh stăpânitor mă întăreşte.
14. Învăţa-voi pe cei fărădelege căile Tale şi cei necredincioşi la Tine se vor întoarce.
15. Izbăveşte-mă de vărsarea de sânge, Dumnezeule, Dumnezeul mântuirii mele; bucura-se-va limba mea de dreptatea Ta.
16. Doamne, buzele mele vei deschide şi gura mea va vesti lauda Ta.
17. Că de ai fi voit jertfă, Ţi-aş fi dat; arderile de tot nu le vei binevoi.
18. Jertfa lui Dumnezeu: duhul umilit; inima înfrântă şi smerită Dumnezeu nu o va urgisi.
19. Fă bine, Doamne, întru bună voirea Ta, Sionului şi să se zidească zidurile Ierusalimului.
20. Atunci vei binevoi jertfa dreptăţii, prinosul şi arderile de tot; atunci vor pune pe altarul Tău viţei.

Canoanele al praznicului cu Irmosul pe 8 şi al sfântului pe 6.

Canonul Sfântului

Cântarea a l-a

Irmos: Dreapta ta cea purtătoare de biruinţă, cu dumnezeiască cuviinţă, întru tărie s-a prea mărit. Că aceasta nemuritoare, ca o puternică a toate, pe potrivnici a zdrobit, israelitenilor prin adânc cale nouă făcându-le.

Pe Marcu văzătorul de Dumnezeu lăudându-l, chem darul Duhului, ca insuflându-mi mie luminat, să-mi gonească neştiinţa, şi dumnezeiască bogăţie de înţelepciune să-mi dăruiască.

Pe al tău de Dumnezeu grăitor, cu lumina darului luminându-l Mântuitorule, Cuvinte al lui Dumnezeu, ca un pricinuitor al bunătăţilor, care a Ta venire nouă bine ne-a vestit.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Lui Petru cel înţelept, ucenic fiind, şi îmbogăţindu-te cu a aceluia primire de fiu, Marcu prea mărite, tăinuitor te-ai arătat tainelor lui Hristos, şi împreună moştenitor măririi Lui te-ai făcut.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Cela ce pe egipteni întru adânc i-a înecat prin norul Duhului, Acela a venit din tine Preacurată la egipteni mai pe urmă, şi prin Marcu pe aceia de înşelăciune i-a mântuit.

Catavasie: Ziua Învierii, să ne luminăm, popoare! Paştile Domnului, Paştile! Că din moarte la viaţă şi de pe pământ la cer, Hristos Dumnezeu ne-a trecut pre noi cei ce cântăm cântare de biruinţă!

Cântarea a 3-a

Irmos: Însuţi Cel ce ştii neputinţa firii omeneşti şi după milostivire Te-ai închipuit într-însa, încinge-mă cu putere de sus, ca să strig Ţie: Sfântă este Biserica cea însufleţită a Slavei Tale celei nepovestite, Iubitorule de oameni.

Pe tine Hristoase înţelepciunea cea ipostatnică, care Te-ai arătat la toată lumea, Stăpâne, şi viaţă ai dăruit, şi pe oameni i-ai luminat, Te-a propovăduit cu razele Tale fiind strălucit robul Tău, Marcu, Iubitorule de oameni.

Izvorul înţelepciunii cel pururea curgător primindu-l Hristoase, însuşi văzătorul tău Marcu, ca un râu sunând, a udat marginile pământului cu lumina cunoştinţei de Dumnezeu, arătând proorocia ta cea adevărată, Iubitorule de oameni.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Lui Petru urmând înţelepte, ca un ucenic al lui, înţelept ai aşezat Evanghelia, lumina teologiei luând de la dânsul apostole, şi venirea lui Dumnezeu în trup o ai vestit luminat.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

În braţe fecioreşti de demult fiind purtat, altarele Egiptului cele drăceşti Tu le-ai sfărâmat, şi la aceasta iarăşi ai trimis pe Marcu să facă pe toţi să cunoască întruparea Ta, şi dumnezeiască taina Ta Hristoase.

Catavasie: Veniţi să bem băutură nouă, nu din piatră stearpă făcută cu minuni, ci din Izvorul nestricăciunii, din Hristos, Cel ce a izvorât din mormânt, întru Carele ne întărim.

Condacul şi Icosul praznicului.

Sedealna, glasul al 8-lea:

Podobie: Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind fără ardere, Maica lui Dumnezeu, în chip de negrăit ai născut pe Cel ce a făcut toate şi în braţele tale ai avut pe Cel ce ţine toate şi la sân ai hrănit pe Cel ce hrăneşte lumea. Pentru aceasta, te rog pe tine, Preasfântă Fecioară, să mă izbăveşti de greşeli, când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu, Stăpână Fecioară curată, atunci să-mi dăruieşti ajutorul tău, că pe tine te am nădejde eu, robul tău.

Surpând semeţia idolească, şi dorind de patimile Mântuitorului, Marcu apostole din Cer te-ai arătat lumii, izvorând tuturor minuni, şi ai fost învăţător limbilor. Pentru aceasta întru cântări lăudând şi cu credinţă mărind, după vrednicie cinstim pomenirea ta, de Dumnezeu grăitorule prea bogate roagă-te lui Hristos Dumnezeu, iertare de greşeli să dăruiască, celor ce cu dragoste cinstesc sfântă pomenirea ta.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Podobie: Mormântul Tău, Mântuitorule, ostaşii străjuindu-l, morţi s-au făcut de strălucirea îngerului ce s-a arătat, care a vestit femeilor Învierea. Pe Tine Te mărim, Pierzătorul stricăciunii, la Tine cădem, cel ce ai înviat din mormânt la Unul Dumnezeul nostru.

La înălţimea faptelor bune suindu-te dumnezeiescule Marcu, ne-ai tunat nouă tainele cele mari ale dogmelor celor de mântuire, dumnezeiesc propovăduitor făcându-te. Pentru aceasta cu credinţă te rugăm pe tine, prea fericite, slobozeşte-ne pe noi de tot necazul, de păcate şi de primejdii.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor, *a praznicului*

Cântarea a 4-a

Irmos: Munte umbrit cu harul cel dumnezeiesc, privindu-te Avacum, cu ochii cei de departe văzători, mai înainte a vestit pe Sfântul lui Israel, ce vrea să iasă din tine, spre mântuirea şi înnoirea noastră.

În tot pământul a ieşit vestirea ta, şi la marginile lumii arătat puterea cuvintelor tale, înţelepte, precum zice David, luminat propovăduieşte mântuirea şi înnoirea noastră.

Pe dumnezeiescul şi prea înţeleptul Marcu, ca pe un propovăduitor şi tainic învăţător darului, cel ce a vestit tuturor pe Lumina cea neapusă şi cu razele propovăduirii sale, a luminat lumea, cu cântări să se laude.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Picioarele tale, după proorocie, s-au înfrumuseţat, căci bine ai vestit nouă luminat pacea cea mai presus de cuvânt, de Dumnezeu primite, care prin trup era să se arate marginilor, spre mântuirea noastră şi înnoirea.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Pe norul cel fecioresc Cuvântul fiind purtat, sfaturile egiptenilor şi gândurile celor luptători de Dumnezeu, nebune socotindu-le, le-a stricat prin învăţăturile dumnezeiescului Marcu, ca un Milosârd, spre mântuirea noastră şi înnoirea.

Catavasie: La dumnezeiasca strajă, de Dumnezeu grăitorul Avacum, să stea împreună cu noi şi să arate pe îngerul cel purtător de lumină, care a grăit luminat: astăzi este mântuirea lumii, că a Înviat Hristos, ca cel atotputernic.

Cântarea a 5-a

Irmos: Cel ce ai luminat cu luminarea venirii Tale, Hristoase şi ai făcut să strălucească cu Crucea Ta marginile lumii, luminează cu lumina cunoştinţei dumnezeirii Tale inimile tuturor celor ce Te laudă cu dreaptă credinţă.

Picat-ai dulceaţa bunei credinţe din dumnezeieştile ploi ale cuvintelor tale, arătându-te cu darul, peste tot fiind strălucit, luminat cu razele Soarelui celui înţelegător, Marcu prea fericite, de Dumnezeu primite.

Din casa Domnului izvor ai ieşit, şi adăpi inimile cele uscate cu apele Duhului dindestul, învăţând ca să aducă rod în loc de nerodire, apostole.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Tu al marelui Petru fiu ai fost, şi cu învăţăturile lui fiind luminat totdeauna, sufletele celor ce au venit la tine cu căldură le-ai luminat, Marcu, apostole al Domnului.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Ca un Om din Fecioară născându-Te, egiptenilor Te-ai arătat Hristoase, cel ce ai strălucit din Tatăl mai-nainte de făptură; cărora pe Marcu le-ai uns, ca să-i înveţe pe dânşii înţelepţeşte tainele cunoştinţei de Dumnezeu.

Catavasie: Să mânecăm cu mânecare adâncă şi în loc de mir, cântare să aducem Stăpânului, şi să vedem pe Hristos, Soarele dreptăţii, tuturor viaţă răsărind.

Cântarea a 6-a

Irmos: Înconjuratu-ne-a pe noi adâncul cel dedesubt şi nu avem scăpare; socotitu-ne-am ca oile de junghiere; mântuieşte pe poporul Tău, Dumnezeul nostru, că Tu eşti celor neputincioşi tărie şi îndreptare.

Surpat-ai sprânceana celor fărădelege Doamne, şi înălţarea cea mândră ai smerit, pe apostolul Tău arătându-l purtător de biruinţă cu puterea Ta; că Tu eşti tăria celor neputincioşi şi îndreptarea.

Cununa nădejdii, mărite, cu care acum ne încununăm, o ai propovăduit cu cuvintele tale pe Ziditorul făpturii, înţelepte Marcu.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Petru verhovnicul, mărite, pe tine luminat cu taină te-a învăţat, de ai scris cinstita Evanghelie, arătându-te slujitor darului, că tu ne-ai tâlcuit nouă lumina cunoştinţei de Dumnezeu.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Egiptul cel ce era mai-nainte întru întuneric Doamne, prin Fecioara, dumnezeiasca Maică, l-ai luminat, ca un Prunc mergând la dânsul, şi ai surpat capiştile lui, cu învăţăturile lui Marcu, de Dumnezeu grăitorului, Iubitorule de oameni.

Irmosul: Pogorâtu-Te-ai întru cele mai de jos ale pământului, şi ai sfărâmat încuietorile cele veşnice, care ţineau pe cei legaţi, Hristoase, şi a treia zi, precum Iona din chit, ai înviat din mormânt.

Condac, glasul al 2- lea:

Podobie: Cele de sus căutând de tot necazul ne izbăvim, de Dumnezeu Născătoare.

Darul Duhului primind dintru înălţime, împletirile ritorilor le-ai stricat apostole, şi pe toţi păgânii vânându-i Marcu prea mărite, Stăpânului tău i-ai adus, propovăduind dumnezeiasca Evanghelie.

Icos: Fiind ucenic verhovnicului apostolilor, împreună cu dânsul ai propovăduit pe Hristos, Fiul lui Dumnezeu şi pe cei ce se clătinau de înşelăciune, i-ai întărit pe piatra adevărului; pe care întărindu-mă şi pe mine, îndreptează paşii sufletului meu, ca mântuindu-mă de cursele vrăjmaşului, nepoticnit să te cinstesc pe tine: Căci tu pe toţi i-ai luminat Marcu, înţelepte, propovăduind dumnezeiasca Evanghelie.

Condac, glasul al 2-lea:

Podobie: Cele de sus căutând de tot necazul ne izbăvim, de Dumnezeu Născătoare.

Lui Petru arătându-te săditură de Dumnezeu săditǎ, şi mucenic tare, şi tăinuitor, şi apostol al lui Hristos, ai vărsat marea învăţăturilor, şi lumea ai veselit, rugându-te Marcu, să ne mântuiască pe noi.

Icos: Pe iubitorul de înţelepciune, şi apostolul Mântuitorului Hristos, toţi cu cântări de laude să-l cinstim, că acesta fiind învăţat de Petru, a scris Evanghelia lui Hristos Dumnezeu, a Celui ce S-a arătat cu trup tuturor oamenilor, şi cinstitele Lui patimi, şi dumnezeiasca Înviere în lume le-a vestit. Cu care şi pe păgâni i-a luminat, învăţându-i să cinstească o Dumnezeire în Trei ipostasuri, dumnezeiescul Marcu, rugându-se să ne mântuiască pe noi.

Sinaxar

În această lună, în ziua a douăzeci şi cincea, pomenirea Sfântului apostol şi evanghelist Marcu.

Stih: Spurcaţii ucigaşi pe Marcu târându-l pe pământ,
Nu ştiau că la ceruri prin aceea îl trimit.
Pe Marcu în a douăzeci şi cincea zi.
Cei fără de minte pe pământ îl târî.

Prea lăudatul apostol Marcu a propovăduit pe Hristos în tot Egiptul şi Libia şi Barbaria şi în Pendapoli, în zilele lui Tiberiu Cezarul, şi a scris şi Evanghelia sa, tâlcuindu-i-o apostolul Petru, şi mergând în Chirinii Pendapoliei, a făcut multe minuni.

De aceea s-a dus în Alexandria cea despre Faraon, şi de acolo la Pendapoli, făcând pretutindeni minuni, şi împodobind bisericile lui Hristos, cu hirotonii de episcopi şi de ceilalţi clerici.

După aceea mergând iarăşi la Alexandria, şi aflând pe oarecari fraţi de mare, la Vucolii, petrecea cu dânşii binevestind şi propovăduind cuvântul lui Dumnezeu, unde mergând către dânsul închinătorii idolilor şi nesuferind a vedea sporindu-se credinţa lui Hristos, îl legară cu ştreanguri şi-l târâră, şi căzându-i carnea pe pietre, se dărâmă, şi sângele lui roşea pământul. Deci băgându-l în temniţă, i se arătă Domnul spunându-i mai-nainte mărirea ce va să-l primească, şi la ziuă iarăşi legându-l, îl târâră pe uliţe iarăşi, şi aşa dărâmându-se şi rupându-se de pietre, şi-a dat sufletul la Dumnezeu.

Iar chipul statului lui era într-acest chip: Nici foarte plin la trup, nici prea înalt, nici scund şi mărunt, ci cuvios şi împodobit la măsura vârstei crescându-i şi căruntețe. Nasul lungăreţ iar nu scurt, nici cu vreo lipsă, ci drept, sprâncenele îi băteau jos, barba lungă, capul pleşuv; la faţă era încuviinţat, era milostiv şi lăsător, şi dulce la vorbă cu cei ce se împreună, atâta cât era tocmit la toate, şi strălucea bunătăţile

sufletului cu harurile trupului său. Şi i se face pomenirea în sfânta sa biserică, ce este aproape de Taurul.

Tot în această zi, pomenirea înnoirii cinstitei apostoliei Sfântului şi prea lăudatului verhovnicului apostolilor Petru, ce este alături cu Sfânta Biserică cea mare.

Tot în această zi, pomenirea celui dintru sfinţi părintelui nostru Macedonie patriarhul Constantinopolului.

Stih: Macedonie, de stricăciosul scaun tu depărtat fiind,
Pe Dumnezeu acum cu Serafimii şi cereştile scaune eşti lăudând.

Tot în această zi, Sfânta muceniță Nihi.

Stih: Dătătorul bunătăţii a dat răsplătiri Nihei ce a suferit tăiere,
Ca ceea ce s-a aflat de biruinţă purtătoare.

Tot în această zi, pomenirea prea cuvioşilor opt părinţi sihaştri.

Stih: Grumazii a opt bărbaţi împreună au tăiat.
Care sub jugul tău, Cuvinte au îngenunchiat.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi, Amin.

Cântarea a 7-a

Irmos: Pe tine, Născătoare de Dumnezeu, cuptor înţelegător te cunoaştem credincioşii; că precum a mântuit pe cei trei tineri Cel Preaînalt şi pe mine tot omul, în pântecele tău m-a înnoit Dumnezeul părinţilor, Cel Lăudat şi prea slăvit.

Cu dumnezeieştile fulgere fiind aprins, răsunările cele strălucite cu taină le-ai răspuns, Marcu prea fericite, că ai propovăduit pe Cuvântul cel fără de trup a fi întrupat, pe Dumnezeul părinţilor Cel lăudat şi prea slăvit.

Cu puterile cele dumnezeieşti lucrătoare, Atotfăcătorule, pe învăţăcelul cel de Dumnezeu grăitor într-armându-l, făcător de minuni pe el l-ai săvârşit, că bolile a gonit, şi neputinţele a vindecat, propovăduind pe Dumnezeu Cel lăudat şi prea slăvit.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Pe mai-marele cetei apostolilor având-l învăţător pe dumnezeiescul Petru, următor lui te-ai arătat, că toată plinirea Bisericii ai îndreptat, lăudând pe Dumnezeul părinţilor Cel lăudat şi prea slăvit.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Stâlp în Egipt scrisoarea Evangheliei tale însuţi o ai pus, Celui ce S-a născut fără de sămânţă din dumnezeiasca Maică, urmând cuvintelor Isaiei, prea lăudate, vestind pe Dumnezeul părinţilor Cel lăudat şi prea slăvit.

Catavasie: Cel ce a mântuit pe tineri din cuptor, făcându-se om, pătimeşte ca un muritor, şi prin patimă pe cel muritor îl îmbracă în podoaba nestricăciunii, Cel ce Unul este binecuvântat Dumezeul părinţilor şi prea slăvit.

Cântarea a 8-a

Irmos: În cuptor tinerii lui Israel, ca într-o topitoare, cu podoaba dreptei credinţe mai curat decât aurul au strălucit, grăind: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul, lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Pe Cuvântul, Cel ce S-a născut din Tatăl mai-nainte de toţi vecii, pe Hristos, care s-a îmbrăcat în firea omenească, L-ai propovăduit, mărite, şi ai strigat: Toate făpturile pe Domnul lăudaţi, şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Pe Hristos, Cel ce S-a dat însuşi pe Sine izbăvire pentru păcatul nostru, şi prin patimă a ridicat pe cei căzuţi, L-ai prea slăvit, mărite, şi ai strigat: Toate făpturile pe Domnul lăudaţi, şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Binecuvântăm pe Tatăl, şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Învăţăturii lui Petru celei înţelepte Marcu plecându-te, prea înţelepţeşte prin scrisori ai tâlcuit cinstita Evanghelie credincioşilor, celor ce strigă: Toate făpturile pe Domnul lăudaţi, şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Ca pe un Prunc purtând Fecioara pe Emanuil, a venit la egipteni, cărora ca o stea luminoasă Marcu s-a trimis, care a strigat: Toate făpturile pe Domnul lăudaţi, şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Catavasie:

Să lăudăm, bine să cuvântăm şi să ne închinăm Domnului cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Această numită şi sfântă zi, una a sâmbetelor, împărătească şi doamnă, al praznicilor praznic şi sărbătoare este a sărbătorilor, întru care binecuvântăm pe Hristos întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a

Irmos: Chipul naşterii tale celei curate, l-a arătat rugul cel ce ardea nears. Şi acum te rugăm ca să stingi cuptorul ispitelor, cel sălbăticit asupra noastră, ca să te mărim pe tine, Născătoare de Dumnezeu, fără încetare.

Ajungând la Izvorul cel neajuns al strălucirii celei întreit luminătoare, de Dumnezeu grăitorule, mai curat şi mai limpede te desfătezi cu îndumnezeirea cea mai presus de gând, împreună cu îngerii dănţuind neîncetat, prea sfinţite.

Făcându-te părtaş învăţăturii lui Petru, şi dumnezeieştii propovăduiri, în cereştile corturi locuieşti împreună cu dânsul, de Dumnezeu grăitorule, fericite; cu care împreună te rogi pentru noi, Marcu apostole.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Lumina cea întreit unită, şi iarăşi cu minune întreită întru Unime, o ai propovăduit cu prea bună credinţă Marcu prea înţelepte, fiind luminat cu raza darului. Pentru aceasta te rugăm: roagă-te pururea pentru noi.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Marcu cinstitul apostol, egiptenilor arhiereu s-a dăruit, la care ca un Prunc a venit întrupându-Se din curata Fecioară, dumnezeiasca Maică, Domnul slavei, pe care lăudându-L Îl slăvim.

Catavasie: Luminează-te, luminează-te noule Ierusalime, că slava Domnului peste tine a răsărit. Saltă acum şi te bucură Sioane; iar tu curată Născătoare de Dumnezeu, veseleşte-te întru Învierea Celui născut al tău.

Luminânda

Podobie: Lumina cea neschimbată...

Tu cu primirea de fiu a lui Petru apostolul îmbogăţindu-te, de acolo mai întâi decât toţi, ai scris egiptenilor Evanghelia, Marcu, prin care ai luminat lumea.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Altă **Luminândă:** Învăţându-te înţelepciunii celei cereşti apostole, alcătuirile ritorilor şi numărul grăitorilor de stele, cu limba ta i-ai surpat, o Marcu prea mărite! Şi fiind ucenic al lui Petru, ai propovăduit lumii cuvintele cele evangheliceşti.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor, *a praznicului*

La Laude

Stihirile pe 6, ale praznicului 3 şi ale apostolului 3, glasul 1:

Podobie: Prea lăudaţilor mucenici...

Luminătorul cel strălucit al Egiptului, Marcu prea vestitul, propovăduitorul cel prea înţelept al Cuvântului şi dumnezeiescului scriitor al Evangheliei, să se laude de noi cu cântări şi cu dumnezeieşti dulci glasuri, că se roagă lui Hristos, să dăruiască sufletelor noastre pace şi mare milă.

Scriitor dumnezeieştilor învăţături ale lui Hristos făcându-te, în tot pământul ai luminat întruparea Lui, şi dumnezeieştile patimi, cinstita Înviere şi înălţarea la Tatăl ai propovăduit, prea înţelepte, şi pe păgâni i-ai tras la cunoştinţa adevărului, apostole.

Următor plecat dumnezeiescului Petru fiind, Marcu al Domnului apostole, învăţăturilor lui plecându-te prea înţelepte, cu darul Preasfântului Duh popoare ai luminat, şi mintea egiptenilor o ai strălucit, şi cetatea lor o ai împodobit.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *glasul al 6-lea*

Vânătorule înţelepte, sfinţite apostole, lucrătorule al Mântuitorului, grăitorule al patimilor Lui, cela ce cu credinţa înconjurând zidirea, şi trăgând limbile cele rătăcite, şi ca o bună tămâie aducându-i lui Dumnezeu, te-ai suit în Cer. Pentru aceasta stând înaintea Judecătorului, roagă-te ca să ne mântuim noi de fărădelegile noastre, şi în ziua judecăţii de muncă.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor, *a praznicului*

Slavoslovia cea mare, Ecteniile şi Otpustul. Ceasul întâi şi Otpustul deplin.

Canon de rugăciune către Sfântul apostol şi evanghelist Marcu

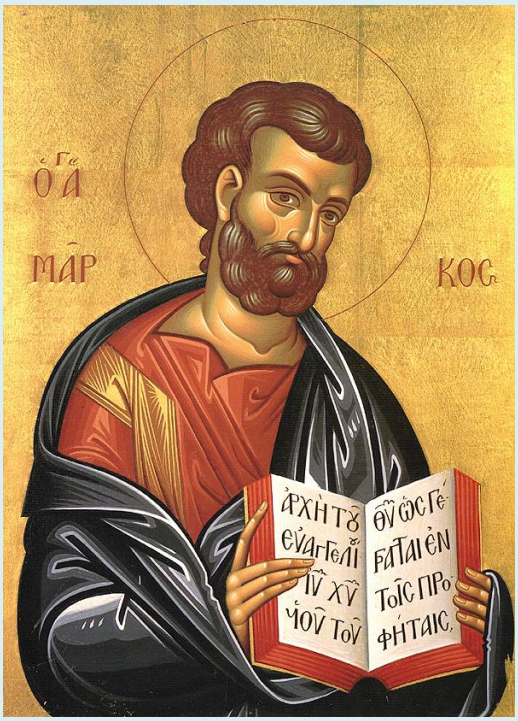

Canon de rugăciune la Sfântul apostol şi evanghelist Marcu - 25 aprilie - slujitor Dani:
https://www.youtube.com/watch?v=143XwgeA40E

***

Troparul Sfântului apostol şi evanghelist Marcu, glasul al 3-lea: Învăţat fiind de apostolul Petru, te-ai făcut apostol al lui Hristos şi ca un soare ai strălucit marginilor, podoaba alexandrinilor ai fost, fericite, căci prin tine Egiptul s-a eliberat de înşelăciune şi ca un stâlp al Bisericii, prin învăţătura ta cea evanghelică pe toţi ai luminat. Pentru aceasta luminat cinstind, pomenirea ta prăznuim, de Dumnezeu grăitorule Sfinte apostole Marcu; roagă pe Dumnezeu cel înduplecat prin tine, să dăruiască iertare de greşeli sufletelor noastre.

Cântarea 1

Irmos: Dreapta ta cea purtătoare de biruinţă, cu dumnezeiască cuviinţă, întru tărie s-a prea mărit. Că aceasta nemuritoare, ca o puternică a toate, pe potrivnici a zdrobit, israelitenilor prin adânc cale nouă făcându-le.

Stih: ***Sfinte apostole şi evanghelist Marcu, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Pe apostolul Marcu văzătorul de Dumnezeu lăudându-l, chem harul Duhului, ca, insuflându-mi mie luminat, să-mi gonească neştiinţa şi dumnezeiască bogăţie de înţelepciune să-mi dăruiască.

Stih: ***Sfinte apostole şi evanghelist Marcu, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Pe al tău de Dumnezeu grăitor, cu lumina harului luminându-l, l-ai trimis lumii Mântuitorule, Cuvinte al lui Dumnezeu, ca un pricinuitor al celor bune, care a Ta venire nouă ne-a binevestit.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Apostolului Petru cel înţelept ucenic fiind şi îmbogăţindu-te cu a aceluia primire de fiu, Sfinte apostole Marcu cel întru tot cântat, tăinuitor te-ai arătat Tainelor lui Hristos şi împreună moştenitor Măririi Lui te-ai făcut.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Cel ce pe egipteni în adânc i-ai înecat, în nor şezând, Acela a venit din tine, Prea-curată, la egipteni mai pe urmă şi prin apostolul Marcu pe aceia din înşelăciune i-a izbăvit.

Cântarea a 3-a

Irmos: Însuţi Cel ce ştii neputinţa firii omeneşti şi după milostivire Te-ai închipuit într-însa, încinge-mă cu putere de sus, ca să strig Ţie: Sfântă este Biserica cea însufleţită a Slavei Tale celei nepovestite, Iubitorule de oameni.

Stih: ***Sfinte apostole şi evanghelist Marcu, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Pe Tine, Hristoase, Înţelepciunea cea Ipostatnică, care Te-ai arătat la toată lumea, Stăpâne şi viaţă ai dăruit şi pe oameni i-ai luminat, Te-a propovăduit, cu razele Tale fiind strălucit, slujitorul Tău, apostolul Marcu, Iubitorule de oameni.

Stih: ***Sfinte apostole şi evanghelist Marcu, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Izvorul înţelepciunii cel pururea curgător primindu-l Hristoase, însuşi văzătorul Tău, apostolul Marcu, ca un râu vuind, a udat marginile pământului cu lumina

cunoştinţei de Dumnezeu, arătând proorocia Ta cea adevărată, Iubitorule de oameni.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Apostolului Petru urmând, înţelepte, ca un ucenic al lui, înţelepţeşte ai aşezat Evanghelia, lumina teologiei luând de la dânsul, apostole şi venirea lui Dumnezeu în Trup ai vestit-o prea luminat.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

În braţe fecioreşti de demult fiind purtat, altarele Egiptului cele diavoleşti Tu le-ai sfărâmat şi la aceasta iarăşi ai trimis pe Sfântul Marcu să facă pe toţi să cunoască Întruparea Ta şi dumnezeiască Taina Ta, Hristoase al meu.

Cântarea a 4-a

Irmos: Munte umbrit cu harul cel dumnezeiesc, privindu-te Avacum, cu ochii cei de departe văzători, mai înainte a vestit pe Sfântul lui Israel, ce vrea să iasă din tine, spre mântuirea şi înnoirea noastră.

Stih: ***Sfinte apostole şi evanghelist Marcu, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

În tot pământul a ieşit vestirea ta şi la marginile lumii cu strălucire puterea cuvintelor tale, înţelepte, precum zice David, luminat propovăduieşte mântuirea şi înnoirea noastră.

Stih: ***Sfinte apostole şi evanghelist Marcu, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Pe dumnezeiescul şi prea înţeleptul Marcu, ca pe un propovăduitor şi tainic învăţător al harului, cel ce a vestit tuturor Lumina cea neapusă şi cu razele propovăduirii sale a luminat lumea, cu cântări să-l lăudăm.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Picioarele tale, după proorocie, s-au înfrumuseţat, căci ai binevestit nouă luminat Pacea cea mai presus de cuvânt, de Dumnezeu primite, care prin Trup s-a arătat marginilor, spre mântuirea şi înnoirea noastră.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Pe Norul cel fecioresc Cuvântul fiind purtat, sfaturile egiptenilor şi gândurile cele împotriva lui Dumnezeu nebune socotindu-le, le-a stricat prin învăţăturile dumnezeiescului Marcu, ca un Milosârd, spre mântuirea şi înnoirea noastră.

Cântarea a 5-a

Irmos: Cel ce ai luminat cu luminarea venirii Tale, Hristoase şi ai făcut să strălucească cu Crucea Ta marginile lumii, luminează cu lumina cunoştinţei dumnezeirii Tale inimile tuturor celor ce Te laudă cu dreaptă credinţă.

Stih: ***Sfinte apostole şi evanghelist Marcu, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Picat-ai dulceaţa dreptei credinţe din dumnezeieştile ploi ale cuvintelor tale, arătându-te cu harul, peste tot fiind strălucit, luminat cu razele Soarelui celui înţelegător, prea fericite Marcu, de Dumnezeu primite.

Stih: ***Sfinte apostole şi evanghelist Marcu, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Din Casa Domnului izvor ai ieşit şi adăpi inimile cele uscate cu apele Duhului din destul, învăţând ca să aducă rod în loc de nerodire, apostole.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Tu al marelui apostol Petru fiu ai fost şi cu învăţăturile lui fiind luminat totdeauna, sufletele celor ce au venit la tine cu căldură le-ai luminat, apostole al Domnului, Sfinte Marcu.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Ca un Om Născut din Fecioară, egiptenilor Te-ai arătat, Hristoase, cel ce ai strălucit din Tatăl mai înainte de zidirea lumii; cărora pe apostolul Marcu l-ai uns, ca să-i înveţe pe ei înţelepteşte Tainele cunoştinţei de Dumnezeu.

Cântarea a 6-a

Irmos: Înconjuratu-ne-a pe noi adâncul cel de dedesubt şi nu avem scăpare; socotitu-ne-am ca oile de junghiere; mântuieşte pe poporul Tău, Dumnezeul nostru, că Tu eşti celor neputincioşi Tărie şi Îndreptare.

Stih: ***Sfinte apostole şi evanghelist Marcu, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Pogorât-ai sprânceana celor fărădelege, Doamne şi ocara cea mândră ai smerit, pe apostolul Tău arătându-l purtător de biruinţă cu puterea Ta. Că Tu eşti Tăria celor neputincioşi şi îndreptarea.

Stih: ***Sfinte apostole şi evanghelist Marcu, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cununa nădejdii, mărite, cu care acum ne încununăm, ai propovăduit-o cu cuvintele tale, pe Ziditorul făpturii, Cel spre mărirea noastră arătat în firea trupului, înţelepte apostole Marcu.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Petru apostolul, mărite, pe tine luminat cu taină te-a învăţat de ai scris cinstita Evanghelie, arătându-te slujitor al harului, că tu ne-ai tâlcuit nouă lumina cunoştinţei de Dumnezeu.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Egiptul cel ce era mai înainte întru întuneric, Doamne, prin Fecioara, dumnezeiasca Maică, l-ai luminat, ca un Prunc mergând la el şi ai surpat capiştile lui cu învăţăturile apostolului Marcu, de Dumnezeu grăitorul, Iubitorule de oameni.

Condac, glasul al 4-lea:

Podobie: Cele de sus căutând de tot necazul ne izbăvim, de Dumnezeu Născătoare.

Harul Duhului primind dintru înălţime, împletirile ritorilor le-ai stricat, apostole şi pe toţi păgânii vânându-i, vrednicule de laudă, Sfinte apostole Marcu, Stăpânului tău i-ai adus, propovăduind dumnezeiasca Evanghelie.

Condac, glasul al 4-lea:

Podobie: Cele de sus căutând de tot necazul ne izbăvim, de Dumnezeu Născătoare.

Arătându-te săditură a apostolului Petru de Dumnezeu sădită şi mucenic tare şi tăinuitor şi apostol al lui Hristos, ai vărsat marea învăţăturilor şi lumea ai veselit, apostole Marcu, rugându-te să ne mântuiască pe noi.

Cântarea a 7-a

Irmos: Pe tine, Născătoare de Dumnezeu, cuptor înţelegător te cunoaştem credincioşii; că precum a mântuit pe cei trei tineri Cel Preaînalt şi pe mine tot omul, în pântecele tău m-a înnoit Dumnezeul părinţilor, Cel Lăudat şi prea slăvit.

Stih: ***Sfinte apostole şi evanghelist Marcu, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu dumnezeieştile fulgere fiind aprins, cu răsfrângerile cele luminoase cu Taină le-ai răspuns în schimb, prea fericite apostole Marcu, că ai propovăduit pe Cuvântul Cel fără de trup a fi Întrupat, pe Dumnezeul părinţilor Cel Lăudat şi prea slăvit.

Stih: ***Sfinte apostole şi evanghelist Marcu, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu Puterile cele dumnezeieşti lucrătoare, Atotfăcătorule, pe ucenicul cel de Dumnezeu grăitor într-armându-l, făcător de minuni pe el l-ai săvârşit, că bolile a alungat şi neputinţele a vindecat, propovăduindu-Te pe Tine Dumnezeu Cel Lăudat şi prea slăvit.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Pe mai marele cetei apostolilor având-l învăţător, pe dumnezeiescul Petru, următorilor lui te-ai arătat, că toată plinirea Bisericii ai îndreptat, lăudând pe Dumnezeul părinţilor Cel Lăudat şi prea slăvit.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Stâlp în Egipt scrisoarea Evangheliei tale însuţi ai pus-o, Celui ce S-a născut fără de sămânţă din dumnezeiasca Maică, urmând cuvintelor proorocului Isaia, prea lăudate, vestind pe Dumnezeul părinţilor Cel Lăudat şi prea slăvit.

Cântarea a 8-a

Irmos: Tinerii cei grăitori...

Stih: ***Sfinte apostole şi evanghelist Marcu, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Pe Cuvântul Cel Născut din Tatăl mai înainte de toţi vecii, pe Hristos, care S-a îmbrăcat în firea omenească, L-ai propovăduit, mărite şi ai strigat: toate făpturile pe Domnul lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Stih: ***Sfinte apostole şi evanghelist Marcu, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Pe Hristos, Cel ce S-a dat Însuşi pe Sine Răscumpărare pentru păcatul nostru şi prin patimă a ridicat pe cei căzuţi, L-ai prea slăvit, mărite şi ai strigat: toate făpturile pe Domnul lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Binecuvântăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Învăţăturii apostolului Petru celei înţelepte, Sfinte apostole Marcu, plecându-te prea înţelepţeşte prin scrisori ai tâlcuit cinstita Evanghelie credincioşilor, celor ce strigă: toate făpturile pe Domnul lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Ca pe un Prunc purtând Fecioara pe Emanuel, a venit la egipteni, cărora ca o stea luminoasă Sfântul Marcu a fost trimis, care a strigat: toate făpturile pe Domnul lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Irmosul:

Să lăudăm bine să cuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Tinerii cei grăitori de Dumnezeu, în cuptor călcând cu văpaia cea de foc şi rătăcirea, au cântat: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Cântarea a 9-a

Irmos: Chipul naşterii tale celei curate, l-a arătat rugul cel ce ardea nears. Şi acum te rugăm ca să stingi cuptorul ispitelor, cel sălbăticit asupra noastră, ca să te mărim pe tine, Născătoare de Dumnezeu, fără încetare.

Stih: ***Sfinte apostole şi evanghelist Marcu, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ajungând la Izvorul cel neajuns al strălucirii celei întreit luminătoare, de Dumnezeu grăitorule, mai curat şi mai limpede te desfătezi cu îndumnezeirea cea mai presus de gând, împreună cu îngerii dănţuind neîncetat, prea sfinţitule.

Stih: ***Sfinte apostole şi evanghelist Marcu, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Făcându-te părtaş învăţăturii apostolului Petru şi dumnezeieştii propovăduiri, în cereştile Corturi locuieşti împreună cu dânsul, de Dumnezeu grăitorule, fericite; cu care împreună te rogi pentru noi, Sfinte apostole Marcu.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Lumina cea întreit unită şi iarăşi cu minune întreită întru Unime ai propovăduit-o cu bună credinţă, prea înţelepte apostole Marcu, fiind luminat cu raza harului. Pentru aceasta te rugăm: roagă-te pururea pentru noi.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Sfântul Marcu, cinstitul apostol, arhiereu s-a dăruit egiptenilor, la care ca un Prunc a venit Întrupându-Se din curata Fecioară, dumnezeiasca Maică, Domnul Slavei, pe care lăudându-L Îl slăvim.

Sedelna, glasul al 8-lea. **Podobie:** Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind fără ardere, Maica lui Dumnezeu, în chip de negrăit ai născut pe Cel ce a făcut toate şi în braţele tale ai avut pe Cel ce ţine toate şi la sân ai hrănit pe Cel ce hrăneşte lumea. Pentru aceasta, te rog pe tine, Preasfântă Fecioară, să mă izbăveşti de greşeli, când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu, Stăpână Fecioară curată, atunci să-mi dăruieşti ajutorul tău, că pe tine te am nădejde eu, robul tău.

Surpând semeţia cea idolească şi doritor de Patimile Mântuitorului, apostole Marcu, din cer te-ai arătat lumii, izvorând tuturor minuni şi ai fost învăţător neamurilor. Pentru aceasta întru cântări lăudând şi cu credinţă mărind, după vrednicie cinstim pomenirea ta, de Dumnezeu grăitorule, prea bogate; roagă-te lui Hristos Dumnezeu, iertare de greşeli să dăruiască celor ce cu dragoste cinstesc sfântă pomenirea ta.

Sedelna, glasul 1. **Podobie:** Mormântul Tău, Mântuitorule, ostaşii străjuindu-l, morţi s-au făcut de strălucirea îngerului ce s-a arătat, care a vestit femeilor Învierea. Pe Tine Te mărim, Pierzătorul stricăciunii, la Tine cădem, cel ce ai înviat din mormânt la Unul Dumnezeul nostru.

La înălţimea virtuţilor suindu-te, dumnezeiescule apostol Marcu, ne-ai turnat nouă Tainele cele mari ale dogmelor celor de mântuire, dumnezeiesc propovăduitor făcându-te. Pentru aceasta cu credinţă te rugăm pe tine, prea fericite, slobozeşte-ne pe noi de tot necazul de păcate şi de primejdii.

Acatistul Sfântului apostol şi evanghelist Marcu

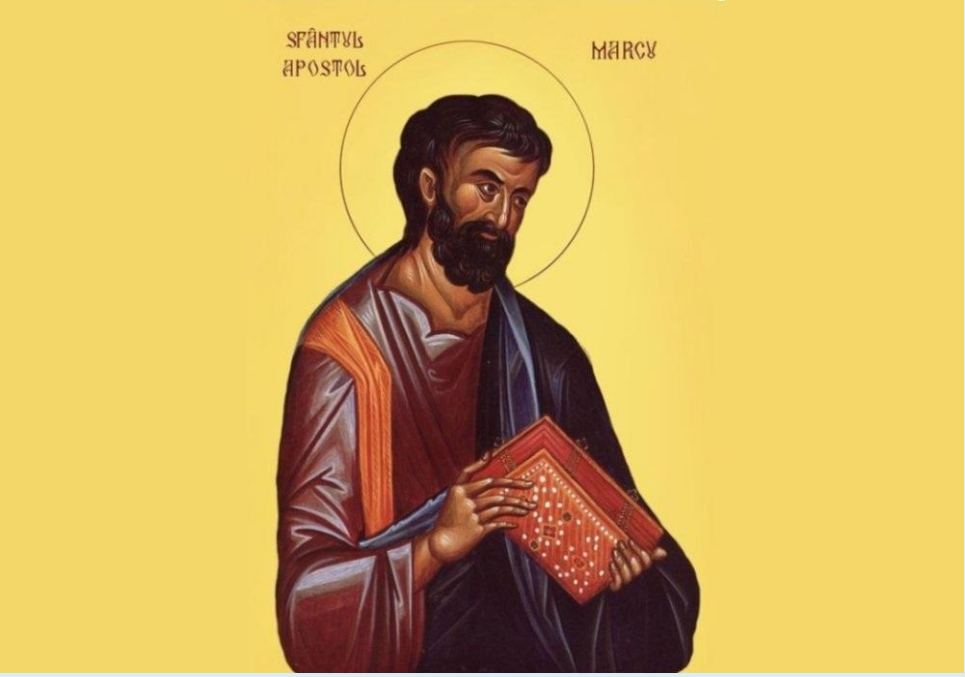

Rugăciunile începătoare

În numele Tatălui, şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;

Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Crezul
Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute.
Şi întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu

adevărat din Dumnezeu adevărat, Născut, nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut.
Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire.S-a pogorât din ceruri Şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara Şi S-a făcut om.
Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, Şi a pătimit şi S-a îngropat.
Şi a înviat a treia zi după Scripturi .
Şi S-a suit la ceruri şi Şade de-a dreapta Tatălui. Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, A cărui Împărăţie nu va avea sfârşit.
Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul, care din Tatăl purcede,
Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, care a grăit prin prooroci.
Întru-una Sfântă Sobornicească şi apostolească Biserică,
Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,
Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amin !

***

Troparul Sfântului apostol şi evanghelist Marcu (glasul al 3-lea): Învățat fiind de apostolul Petru, te-ai făcut apostol al lui Hristos și, ca un soare, ai strălucit marginilor, podoaba alexandrinilor ai fost, fericite, căci, prin tine, Egiptul s-a slobozit din înșelăciune și, ca un stâlp al Bisericii, prin învățătura ta, cea evanghelicească, pe toți ai luminat. Pentru aceasta, luminat cinstind-o, pomenirea ta prăznuim, de Dumnezeu grăitorule Marcu. Roagă pe Dumnezeu, Cel înduplecat prin tine, să dăruiască iertare de greșeli sufletelor noastre!

Condacul Sfântului apostol şi evanghelist Marcu (glasul al 4-lea): Arătându-te săditură a apostolului Petru, de Dumnezeu sădită şi mucenic tare şi tăinuitor şi apostol al lui Hristos, ai vărsat marea învăţăturilor şi lumea ai veselit, apostole Marcu, rugându-te să ne mântuiască pe noi.

&&&

Condacul 1
Împreună cu cei mai slăviţi apostoli, Petru și Pavel, tovarășii tăi, ai împrăștiat binecuvântarea Domnului până la marginile lumii. Sfinte apostol Marcu, te rugăm uită-te acum şi la noi. Întărește-ne inimile cu credința Sfintei Treimi, umple-ne cu duhul înțelepciunii, învață-ne gândirea duhovnicească, convertește-ne în ucenicii tăi, astfel încât să cântăm, necontenit și binecuvântați, către tine: ***Bucură-te, Sfinte apostol şi evanghelist Marcu, propovăduitor al Evangheliei lui Hristos!***

Icosul 1

Creatorul lumii Hristos, Dumnezeul nostru, te-a chemat în slujba Lui, cu Lumina Sa prea slăvită, binecuvântate apostol Marcu, din casa mamei tale, Maria în orașul Ierusalim, pentru a înfăptui mântuirea celor din multe țări unde erau atât evrei, cât și greci. Iar tu, cu puterea lui Dumnezeu și cu înțelepciunea Sa, ai predicat Evanghelia. La fel și noi, cu lumina învățăturii tale ne luminăm şi cu inima și buzele, către tine strigăm:
Bucură-te, născut din semința evreiască a lui Levi;
Bucură-te, ales de Dumnezeu din semința preotului;
Bucură-te, că în casa mamei tale, Maria, refugiul apostolului Petru, ai cunoscut Lumina;
Bucură-te, cel în ebraică numit Ioan, cu nume latin, Marcu cu slava lui Dumnezeu luminându-ne;
Bucură-te, că ai avut respectul părintesc obișnuit;
Bucură-te, iubire adevărată cu simplitate;
Bucură-te, împodobit cu virtuți din tinerețe;
Bucură-te, că ne chemi la credință și speranță în Dumnezeu;
Bucură-te, Sfinte apostol şi evanghelist Marcu, propovăduitor al Evangheliei lui Hristos!

Condacul 2
În munca ta, de propovăduire, ai chemat credincioșii Ierusalimului, în casa mamei tale, Sfinte apostol şi ai devenit un vas duhovnicesc și ziditor al Sfântului apostol Petru, zidind Biserica, plină de compasiune a Domnului, cântându-I: ***Aliluia!***

Icosul 2
Ai propovăduit Evanghelia, împreună cu unchiul tău, Barnaba şi cu Sfântul apostol Pavel, Sfinte apostol Marcu, ei fiind oameni buni, plini de Duhul Sfânt și de credință. Iar noi, strigăm către tine:
Bucură-te, că i-ai însoţit pe Sfântul apostol Pavel şi pe Barnaba în propovăduirea Evangheliei;
Bucură-te, că în casa mamei i-ai cunoscut pe apostolii Petru și Pavel;
Bucură-te, ucenicul apostolilor Petru și Pavel;
Bucură-te, îmbogățit cu Duhul Sfânt de apostoli;
Bucură-te, că tu însuți ai devenit sălașul PreaSfântului Duh;
Bucură-te, podoaba întregirii;
Bucură-te, că ai îmbunătățit turma apostoliei de la Domnul;
Bucură-te, trâmbița Evangheliei, temelia lumii, celei duhovniceşti şi zdrobitoare;
Bucură-te, Sfinte apostol şi evanghelist Marcu, propovăduitor al Evangheliei lui Hristos!

Condacul 3

În prima ta călătorie, la Antiohia, împreună cu apostolul Pavel şi cu Barnaba te-ai întâlnit cu un vrăjitor al evreilor, dar Dumnezeu a venit repede în ajutorul tău, Sfinte apostol şi evanghelist Marcu şi cu propriile tale cuvinte, ai strigat către El: ***Aliluia!***

Icosul 3

Ai avut înțelepciunea de a-i urma pe bătrânii apostoli, Sfinte Marcu, aşa încât ai propovăduit dreapta credinţă în insula cipriotă, de la răsărit, până la apus; iar noi, îţi cântăm cu sufletele noastre:

Bucură-te, martor al înfrângerii, prin orbire, a vrăjitorului Varisus, după cuvântul apostolului Pavel;

Bucură-te, că Asia Mică până la Cipru ai străbătut, împreună cu apostolul Pavel şi Barnaba;

Bucură-te, cel care ai îndrăznit să împlinești voia lui Dumnezeu, întorcându-te de la Perga la Ierusalim;

Bucură-te, că în cetatea sfântă te-ai alăturat apostolului Petru;

Bucură-te, că în casa mamei tale, de la Roma, intenţionai să mergi cu apostolul Petru;

Bucură-te, că ai slujit pentru întemeierea Bisericii Ortodoxe din orașul Roma împreună cu apostolul Petru;

Bucură-te, umplând Roma cu predici duhovniceşti;

Bucură-te, că ai recunoscut drept soldații lui Hristos pe mulțimea neamurilor romane;

Bucură-te, Sfinte apostol şi evanghelist Marcu, propovăduitor al Evangheliei lui Hristos!

Condacul 4

L-ai iubit pe dulcele Învățător al bunătății pământești, că, atunci când au căutat să-L ridice soldaţii conduşi de Iuda, abia dacă te-ai acoperit să te ascunzi, cântându-I: ***Aliluia!***

Icosul 4

Sfinte Marcu, romanii doreau, cu zel, să audă şi să citească scrisorile tale, despre Domnul, ca să găsească Cuvântul lui Dumnezeu şi noi suntem recunoscători rugăciunilor lor:

Bucură-te, că explicai Evanghelia poporului;

Bucură-te, că Evanghelia scrisă de tine, este în Cartea a doua a Noului Testament;

Bucură-te, că arătai minunile divine, din Evanghelie şi puterea Sfintei Treimi;

Bucură-te, începând Evanghelia Domnului prin apariția lui Ioan Botezătorul;

Bucură-te, că acesta predica din pustia Iudeii;
Bucură-te, că glasul lui, care striga în pustie, a fost asemănat cu leul care răcnește;
Bucură-te, că tu ești arătat cu leul, în Biserica lui Hristos;
Bucură-te, masă de nezdruncinat, susţinându-i, cu fermitate, pe cei care sunt în credință;
Bucură-te, Sfinte apostol şi evanghelist Marcu, propovăduitor al Evangheliei lui Hristos!

Condacul 5
După ce ai terminat lucrările apostolatului la Roma, împlinind, cu smerenie voința Domnului vestită prin apostolul Petru de a propovădui şi în alte ţări cuvântul lui Dumnezeu, apostolule al lui Hristos, Marcu, ne-ai învăţat să fim smeriți și să ascultăm de Atotputernicul Dumnezeu, cântându-I: ***Aliluia!***

Icosul 5
Necăutând nici o slavă pentru tine, ci propovăduind, cu zel, Evanghelia, spre slava lui Hristos, Sfântul apostol Marcu a îndrăznit să intre în cetatea împăraților. Iar noi, cei care am păcătuit, îi cântăm laude:
Bucură-te, că ai călătorit de la Roma, la Aquileia, pentru a propovădui Cuvântul lui Dumnezeu;
Bucură-te, că, în orașul iubit de împărați, de Hristos Cel răstignit, ai fost binecuvântat;
Bucură-te, că ai luminat cu cuvântul lui Dumnezeu, orașul Aquileia, cel egal cu Roma în răutate;
Bucură-te, că pe apele Mării Adriatice, lângă apele Iordanului, ai propovăduit;
Bucură-te, că nu ai rușinat comorile bogăției spirituale din Aquileia;
Bucură-te, că în acest oraş tu ai pus temelia Bisericii lui Hristos;
Bucură-te, că din toată inima ta, L-ai iubit pe Fiul lui Dumnezeu;
Bucură-te, slujind pământului cu sârguința Sfintei Treimi;
Bucură-te, Sfinte apostol şi evanghelist Marcu, propovăduitor al Evangheliei lui Hristos!

Condacul 6
În Egiptul evreu și păgân, Sfântul apostol Marcu i-a învățat pe necredincioși să creadă, cu bucurie, în Treimea Atotputernicului Dumnezeu şi în Hristosul evanghelic şi ei, cu veselie I-au cântat lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 6

La fel ca Moise, care a adus odată fiilor lui Israel eliberarea din jugul lui Faraon şi tu ai fost primul dintre apostoli, Sfinte evangheliste Marcu, ce, în Egipt, ai adus libertatea oamenilor, din sclavia diavolului. De aceea te slăvim cu aceste cuvinte:
Bucură-te, că ai adus, la Hristos, o mare mulțime de femei și bărbați evrei din Egipt;
Bucură-te, sămânța Evangheliei aruncată în țara pregătită prin legea lui Moise;
Bucură-te, confirmarea credinței lui Hristos;
Bucură-te, masă a Bisericii lui Dumnezeu;
Bucură-te, că în Alexandria Egiptului ai zidit Biserica lui Hristos;
Bucură-te, propovăduitorul adevăratei închinări;
Bucură-te, lumina credinței ortodoxe;
Bucură-te, că ai umplut sufletele oamenilor cu credinţa adevărată;

Bucură-te, Sfinte apostol şi evanghelist Marcu, propovăduitor al Evangheliei lui Hristos!

Condacul 7

Ai fost printre primii apostoli care L-au iubit pe Iisus Hristos, Domnul lumii și Fiul lui Dumnezeu. Pentru aceasta și noi, pentru mărturisirea ta binecuvântată, să Îi cântăm lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 7

Ai fost campionul mărturisirii credinței ortodoxe, Sfinte apostol Marcu, fiindcă în Antiohia, cu Sfinții Pavel și Barnaba, L-ai predicat tot mereu, pe Hristos. De dragul credinței, noi îţi cântăm:
Bucură-te, că voia lui Dumnezeu, pentru ce urma să ţi se întâmple în Antiohia, s-a împlinit;
Bucură-te, că ai primit refuzul apostolului Pavel să mergi mai departe;
Bucură-te, întorcându-te cu unchiul tău, apostolul Barnaba, în Cipru;
Bucură-te, că te odinhneai, din când în când, în casa familiei tale;
Bucură-te, că mărturisirea ta, pentru slava lui Dumnezeu, este de nedescris;
Bucură-te, că ai luminat lumea prin propovăduirea Cuvântului întrupat al lui Dumnezeu;
Bucură-te, prin binecuvântările tale, pline de dragoste, către lume;
Bucură-te, că ai mărturisit învățături cerești binecuvântate;
Bucură-te, Sfinte apostol şi evanghelist Marcu, propovăduitor al Evangheliei lui Hristos!

Condacul 8

Ne-ai învăţat tainele Împărăţiei lui Dumnezeu, prin care ai evanghelizat mulţimile din Egipt, Sfinte apostol Marcu şi împreună cu apostolul Petru, ai luminat păcatul întunecat al sufletelor noastre. Iar noi, Îi cântăm lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 8

Toate le-ai biruit, cu dragostea ta neîncetată, cu răbdarea fiind înzestrat de Duhul Sfânt, fiind condus de mâna dreaptă a lui Dumnezeu şi ai făcut cunoscută Evanghelia Domnului nostru, Sfinte apostol Marcu, până în Babilon. Iar noi, iubind lucrarea ta, te chemăm aşa:

Bucură-te, luându-l, drept exemplu cu sârguinţă pe apostolul Petru;
Bucură-te, că, în Babilon, ai făcut Biserica lui Hristos, împreună cu apostolul Petru;
Bucură-te, că apostolul Petru, în temple, a ţinut prima lui predică poporului;
Bucură-te, Sfinte apostol Marcu, prieten al portarului cerului, care I-a răspuns lui Iisus: “Tu eşti Hristos, Fiul Dumnezeului Cel viu”;
Bucură-te, fratele apostolului care a dobândit cheile Împărăţiei Cerurilor;
Bucură-te, că Evanghelia lui Hristos a fost întrupată în tine;
Bucură-te, cel care a trăit lumina Tainei lui Dumnezeu;
Bucură-te, predicator solemn al cuvintelor lui Dumnezeu;
Bucură-te, Sfinte apostol şi evanghelist Marcu, propovăduitor al Evangheliei lui Hristos!

Condacul 9

Prin puterea lui Dumnezeu, Sfântului apostol Marcu nu i-a fost frică de persecutorii Sfintei credinţe şi de muncile îndurate de propovăduitorii Evangheliei, ale celor care erau separaţi de credinţa lui Hristos cel binecuvântat, mereu slăvindu-L pe Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 9

Te-am avut pe tine, Sfinte apostol Marcu, drept învăţător şi noi şi preoţii, care te strigăm cu dragoste:

Bucură-te, că, în zilele, în care Sfântul apostol Pavel a fost închis, i-ai scris o scrisoare, spre mângâiere;
Bucură-te, că ai fost numit lucrător pentru Împărăţia lui Dumnezeu;
Bucură-te, că ai primit îndemnul de a pleca de la Roma, în Asia Mică;
Bucură-te, că ai ajuns în oraşul frigian, Colossa;
Bucură-te, că l-ai mustrat pe falsul învăţător, care îi înşela pe creştinii colosieni;
Bucură-te, luminătorul evreilor şi al grecilor;
Bucură-te, că ai fost binecuvântat să trăieşti cele 3 zile de moarte şi Înviere a Domnului Iisus Hristos;

Bucură-te, dascăl plin de blândețe și cumpătare;
Bucură-te, Sfinte apostol şi evanghelist Marcu, propovăduitor al Evangheliei lui Hristos!

Condacul 10

Pentru a salva neamul omenesc, Sfântul apostol Marcu a trăit în ascultarea desăvârşită faţă de apostolul Pavel, căruia i-a fost credincios, până la sfârşit, devenind un evanghelist pe căile lui Dumnezeu, cântând PreaSfintei Treimi: ***Aliluia!***

Icosul 10

Dumnezeu este proslăvit de Heruvimi şi Serafimi, iar Sfântul apostul Marcu L-a proslăvit prin viața, credința și iubirea sa, pentru El fiindu-I slujitor şi ascultător aprig apostolului Pavel. De aceea, te rugăm ascultă acestea de la noi:
Bucură-te, că ai dus mesajul apostolului Pavel către Timotei;
Bucură-te, că te-ai grăbit să-i ajuți pe apostolul Pavel şi pe apostolul Timotei să ajungă din Asia Mică la Roma;
Bucură-te, martor al muceniciei învățătorilor tăi;
Bucură-te, că marele apostol Pavel a fost decapitat de romani;
Bucură-te, că ai văzut răstignirea pe cruce a apostolului Petru;
Bucură-te, că te-ai pregătit pentru suferință, pentru Hristos;
Bucură-te, că verşi lacrimi pentru păcatele noastre înaintea lui Dumnezeu;
Bucură-te, cel ce eşti exigent cu învăţătura lui Dumnezeu;
Bucură-te, Sfinte apostol şi evanghelist Marcu, propovăduitor al Evangheliei lui Hristos!

Condacul 11

Ai fost răsplătit de Sfânta Treime împreună cu primii apostoli, Sfinte apostol Marcu, iar în cuvânt şi în minte eşti încă viu pentru noi, scriind despre Hristos Dumnezeu, pentru sufletul nostru. Îţi mulţumim şi Îi cântăm lui Dumnezeu, împreună cu tine: ***Aliluia!***

Icosul 11

Până în ultima clipă a vieții tale ai învățat oamenii despre dragostea Domnului și cuvântul lui Dumnezeu, Sfinte apostol Marcu şi ne-ai luminat, spre cunoaşterea lui Dumnezeu, în inimă. Iar noi, te slăvim:
Bucură-te, că în Egipt ai ridicat Biserici;
Bucură-te, că în Alexandria, ai combătut doctrina greacă, din faimoasa bibliotecă, spre slava lui Hristos;
Bucură-te, că i-ai dus la cunoaşterea creştinismului pe cei pierduţi în doctrina păcătoasă;

Bucură-te, principala școală creștină din Alexandria;
Bucură-te, că ai lăsat această școală faimoșilor învățători și părinți ai Bisericii care te-au proslăvit;
Bucură-te, că având grijă de slujba Bisericilor, ai adunat ritualurile Sfintei Liturghii;
Bucură-te, că ai plecat din Alexandria, să-L propovăduiești pe Hristos în Africa, Libia şi în alte ţări;
Bucură-te, că în Egipt, predicile tale îndeamnă a o slăvi pe dulcea Mamă a creștinilor;
Bucură-te, Sfinte apostol şi evanghelist Marcu, propovăduitor al Evangheliei lui Hristos!

Condacul 12
Mulțumește lui Dumnezeu pentru că te-a ales, Sfinte apostol Marcu şi împreună cu Petru și Pavel, aţi vestit Evanghelia, cuvântul mângâietor al lui Hristos. Și așa ai călăuzit Biserica, până în ziua în care păgânii răi s-au repezit în temple, cu intenția de a te omorî, dar tu ai continuat să strigi către Domnul: ***Aliluia!***

Icosul 12
Împreună cu faptele tale pentru Hristos, Sfinte apostol Marcu, lăudăm lucrarea ta de propovăduire a Evangheliei, mulțumim sfârșitului tău mucenicesc, slăvim memoria ta sfântă și te laudăm cu aceste cuvinte:
Bucură-te, primul episcop al Bisericii din Alexandria;
Bucură-te, primul mucenic al Alexandriei;
Bucură-te, că ai distrus zeitatea Serapis, împreună cu Sfântul Pavel;
Bucură-te, că ai fost chinuit în ziua sărbătorii Paștilor pentru Hristos;
Bucură-te, că Îngerul Domnului a venit, în temniță, pentru a te întări;
Bucură-te, cel chinuit, primind mângâierea Domnului, prin Îngerul trimis de la Domnul Însuși;
Bucură-te, că a doua zi, ţi-ai dat duhul, fiind chinuit de o mulțime înverșunată;
Bucură-te, că Domnul nu a dat trupul tău focului, căci a adus furtună cu tunete, iar creștinii au îngropat fericitul şi binecuvântatul tău trup;
Bucură-te, Sfinte apostol şi evanghelist Marcu, propovăduitor al Evangheliei lui Hristos!

Condacul 13 (de 3 ori)
O, vrednic apostol și evanghelist Marcu ascultă strigătele din inimile noastre, rugându-te pentru noi, învățătorule și arhipăstorule al lui Dumnezeu: învață-ne ascultarea şi împlinirea voii chemării cerești și binecuvântează viața aceasta a noastră, că tu ne-ai arătat dulceața Evangheliei şi a Adevărului şi să trăim legați în legă-

turile dragostei lui Hristos, așa încât noi toți, după ce am respins răutatea și poftele lumești, să intrăm în bucuria Domnului nostru cântându-I Lui, cu tine și cu toți apostolii: ***Aliluia!***

Se zice apoi, din nou:

Icosul 1

Creatorul lumii Hristos, Dumnezeul nostru, te-a chemat în slujba Lui, cu Lumina Sa prea slăvită, binecuvântate apostol Marcu, din casa mamei tale, Maria în orașul Ierusalim, pentru a înfăptui mântuirea celor din multe țări unde erau atât evrei, cât și greci. Iar tu, cu puterea lui Dumnezeu și cu înțelepciunea Sa, ai predicat Evanghelia. La fel și noi, cu lumina învățăturii tale ne luminăm și cu inima și buzele, către tine strigăm:
Bucură-te, născut din semința evreiască a lui Levi;
Bucură-te, ales de Dumnezeu din semința preotului;
Bucură-te, că în casa mamei tale, Maria, refugiul apostolului Petru, ai cunoscut Lumina;
Bucură-te, cel în ebraică numit Ioan, cu nume latin, Marcu cu slava lui Dumnezeu luminându-ne;
Bucură-te, că ai avut respectul părintesc obișnuit;
Bucură-te, iubire adevărată cu simplitate;
Bucură-te, împodobit cu virtuți din tinerețe;
Bucură-te, că ne chemi la credință și speranță în Dumnezeu;
Bucură-te, Sfinte apostol şi evanghelist Marcu, propovăduitor al Evangheliei lui Hristos!

Condacul 1

Împreună cu cei mai slăviţi apostoli, Petru și Pavel, tovarășii tăi ai împrăştiat binecuvântarea Domnului până la marginile lumii. Sfinte apostol Marcu, te rugăm uită-te acum şi la noi. Întărește-ne inimile cu credința Sfintei Treimi, umple-ne cu duhul înțelepciunii, învață-ne gândirea duhovnicească, convertește-ne în ucenicii tăi, astfel încât să cântăm, necontenit și binecuvântați, către tine: ***Bucură-te, Sfinte apostol şi evanghelist Marcu, propovăduitor al Evangheliei lui Hristos!***

Apoi, spunem această:

Rugăciune către Sfântul apostol și evanghelist Marcu

O, slăvite apostol și evanghelist Marcu, care ţi-ai dat sufletul pentru Hristos și ţi-ai făcut trupul dătător de minuni. Iată-ne, pe noi, cei mulți păcătoși ai Domnului, toți

cei care suntem aici, acum și care ne rugăm (nume), cu rugăciuni și suspinuri din inimile zdrobite.

Răutăţile noastre, necazurile și amărăciunile ne întunecă sufletul, dar, ajută-ne să avem o viață bună, că altfel, nu vom putea rezista să trăim ca într-un deşert.

O, lăudate apostol și evanghelist Marcu luminează-ne cu lumina Sfintei Evangheliі a Domnului, învaţă-ne în neputințele noastre, ajută-ne să nu fim alungați de la Domnul, Mântuitorul nostru şi să nu fim despărțiti la sfârşitul vieţii de iubirea lui Dumnezeu. Cu mijlocirea ta puternică ne protejează, ca Dumnezeu să aibă milă de noi pentru toate rugăciunile tale şi să ne mângâie cu Cuvântul Său și să şteargă zapisul păcatelor noastre, fără număr și să ne primească, împreună cu toți Sfinții apostolii, în Împărăția Lui binecuvântată, unde să cântăm PreaSfântei şi nedespărţitei Treimi: Tatălui și Fiului și Duhului Sfânt, în vecii vecilor, Amin.

Şi apoi se face Otpustul: Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, pentru rugăciunile prea curatei Maicii Tale, ale Sfântului apostol şi evanghelist Marcu şi ale tuturor Sfinţilor, miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi ! Amin!

Sursa:
https://chirho88888888.wordpress.com/2021/04/02/acatistul-sfantului-apostol-si-evanghelist-marcu/

https://acoperamantulmaiciidomnului.wordpress.com/2021/02/12/acatistul-sfantuluiapostol-si-evanghelist-marcu-25-aprilie/

Imnografie

Condacul Sfântului apostol şi evanghelist Marcu: Arătându-te săditură a apostolului Petru de Dumnezeu sădită şi mucenic tare şi tăinuitor şi apostol al lui Hristos, ai vărsat marea învăţăturilor şi lumea ai veselit, apostole Marcu, rugându-te să ne mântuiască pe noi.

Condacul Sfântului apostol şi evanghelist Marcu: Harul Duhului primind dintru înălţime, împletirile ritorilor le-ai stricat, apostole şi pe toţi păgânii vânându-i, vrednicule de laudă, Sfinte apostole Marcu, Stăpânului tău i-ai adus, propovăduind dumnezeiasca Evanghelie.

Troparul Sfântului apostol şi evanghelist Marcu: Învăţat fiind de apostolul Petru, te-ai făcut apostol al lui Hristos şi ca un soare ai strălucit marginilor, podoaba alexandrinilor ai fost, fericite, căci prin tine Egiptul s-a eliberat de înşelăciune şi ca un stâlp al Bisericii, prin învăţătura ta cea evanghelică pe toţi ai luminat. Pentru aceasta luminat cinstind, pomenirea ta prăznuim, de Dumnezeu grăitorule Sfinte apostole Marcu; roagă pe Dumnezeu cel înduplecat prin tine, să dăruiască iertare de greşeli sufletelor noastre.

(Video) Troparul Sfântului apostol şi evanghelist Marcu - Interpret: Otilia Simeria: **https://doxologia.ro/tropare/video-sfantul-apostol-evanghelist-marcu-tropar**

Troparul Sfântului apostol și evanghelist Marcu (în limba greacă):

https://doxologia.ro/video/slujbe/alte-slujbe/troparul-sfantului-apostol-evanghelist-marcuin-limba-greaca

Sfânta Scriptură

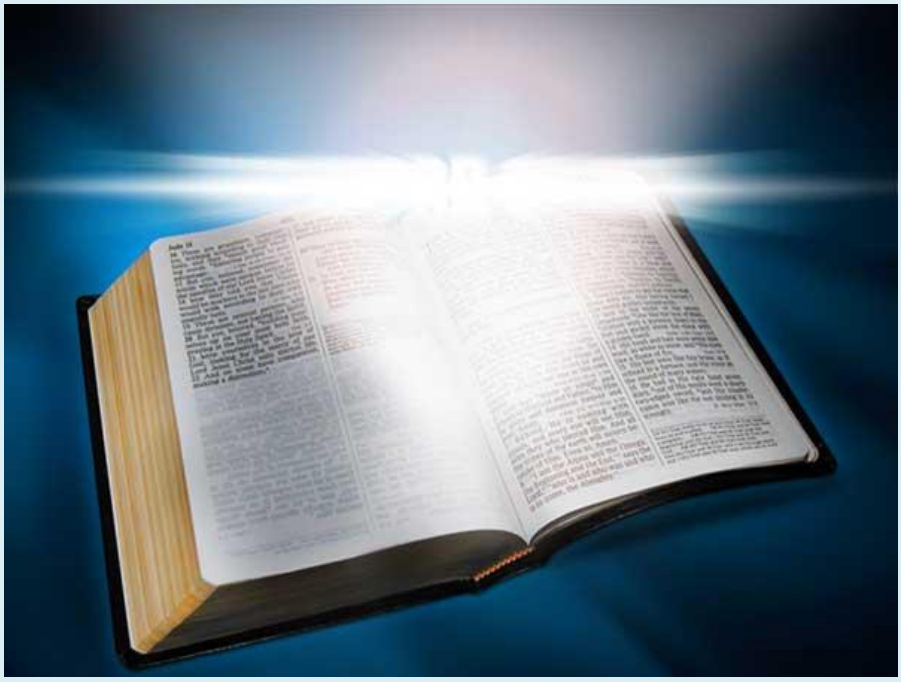

Sfânta Evanghelie după Marcu

Introducere la Evanghelia după Marcu

Deşi a doua în ordinea canonică a Noului Testament, Evanghelia după Marcu deţine primatul cronologic (desigur, făcând abstracţie de versiunea aramaică a lui Matei), ea fiind scrisă în jurul anului 64 (după unii critici, chiar în 63, în timp ce Apostolul Petru încă trăia).

Autorul ei, Ioan Marcu, pomenit de zece ori în Noul Testament, fie doar cu primul său nume (ebraic), fie numai cu cel de al doilea (latin), fie cu amândouă, nu a fost ucenic direct al Domnului şi se pare că nu L-a văzut decât în treacăt, fiind încă un copilandru.

Potrivit Sfintei Tradiţii, Cina cea de Taină a avut loc în casa mamei sale, Maria, iar el, Marcu, ar fi tânărul care încercase să-L urmeze pe Iisus după arestarea Acestuia (vezi Mc 14, 51-52 şi nota). E sigur însă că locuinţa mamei sale, în Ierusalim, servea drept loc de întâlnire şi casă de rugăciune a apostolilor (FA 12, 12), că Evanghelistul a fost mai întâi ucenicul şi colaboratorul Apostolului Pavel până la sfârşitul celei de a doua călătorii misionare şi că după aceea a devenit ucenic, colaborator şi, după unii Sfinţi Părinţi, „interpret“ (secretar, tălmaci) al Apostolului Petru.

Această din urmă calitate explică prezenţa lui Marcu la Roma în jurul anului 63 sau 64, precum şi faptul că, acolo fiind, el şi-a scris Evanghelia la cererea creştinilor din Italia şi din capitala imperiului roman.

Evanghelia a doua este cea mai scurtă din cele sinoptice (673 versete faţă de cele 1068 ale lui Matei şi 1149 ale lui Luca), în pofida faptului că planul ei tematic nu e mult diferit faţă de prima:
1. Pregătirea misiunii publice a lui Iisus (1, 1-13).
2. Activitatea lui Iisus în Galileea şi în teritoriile învecinate(1, 14-9, 50).
3. Suirea la Ierusalim (10, 1-52).
4. Activitatea lui Iisus în Ierusalim (11, 1-13, 37).
5. Patimile Domnului (14, 1-15, 47).
6. Iisus după învierea Sa din morţi (16, 1-20).

Scurtimea textului se datorează faptului că Marcu e cel mai lapidar dintre toţi evanghelişţii, că nu are nici un fel de preocupare pentru arhitectura, dimensiunile sau proporţiile scrierii sale, că nu acordă aproape nici o atenţie stilului în care-şi redactează opera. Din acest punct de vedere, comentatorii sunt de acord că scrierea, în mod cert, nu este şi o operă literară. Ea este mai degrabă o suită de relatări scurte şi fără legături foarte precise, înşirate parcă sub graba timpului, ca o stenogramă, singura grijă a redactorului fiind aceea de a nu scăpa nimic din ceea ce aude şi trebuie să consemneze. În general se crede că Evanghelia sa ar fi consemnarea în scris a predicii lui Petru; deşi legătura dintre acestea două este încă discutabilă, scrierea lui Marcu nu-şi poate ascunde o anumită notă de oralitate, cu toate calităţile şi defectele ei. Analiştii au notat că vocabularul e sărac şi de o calitate îndoielnică, greaca alexandrină e împănată cu latinisme şi aramaisme, diminutive

şi locuţiuni pe care un scriitor adevărat nu le cultivă. Fraza este, şi ea, săracă, aproape rectiliniară, fără subordonate; propoziţiile sunt simple, legate între ele prin conjuncţia şi, lipsindu-le aproape în întregime acele particule ale nuanţelor, care alcătuiesc supleţea şi profunzimea limbii greceşti. Fapte circumstanţiale sunt expediate prin participii nediferenţiate; timpurile verbelor se amestecă într-un mod atât de ciudat încât traducătorii sunt deseori ispitiţi să le trădeze.

Textul are în schimb, cum s-ar spune, toate calităţile defectelor lui. Din toate evangheliile, el e cel mai viu, mai direct, mai deschis, mai spontan, mai sincer, în contact mai intim cu realitatea imediată. Dacă episoadele sunt scurte, în schimb ele sunt foarte vii, iar viaţa lor se întemeiază tocmai pe ceea ce pare lipsă de rafinament stilistic: scoaterea verbului din aorist, de pildă, şi aşezarea lui în imperfectul descriptiv, o „stângăcie“ care-i dă tabloului suflu, culoare şi farmec. Efecte asemănătoare se obţin şi prin folosirea frecventă a prezentului istoric. Toate acestea, în pofida faptului că evenimentele relatate nu par a fi amintirea unui martor ocular.

Marcu e tot atât de ingenuu faţă de personajele scrierii sale. Dacă dumnezeirea Mântuitorului trebuie să rămână, în ochii multora şi pentru o bună vreme, ceea ce unii exegeţi au numit „secretul mesianic“, omenitatea Lui e îngroşată uneori până la contrarietate. Apostolilor nu li se trec cu vederea slăbiciunile, şovăielile, dubiile, incapacitatea lor omenească de a recepta imediat şi clar mesajul Învăţătorului. În Evanghelia după Marcu, Iisus Hristos este lucrarea divină printre oameni, dar Fiul Omului este eroul însingurat al unei drame divine.

Capitolul 1 - Ioan Botezătorul şi predica sa. Botezul lui Iisus. Ispitirea în pustie. Începutul predicii lui Iisus în Galileea. Chemarea primilor apostoli. Primele vindecări în Galileea. Vindecarea soacrei lui Petru şi alte tămăduiri. Curăţirea unui lepros

1. Începutul Evangheliei lui Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu,
2. Precum este scris în proorocie (la Maleahi) şi Isaia: "Iată Eu trimit pe îngerul Meu înaintea feţei Tale, care va pregăti calea Ta.
3. Glasul celui ce strigă în pustie: Gătiţi calea Domnului, drepte faceţi cărările Lui".
4. Ioan boteza în pustie, propovăduind botezul pocăinţei întru iertarea păcatelor.
5. Şi ieşeau la el tot ţinutul Iudeii şi toţi cei din Ierusalim şi se botezau de către el, în râul Iordan, mărturisindu-şi păcatele.
6. Şi Ioan era îmbrăcat în haină de păr de cămilă, avea cingătoare de piele împrejurul mijlocului şi mânca lăcuste şi miere sălbatică.

7. Şi propovăduia, zicând: Vine în urma mea Cel ce este mai tare decât mine, Căruia nu sunt vrednic, plecându-mă, să-I dezleg cureaua încălţămintelor.
8. Eu v-am botezat pe voi cu apă, El însă vă va boteza cu Duh Sfânt.
9. Şi în zilele acelea, Iisus a venit din Nazaretul Galileii şi s-a botezat în Iordan, de către Ioan.
10. Şi îndată, ieşind din apă, a văzut cerurile deschise şi Duhul ca un porumbel coborându-Se peste El.
11. Şi glas s-a făcut din ceruri: Tu eşti Fiul Meu cel iubit, întru Tine am binevoit.
12. Şi îndată Duhul L-a mânat în pustie.
13. Şi a fost în pustie patruzeci de zile, fiind ispitit de satana. Şi era împreună cu fiarele şi îngerii Îi slujeau.
14. După ce Ioan a fost prins, Iisus a venit în Galileea, propovăduind Evanghelia împărăţiei lui Dumnezeu.
15. Şi zicând: S-a împlinit vremea şi s-a apropiat împărăţia lui Dumnezeu. Pocăiţi-vă şi credeţi în Evanghelie.
16. Şi umblând pe lângă Marea Galileii, a văzut pe Simon şi pe Andrei, fratele lui Simon, aruncând mrejele în mare, căci ei erau pescari.
17. Şi le-a zis Iisus: Veniţi după Mine şi vă voi face să fiţi pescari de oameni.
18. Şi îndată, lăsând mrejele, au mers după El.
19. Şi mergând puţin mai înainte, a văzut pe Iacov al lui Zevedeu şi pe Ioan, fratele lui. Şi ei erau în corabie, dregându-şi mrejele.
20. Şi i-a chemat pe ei îndată. Iar ei, lăsând pe tatăl lor Zevedeu în corabie, cu lucrătorii, s-au dus după El.
21. Şi venind în Capernaum şi îndată intrând sâmbăta în sinagogă, îi învăţa.
22. Şi erau uimiţi de învăţătura Lui, căci El îi învăţa pe ei ca Cel ce are putere, iar nu în felul cărturarilor.
23. Şi era în sinagoga lor un om cu duh necurat, care striga tare,
24. Zicând: Ce ai cu noi, Iisuse Nazarinene? Ai venit ca să ne pierzi? Te ştim cine eşti: Sfântul lui Dumnezeu.
25. Şi Iisus l-a certat, zicând: Taci şi ieşi din el.
26. Şi scuturându-l duhul cel necurat şi strigând cu glas mare, a ieşit din el.
27. Şi s-au spăimântat toţi, încât se întrebau între ei, zicând: Ce este aceasta? O învăţătură nouă şi cu putere; că şi duhurilor necurate le porunceşte, şi I se supun.
28. Şi a ieşit vestea despre El îndată pretutindeni în toată împrejurimea Galileii.
29. Şi îndată ieşind ei din sinagogă, au venit în casa lui Simon şi a lui Andrei, cu Iacov şi cu Ioan.
30. Iar soacra lui Simon zăcea, prinsă de friguri, şi îndată I-au vorbit despre ea.
31. Şi apropiindu-Se a ridicat-o, apucând-o de mână. Şi au lăsat-o frigurile şi ea le slujea.

32. Iar când s-a făcut seară şi soarele apusese, au adus la El pe toţi bolnavii şi demonizaţii.
33. Şi toată cetatea era adunată la uşă.
34. Şi a tămăduit pe mulţi care pătimeau de felurite boli şi demoni mulţi a alungat. Iar pe demoni nu-i lăsa să vorbească, pentru că-L ştiau că El e Hristos.
35. Şi a doua zi, foarte de dimineaţă, sculându-Se, a ieşit şi S-a dus într-un loc pustiu şi Se ruga acolo.
36. Şi a mers după El Simon şi cei ce erau cu el.
37. Şi aflându-L, I-au zis: Toţi Te caută pe Tine.
38. Şi El a zis lor: Să mergem în altă parte, prin cetăţile şi satele învecinate, ca să propovăduiesc şi acolo, căci pentru aceasta am venit.
39. Şi venind propovăduia în sinagogile lor, în toată Galileea, alungând pe demoni.
40. Şi un lepros a venit la El, rugându-L şi îngenunchind şi zicând: De voieşti, poţi să mă curăţeşti.
41. Şi făcându-I-se milă, a întins mâna şi S-a atins de el şi i-a zis: Voiesc, curăţeşte-te.
42. Şi îndată s-a îndepărtat lepra de la el şi s-a curăţit.
43. Şi poruncindu-i cu asprime, îndată l-a alungat,
44. Şi i-a zis: Vezi, nimănui să nu spui nimic, ci mergi de te arată preotului şi adu, pentru curăţirea ta, cele ce a rânduit de Moise, spre mărturie lor.
45. Iar el, ieşind, a început să propovăduiască multe şi să răspândească cuvântul, încât Iisus nu mai putea să intre pe faţă în cetate, ci stătea afară, în locuri pustii, şi veneau la El de pretutindeni.

Capitolul 2 - Vindecarea paraliticului. Chemarea lui Matei. Întrebarea despre post. Smulgerea spicelor în zi de sâmbătă

1. Şi intrând iarăşi în Capernaum, după câteva zile s-a auzit că este în casă.
2. Şi îndată s-au adunat mulţi, încât nu mai era loc, nici înaintea uşii, şi le grăia lor cuvântul.
3. Şi au venit la El, aducând un slăbănog, pe care-l purtau patru inşi.
4. Şi neputând ei, din pricina mulţimii, să se apropie de El, au desfăcut acoperişul casei unde era Iisus şi, prin spărtură, au lăsat în jos patul în care zăcea slăbănogul.
5. Şi văzând Iisus credinţa lor, i-a zis slăbănogului: Fiule, iertate îţi sunt păcatele tale!
6. Şi erau acolo unii dintre cărturari, care şedeau şi cugetau în inimile lor:
7. Pentru ce vorbeşte Acesta astfel? El huleşte. Cine poate să ierte păcatele, fără numai unul Dumnezeu?

8. Şi îndată cunoscând Iisus, cu duhul Lui, că aşa cugetau ei în sine, le-a zis lor: De ce cugetaţi acestea în inimile voastre?
9. Ce este mai uşor a zice slăbănogului: Iertate îţi sunt păcatele, sau a zice: Scoală-te, ia-ţi patul tău şi umblă?
10. Dar, ca să ştiţi că putere are Fiul Omului a ierta păcatele pe pământ, a zis slăbănogului:
11. Zic ţie: Scoală-te, ia-ţi patul tău şi mergi la casa ta.
12. Şi s-a sculat îndată şi, luându-şi patul, a ieşit înaintea tuturor, încât erau toţi uimiţi şi slăveau pe Dumnezeu, zicând: Asemenea lucruri n-am văzut niciodată.
13. Şi iarăşi a ieşit la mare şi toată mulţimea venea la El şi îi învăţa.
14. Şi trecând, a văzut pe Levi al lui Alfeu, şezând la vamă, şi i-a zis: Urmează-Mi! Iar el, sculându-se, I-a urmat.
15. Şi când şedea El în casa lui Levi, mulţi vameşi şi păcătoşi şedeau la masă cu Iisus şi cu ucenicii Lui. Că erau mulţi şi-I urmau.
16. Iar cărturarii şi fariseii, văzându-L că mănâncă împreună cu vameşii şi păcătoşii, ziceau către ucenicii Lui: De ce mănâncă şi bea Învăţătorul vostru cu vameşii şi păcătoşii?
17. Dar, auzind, Iisus le-a zis: Nu cei sănătoşi au nevoie de doctor, ci cei bolnavi. N-am venit să chem pe cei drepţi ci pe păcătoşi la pocăinţă.
18. Ucenicii lui Ioan şi ai fariseilor posteau şi au venit şi I-au zis Lui: De ce ucenicii lui Ioan şi ucenicii fariseilor postesc, iar ucenicii Tăi nu postesc?
19. Şi Iisus le-a zis: Pot, oare, prietenii mirelui să postească cât timp este mirele cu ei? Câtă vreme au pe mire cu ei, nu pot să postească.
20. Dar vor veni zile, când se va lua mirele de la ei şi atunci vor posti în acele zile.
21. Nimeni nu coase la haină veche petic dintr-o bucată de stofă nouă, iar de nu, peticul nou va trage din haina veche şi se va face o ruptură şi mai rea.
22. Nimeni, iarăşi, nu pune vin nou în burdufuri vechi, iar de nu, vinul nou sparge burdufurile şi vinul se varsă şi burdufurile se strică; încât vinul nou trebuie să fie în burdufuri noi.
23. Şi pe când mergea El într-o sâmbătă prin semănături, ucenicii Lui, în drumul lor, au început să smulgă spice.
24. Şi fariseii Îi ziceau: Vezi, de ce fac sâmbăta ce nu se cuvine?
25. Şi Iisus le-a răspuns: Au niciodată n-aţi citit ce a făcut David, când a avut nevoie şi a flămânzit, el şi cei ce erau cu el?
26. Cum a intrat în casa lui Dumnezeu, în zilele lui Abiatar arhiereul, şi a mâncat pâinile punerii înainte, pe care nu se cuvenea să le mănânce decât numai preoţii, şi a dat şi celor ce erau cu el?
27. Şi le zicea lor: Sâmbăta a fost făcută pentru om, iar nu omul pentru sâmbătă.
28. Astfel că Fiul Omului este domn şi al sâmbetei.

Capitolul 3 - Vindecarea celui cu mâna uscată şi alte vindecări. Alegerea celor doisprezece apostoli. Păcatul împotriva Sfântului Duh. Mama şi fraţii lui Iisus

1. Şi iarăşi a intrat în sinagogă. Şi era acolo un om având mâna uscată.
2. Şi Îl pândeau pe Iisus să vadă dacă îl va vindeca sâmbăta, ca să-L învinuiască.
3. Şi a zis omului care avea mâna uscată: Ridică-te în mijloc!
4. Şi a zis lor: Se cuvine, sâmbăta, a face bine sau a face rău, a mântui un suflet sau a-l pierde? Dar ei tăceau;
5. Şi privindu-i pe ei cu mânie şi întristându-Se de învârtoşarea inimii lor, a zis omului: Întinde mâna ta! Şi a întins-o, şi mâna lui s-a făcut sănătoasă.
6. Şi ieşind, fariseii au făcut îndată sfat cu irodianii împotriva Lui, ca să-L piardă.
7. Iisus, împreună cu ucenicii Lui, a plecat înspre mare şi mulţime multă din Galileea şi din Iudeea L-a urmat.
8. Din Ierusalim, din Idumeea, de dincolo de Iordan, dimprejurul Tirului şi Sidonului, mulţime mare, care, auzind câte făcea, a venit la El.
9. Şi a zis ucenicilor Săi să-I fie pusă la îndemână o corăbioară, ca să nu-L îmbulzească mulţimea;
10. Fiindcă vindecase pe mulţi, de aceea năvăleau asupra Lui, ca să se atingă de El toţi câţi erau bolnavi.
11. Iar duhurile cele necurate, când Îl vedeau, cădeau înaintea Lui şi strigau, zicând: Tu eşti Fiul lui Dumnezeu.
12. Şi El le certa mult ca să nu-L dea pe faţă.
13. Şi S-a suit pe munte şi a chemat la Sine pe câţi a voit, şi au venit la El.
14. Şi a rânduit pe cei doisprezece, pe care i-a numit apostoli, ca să fie cu El şi să-i trimită să propovăduiască,
15. Şi să aibă putere să vindece bolile şi să alunge demonii.
16. Deci a rânduit pe cei doisprezece: pe Simon, căruia i-a pus numele Petru;
17. Pe Iacov al lui Zevedeu şi pe Ioan, fratele lui Iacov, şi le-a pus lor numele Boanerghes, adică fii tunetului.
18. Şi pe Andrei, şi pe Filip, şi pe Bartolomeu, pe Matei, şi pe Toma, şi pe Iacov al lui Alfeu, şi pe Tadeu, şi pe Simon Cananeul,
19. Şi pe Iuda Iscarioteanul, cel care L-a şi vândut.
20. Şi a venit în casă, şi iarăşi mulţimea s-a adunat, încât ei nu puteau nici să mănânce.
21. Şi auzind ai Săi, au ieşit ca să-L prindă, că ziceau: Şi-a ieşit din fire.
22. Iar cărturarii, care veneau din Ierusalim, ziceau că are pe Beelzebul şi că, cu domnul demonilor, alungă demonii.
23. Şi chemându-i la Sine, le-a vorbit în pilde: Cum poate satana să alunge pe satana?

24. Dacă o împărăţie se va dezbina în sine, acea împărăţie nu mai poate dăinui.
25. Şi dacă o casă se va dezbina în sine, casa aceea nu va mai putea să se ţină.
26. Şi dacă satana s-a sculat împotriva sa însuşi şi s-a dezbinat, nu poate să dăinuiască, ci are sfârşit.
27. Dar nimeni nu poate, intrând în casa celui tare, să-i răpească lucrurile, de nu va lega întâi pe cel tare, şi atunci va jefui casa lui.
28. Adevărat grăiesc vouă că toate vor fi iertate fiilor oamenilor, păcatele şi hulele câte vor fi hulit;
29. Dar cine va huli împotriva Duhului Sfânt nu are iertare în veac, ci este vinovat de osânda veşnică.
30. Pentru că ziceau: Are duh necurat.
31. Şi au venit mama Lui şi fraţii Lui şi, stând afară, au trimis la El ca să-L cheme.
32. Iar mulţimea şedea împrejurul Lui. Şi I-au zis unii: Iată mama Ta şi fraţii Tăi şi surorile Tale sunt afară. Te caută.
33. Şi, răspunzând lor, le-a zis: Cine este mama Mea şi fraţii Mei?
34. Şi privind pe cei ce şedeau în jurul Lui, a zis: Iată mama Mea şi fraţii Mei.
35. Că oricine va face voia lui Dumnezeu, acesta este fratele Meu şi sora Mea şi mama Mea.

Capitolul 4 - Parabola semănătorului. De ce vorbeşte Iisus în parabole. Lumina ca bun al tuturor. Parabola seminţei ce creşte singură. Parabola grăuntelui de muştar. Potolirea furtunii pe mare

1. Şi iarăşi a început Iisus să înveţe, lângă mare, şi s-a adunat la El mulţime foarte multă, încât El a intrat în corabie şi şedea pe mare, iar toată mulţimea era lângă mare, pe uscat.
2. Şi-i învăţa multe în pilde, şi în învăţătura Sa le zicea:
3. Ascultaţi: Iată, ieşit-a semănătorul să semene.
4. Şi pe când semăna el, o sămânţă a căzut lângă cale şi păsările cerului au venit şi au mâncat-o.
5. Şi alta a căzut pe loc pietros, unde nu avea pământ mult, şi îndată a răsărit, pentru că nu avea pământ mult.
6. Şi când s-a ridicat soarele, s-a veştejit şi, neavând rădăcină, s-a uscat.
7. Altă sămânţă a căzut în spini, a crescut, dar spinii au înăbuşit-o şi rod n-a dat.
8. Şi altele au căzut pe pământul cel bun şi, înălţându-se şi crescând, au dat roade şi au adus: una treizeci, alta şaizeci, alta o sută.
9. Şi zicea: Cine are urechi de auzit să audă.
10. Iar când a fost singur, cei ce erau lângă El, împreună cu cei doisprezece, Îl întrebau despre pilde.

11. Şi le-a răspuns: Vouă vă e dat să cunoaşteţi taina împărăţiei lui Dumnezeu, dar pentru cei de afară totul se face în pilde,
12. Ca uitându-se, să privească şi să nu vadă, şi, auzind, să nu înţeleagă, ca nu cumva să se întoarcă şi să fie iertaţi.
13. Şi le-a zis: Nu pricepeţi pilda aceasta? Dar cum veţi înţelege toate pildele?
14. Semănătorul seamănă cuvântul.
15. Cele de lângă cale sunt aceia în care se seamănă cuvântul, şi, când îl aud, îndată vine satana şi ia cuvântul cel semănat în inimile lor.
16. Cele semănate pe loc pietros sunt aceia care, când aud cuvântul, îl primesc îndată cu bucurie,
17. Dar n-au rădăcină în ei, ci ţin până la un timp; apoi când se întâmplă strâmtorare sau prigoană pentru cuvânt, îndată se smintesc.
18. Şi cele semănate între spini sunt cei ce ascultă cuvântul,
19. Dar grijile veacului şi înşelăciunea bogăţiei şi poftele după celelalte, pătrunzând în ei, înăbuşă cuvântul şi îl fac neroditor.
20. Iar cele semănate pe pământul cel bun sunt cei ce aud cuvântul şi-l primesc şi aduc roade: unul treizeci, altul şaizeci şi altul o sută.
21. Şi le zicea: Se aduce oare făclia ca să fie pusă sub obroc sau sub pat? Oare nu ca să fie pusă în sfeşnic?
22. Căci nu e nimic ascuns ca să nu se dea pe faţă; nici n-a fost ceva tăinuit, decât ca să vină la arătare.
23. Cine are urechi de auzit să audă.
24. Şi le zicea: Luaţi seama la ce auziţi: Cu ce măsură măsuraţi, vi se va măsura; iar vouă celor ce ascultaţi, vi se va da şi vă va prisosi.
25. Căci celui ce are i se va da; dar de la cel ce nu are, şi ce are i se va lua.
26. Şi zicea: Aşa este împărăţia lui Dumnezeu, ca un om care aruncă sămânţa în pământ,
27. Şi doarme şi se scoală, noaptea şi ziua, şi sămânţa răsare şi creşte, cum nu ştie el.
28. Pământul rodeşte de la sine: mai întâi pai, apoi spic, după aceea grâu deplin în spic.
29. Iar când rodul se coace, îndată trimite secera, că a sosit secerişul.
30. Şi zicea: Cum vom asemăna împărăţia lui Dumnezeu, sau în ce pildă o vom închipui?
31. Cu grăuntele de muştar care, când se seamănă în pământ, este mai mic decât toate seminţele de pe pământ;
32. Dar, după ce s-a semănat, creşte şi se face mai mare decât toate legumele şi face ramuri mari, încât sub umbra lui pot să sălăşluiască păsările cerului.
33. Şi cu multe pilde ca acestea le grăia cuvântul după cum puteau să înţeleagă.
34. Iar fără pildă nu le grăia; şi ucenicilor Săi le lămurea toate, deosebi.

35. Şi în ziua aceea, când s-a înserat, a zis către ei: Să trecem pe ţărmul celălalt.
36. Şi lăsând ei mulţimea, L-au luat cu ei în corabie, aşa cum era, căci erau cu El şi alte corăbii.
37. Şi s-a pornit o furtună mare de vânt şi valurile se prăvăleau peste corabie, încât corabia era aproape să se umple.
38. Iar Iisus era la partea dindărăt a corăbiei, dormind pe căpătâi. L-au deşteptat şi I-au zis: Învăţătorule, nu-Ţi este grijă că pierim?
39. Şi El, sculându-Se, a certat vântul şi a poruncit mării: Taci! Încetează! Şi vântul s-a potolit şi s-a făcut linişte mare.
40. Şi le-a zis lor: Pentru ce sunteţi aşa de fricoşi? Cum de nu aveţi credinţă?
41. Şi s-au înfricoşat cu frică mare şi ziceau unul către altul: Cine este oare, Acesta, că şi vântul şi marea I se supun?

Capitolul 5 - Vindecarea demonizatului din Gadara. Vindecarea femeii sângerânde; învierea fiicei lui Iair

1. Şi a venit de cealaltă parte a mării în ţinutul Gadarenilor.
2. Iar după ce a ieşit din corabie, îndată L-a întâmpinat, din morminte, un om cu duh necurat,
3. Care îşi avea locuinţa în morminte, şi nimeni nu putea să-l lege nici măcar în lanţuri,
4. Pentru că de multe ori fiind legat în obezi şi lanţuri, el rupea lanţurile, şi obezile le sfărâma, şi nimeni nu putea să-l potolească;
5. Şi neîncetat noaptea şi ziua era prin morminte şi prin munţi, strigând şi tăindu-se cu pietre.
6. Iar văzându-L de departe pe Iisus, a alergat şi s-a închinat Lui.
7. Şi strigând cu glas puternic, a zis: Ce ai cu mine, Iisuse, Fiule al lui Dumnezeu Celui Preaînalt? Te jur pe Dumnezeu să nu mă chinuieşti.
8. Căci îi zicea: Ieşi duh necurat din omul acesta.
9. Şi l-a întrebat: Care îţi este numele? Şi I-a răspuns: Legiune este numele meu, căci suntem mulţi.
10. Şi Îl rugau mult să nu-i trimită afară din acel ţinut.
11. Iar acolo, lângă munte, era o turmă mare de porci, care păştea.
12. Şi L-au rugat, zicând: Trimite-ne pe noi în porci, ca să intrăm în ei.
13. Şi El le-a dat voie. Atunci, ieşind, duhurile necurate au intrat în porci şi turma s-a aruncat de pe ţărmul înalt, în mare. Şi erau ca la două mii şi s-au înecat în mare.
14. Iar cei care-i păşteau au fugit şi au vestit în cetate şi prin sate. Şi au venit oamenii să vadă ce s-a întâmplat.
15. Şi s-au dus la Iisus şi au văzut pe cel demonizat şezând jos, îmbrăcat şi întreg la minte, el care avusese legiune de demoni, şi s-au înfricoşat.

16. Iar cei ce au văzut le-au povestit cum a fost cu demonizatul şi despre porci.
17. Şi ei au început să-L roage să se ducă din hotarele lor.
18. Iar intrând El în corabie, cel ce fusese demonizat Îl ruga ca să-l ia cu El.
19. Iisus însă nu l-a lăsat, ci i-a zis: Mergi în casa ta, la ai tăi, şi spune-le câte ţi-a făcut ţie Domnul şi cum te-a miluit.
20. Iar el s-a dus şi a început să vestească în Decapole câte i-a făcut Iisus lui; şi toţi se minunau.
21. Şi trecând Iisus cu corabia iarăşi de partea cealaltă, s-a adunat la El mulţime multă şi era lângă mare.
22. Şi a venit unul din mai-marii sinagogilor, anume Iair, şi văzându-L pe Iisus, a căzut la picioarele Lui,
23. Şi L-a rugat mult, zicând: Fiica mea este pe moarte, ci, venind, pune mâinile tale peste ea, ca să scape şi să trăiască.
24. Şi a mers cu el. Şi mulţime multă îl urma pe Iisus Şi Îl îmbulzea.
25. Şi era o femeie care avea, de doisprezece ani, curgere de sânge.
26. Şi multe îndurase de la mulţi doctori, cheltuindu-şi toate ale sale, dar ne-folosind nimic, ci mai mult mergând înspre mai rău.
27. Auzind ea cele despre Iisus, a venit în mulţime şi pe la spate s-a atins de haina Lui.
28. Căci îşi zicea: De mă voi atinge măcar de haina Lui, mă voi vindeca!
29. Şi îndată izvorul sângelui ei a încetat şi ea a simţit în trup că s-a vindecat de boală.
30. Şi îndată, cunoscând Iisus în Sine puterea ieşită din El, întorcându-Se către mulţime, a întrebat: Cine s-a atins de Mine?
31. Şi I-au zis ucenicii Lui: Vezi mulţimea îmbulzindu-Te şi zici: Cine s-a atins de Mine?
32. Şi Se uita împrejur să vadă pe aceea care făcuse aceasta.
33. Iar femeia, înfricoşându-se şi tremurând, ştiind ce i se făcuse, a venit şi a căzut înaintea Lui şi I-a mărturisit tot adevărul;
34. Iar El i-a zis: Fiică, credinţa ta te-a mântuit, mergi în pace şi fii sănătoasă de boala ta!
35. Încă vorbind El, au venit unii de la mai-marele sinagogii, zicând: Fiica ta a murit. De ce mai superi pe Învăţătorul?
36. Dar Iisus, auzind cuvântul ce s-a grăit, a zis mai-marelui sinagogii: Nu te teme. Crede numai.
37. Şi n-a lăsat pe nimeni să meargă cu El, decât numai pe Petru şi pe Iacov şi pe Ioan, fratele lui Iacov.
38. Şi au venit la casa mai-marelui sinagogii şi a văzut tulburare şi pe cei ce plângeau şi se tânguiau mult.
39. Şi intrând, le-a zis: De vă tulburaţi şi plângeţi? Copila n-a murit, ci doarme.

40. Şi-L luau în râs. Iar El, scoţându-i pe toţi afară, a luat cu Sine pe tatăl copilei, pe mama ei şi pe cei ce îl însoţeau şi a intrat unde era copila.
41. Şi apucând pe copilă de mână, i-a grăit: Talita kumi, care se tâlcuieşte: Fiică, ţie zic, scoală-te!
42. Şi îndată s-a sculat copila şi umbla, căci era de doisprezece ani. Şi s-au mirat îndată cu uimire mare.
43. Dar El le-a poruncit, cu stăruinţă, ca nimeni să nu afle de aceasta. Şi le-a zis să-i dea copilei să mănânce.

Capitolul 6 - Profetul dispreţuit în patria sa. Trimiterea celor doisprezece. Decapitarea lui Ioan Botezătorul. Minunea săturării celor cinci mii. Iisus umblă pe mare

1. Şi a ieşit de acolo şi a venit în patria Sa, iar ucenicii Lui au mers după El.
2. Şi, fiind sâmbătă, a început să înveţe în sinagogă. Şi mulţi, auzindu-L, erau uimiţi şi ziceau: De unde are El acestea? Şi ce este înţelepciunea care I s-a dat Lui? Şi cum se fac minuni ca acestea prin mâinile Lui?
3. Au nu este Acesta teslarul, fiul Mariei şi fratele lui Iacov şi al lui Iosi şi al lui Iuda şi al lui Simon? Şi nu sunt, oare, surorile Lui aici la noi? Şi se sminteau întru El.
4. Şi le zicea Iisus: Nu este prooroc dispreţuit, decât în patria sa şi între rudele sale şi în casa sa.
5. Şi n-a putut acolo să facă nici o minune, decât că, punându-Şi mâinile peste puţini bolnavi, i-a vindecat.
6. Şi se mira de necredinţa lor. Şi străbătea satele dimprejur învăţând.
7. Şi a chemat la Sine pe cei doisprezece şi a început să-i trimită doi câte doi şi le-a dat putere asupra duhurilor necurate.
8. Şi le-a poruncit să nu ia nimic cu ei, pe cale, ci numai toiag. Nici pâine, nici traistă, nici bani la cingătoare;
9. Ci să fie încălţaţi cu sandale şi să nu se îmbrace cu două haine.
10. Şi le zicea: În orice casă veţi intra, acolo să rămâneţi până ce veţi ieşi de acolo.
11. Şi dacă într-un loc nu vă vor primi pe voi, nici nu vă vor asculta, ieşind de acolo, scuturaţi praful de sub picioarele voastre, spre mărturie lor. Adevărat grăiesc vouă: Mai uşor va fi Sodomei şi Gomorei, în ziua judecăţii, decât cetăţii aceleia.
12. Şi ieşind, ei propovăduiau să se pocăiască.
13. Şi scoteau mulţi demoni şi ungeau cu untdelemn pe mulţi bolnavi şi-i vindecau.
14. Şi a auzit regele Irod, căci numele lui Iisus se făcuse cunoscut, şi zicea că Ioan Botezătorul s-a sculat din morţi şi de aceea se fac minuni prin el.
15. Alţii însă ziceau că este Ilie şi alţii că este prooroc, ca unul din prooroci.

16. Iar Irod, auzind zicea: Este Ioan căruia eu am pus să-i taie capul; el s-a sculat din morţi.
17. Căci Irod, trimiţând, l-a prins pe Ioan şi l-a legat, în temniţă, din pricina Irodiadei, femeia lui Filip, fratele său, pe care o luase de soţie.
18. Căci Ioan îi zicea lui Irod: Nu-ţi este îngăduit să ţii pe femeia fratelui tău.
19. Iar Irodiada îl ura şi voia să-l omoare, dar nu putea,
20. Căci Irod se temea de Ioan, ştiindu-l bărbat drept şi sfânt, şi-l ocrotea. Şi ascultându-l, multe făcea şi cu drag îl asculta.
21. Şi fiind o zi cu bun prilej, când Irod, de ziua sa de naştere, a făcut ospăţ dregătorilor lui şi căpeteniilor oştirii şi fruntaşilor din Galileea,
22. Şi fiica Irodiadei, intrând şi jucând, a plăcut lui Irod şi celor ce şedeau cu el la masă. Iar regele a zis fetei: Cere de la mine orice vei voi şi îţi voi da.
23. Şi s-a jurat ei: Orice vei cere de la mine îţi voi da, până la jumătate din regatul meu.
24. Şi ea, ieşind, a zis mamei sale: Ce să cer? Iar Irodiada i-a zis: Capul lui Ioan Botezătorul.
25. Şi intrând îndată, cu grabă, la rege, i-a cerut, zicând: Vreau să-mi dai îndată, pe tipsie, capul lui Ioan Botezătorul.
26. Şi regele s-a mâhnit adânc, dar pentru jurământ şi pentru cei ce şedeau cu el la masă, n-a voit s-o întristeze.
27. Şi îndată trimiţând regele un paznic, a poruncit a-i aduce capul.
28. Şi acela, mergând, i-a tăiat capul în temniţă, l-a adus pe tipsie şi l-a dat fetei, iar fata l-a dat mamei sale.
29. Şi auzind, ucenicii lui au venit, au luat trupul lui Ioan şi l-au pus în mormânt.
30. Şi s-au adunat apostolii la Iisus şi I-au spus Lui toate câte au făcut şi au învăţat.
31. Şi El le-a zis: Veniţi voi înşivă de o parte, în loc pustiu, şi odihniţi-vă puţin. Căci mulţi erau care veneau şi mulţi erau care se duceau şi nu mai aveau timp nici să mănânce.
32. Şi au plecat cu corabia spre un loc pustiu, de o parte.
33. Şi i-au văzut plecând şi mulţi au înţeles şi au alergat acolo pe jos de prin toate cetăţile şi au sosit înaintea lor.
34. Şi ieşind din corabie, Iisus a văzut mulţime mare şi I s-a făcut milă de ei, căci erau ca nişte oi fără păstor, şi a început să-i înveţe multe.
35. Dar făcându-se târziu, ucenicii Lui, apropiindu-se, I-au zis: Locul e pustiu şi ceasul e târziu;
36. Slobozeşte-i, ca mergând prin cetăţile şi prin satele dimprejur, să-şi cumpere să mănânce.
37. Răspunzând, El le-a zis: Daţi-le voi să mănânce. Şi ei I-au zis: Să mergem noi să cumpărăm pâini de două sute de dinari şi să le dăm să mănânce?

38. Iar El le-a zis: Câte pâini aveţi? Duceţi-vă şi vedeţi. Şi după ce au văzut, I-au spus: Cinci pâini şi doi peşti.
39. Şi El le-a poruncit să-i aşeze pe toţi cete, cete, pe iarbă verde.
40. Şi au şezut cete, cete, câte o sută şi câte cincizeci.
41. Şi luând cele cinci pâini şi cei doi peşti, privind la cer, a binecuvântat şi a frânt pâinile şi le-a dat ucenicilor, ca să le pună înainte, asemenea şi cei doi peşti i-a împărţit tuturor.
42. Şi au mâncat toţi şi s-au săturat.
43. Şi au luat douăsprezece coşuri pline cu fărâmituri şi cu ce-a rămas din peşti.
44. Iar cei ce au mâncat pâinile erau cinci mii de bărbaţi.
45. Şi îndată a silit pe ucenicii Lui să intre în corabie şi să meargă înaintea Lui, de cealaltă parte, spre Betsaida, până ce El va slobozi mulţimea.
46. Iar după ce i-a slobozit, S-a dus în munte ca să Se roage.
47. Şi făcându-se seară, era corabia în mijlocul mării, iar El singur pe ţărm.
48. Şi i-a văzut cum se chinuiau vâslind, căci vântul le era împotrivă. Şi către a patra strajă a nopţii a venit la ei umblând pe mare şi voia să treacă pe lângă ei.
49. Iar lor, văzându-L umblând pe mare, li s-a părut că este nălucă şi au strigat.
50. Căci toţi L-au văzut şi s-au tulburat. Dar îndată El a vorbit cu ei şi le-a zis: Îndrăzniţi! Eu sunt; nu vă temeţi!
51. Şi s-a suit la ei în corabie şi s-a potolit vântul. Şi erau peste măsură de uimiţi în sinea lor;
52. Căci nu pricepuseră nimic de la minunea pâinilor, deoarece inima lor era învârtoşată.
53. Şi trecând marea, au venit în ţinutul Ghenizaretului şi au tras la ţărm.
54. Şi ieşind ei din corabie, îndată L-au cunoscut.
55. Şi străbăteau tot ţinutul acela şi au început să-I aducă pe bolnavi pe paturi, acolo unde auzeau că este El.
56. Şi oriunde intra în sate sau în cetăţi sau în sătuleţe, puneau la răspântii pe cei bolnavi, şi-L rugau să le îngăduie să se atingă măcar de poala hainei Sale. Şi câţi se atingeau de El se vindecau.

Capitolul 7 - Iisus osândeşte făţărnicia. Vindecarea fiicei unei femei siro-feniciene. Vindecarea unui surd şi gângav

1. Şi s-au adunat la El fariseii şi unii dintre cărturari, care veniseră din Ierusalim.
2. Şi văzând pe unii din ucenicii Lui că mănâncă cu mâinile necurate, adică nespălate, cârteau;
3. Căci fariseii şi toţi iudeii, dacă nu-şi spală mâinile până la cot, nu mănâncă, ţinând datina bătrânilor.

4. Şi când vin din piaţă, dacă nu se spală, nu mănâncă; şi alte multe sunt pe care au primit să le ţină: spălarea paharelor şi a urcioarelor şi a vaselor de aramă şi a paturilor.
5. Şi L-au întrebat pe El fariseii şi cărturarii: Pentru ce nu umblă ucenicii Tăi după datina bătrânilor, ci mănâncă cu mâinile nespălate?
6. Iar El le-a zis: Bine a proorocit Isaia despre voi, făţarnicilor, precum este scris: "Acest popor Mă cinsteşte cu buzele, dar inima lui este departe de Mine".
7. Dar în zadar Mă cinstesc, învăţând învăţături care sunt porunci omeneşti.
8. Căci lăsând porunca lui Dumnezeu, ţineţi datina oamenilor: spălarea urcioarelor şi a paharelor şi altele ca acestea multe, pe care le faceţi.
9. Şi le zicea lor: Bine, aţi lepădat porunca lui Dumnezeu, ca să ţineţi datina voastră!
10. Căci Moise a zis: "Cinsteşte pe tatăl tău şi pe mama ta", şi "cel ce va grăi de rău pe tatăl său, sau pe mama sa, cu moarte să se sfârşească".
11. Voi însă ziceţi: Dacă un om va spune tatălui sau mamei: Corban! adică: Cu ce te-aş fi putut ajuta este dăruit lui Dumnezeu,
12. Nu-l mai lăsaţi să facă nimic pentru tatăl său sau pentru mama sa.
13. Şi astfel desfiinţaţi cuvântul lui Dumnezeu cu datina voastră pe care singuri aţi dat-o. Şi faceţi multe asemănătoare cu acestea.
14. Şi chemând iarăşi mulţimea la El, le zicea: Ascultaţi-Mă toţi şi înţelegeţi:
15. Nu este nimic din afară de om care, intrând în el, să poată să-l spurce. Dar cele ce ies din om, acelea sunt care îl spurcă.
16. De are cineva urechi de auzit să audă.
17. Şi când a intrat în casă de la mulţime, L-au întrebat ucenicii despre această pildă.
18. Şi El le-a zis: Aşadar şi voi sunteţi nepricepuţi? Nu înţelegeţi, oare, că tot ce intră în om, din afară, nu poate să-l spurce?
19. Că nu intră în inima lui, ci în pântece, şi iese afară, pe calea sa, bucatele fiind toate curate.
20. Dar zicea că ceea ce iese din om, aceea spurcă pe om.
21. Căci dinăuntru, din inima omului, ies cugetele cele rele, desfrânările, hoţiile, uciderile,
22. Adulterul, lăcomiile, vicleniile, înşelăciunea, neruşinarea, ochiul pizmaş, hula, trufia, uşurătatea.
23. Toate aceste rele ies dinăuntru şi spurcă pe om.
24. Şi ridicându-Se de acolo, S-a dus în hotarele Tirului şi ale Sidonului şi, intrând într-o casă, voia ca nimeni să nu ştie, dar n-a putut să rămână tăinuit.
25. Căci îndată auzind despre El o femeie, a cărei fiică avea duh necurat, a venit şi a căzut la picioarele Lui.

26. Şi femeia era păgână, de neam din Fenicia Siriei. Şi Îl ruga să alunge demonii din fiica ei.
27. Dar Iisus i-a vorbit: Lasă întâi să se sature copiii. Căci nu este bine să iei pâinea copiilor şi s-o arunci câinilor.
28. Ea însă a răspuns şi I-a zis: Da, Doamne, dar şi câinii, sub masă, mănâncă din fărâmiturile copiilor.
29. Şi Iisus i-a zis: Pentru acest cuvânt, mergi. A ieşit demonul din fiica ta.
30. Iar ea, ducându-se acasă, a găsit pe copilă culcată în pat, iar demonul ieşise.
31. Şi, ieşind din părţile Tirului, a venit, prin Sidon, la Marea Galileii, prin mijlocul hotarelor Decapolei.
32. Şi I-au adus un surd, care era şi gângav, şi L-au rugat ca să-Şi pună mâna peste el.
33. Şi luându-l din mulţime, la o parte, Şi-a pus degetele în urechile lui, şi scuipând, S-a atins de limba lui.
34. Şi privind la cer, a suspinat şi a zis lui: Effatta! ceea ce înseamnă: Deschide-te!
35. Şi urechile lui s-au deschis, iar legătura limbii lui îndată s-a dezlegat, şi vorbea bine.
36. Şi le poruncea să nu spună nimănui. Dar, cu cât le poruncea, cu atât mai mult ei Îl vesteau.
37. Şi erau uimiţi peste măsură, zicând: Toate le-a făcut bine: pe surzi îi face să audă şi pe muţi să vorbească.

Capitolul 8 - Săturarea celor patru mii. Fariseii cer semn. Aluatul fariseilor şi al lui Irod. Vindecarea unui orb. Mărturisirea lui Petru. Întâia vestire a patimilor

1. În zilele acelea, fiind iarăşi mulţime multă şi neavând ce să mănânce, Iisus, chemând la Sine pe ucenici, le-a zis:
2. Milă Îmi este de mulţime, că sunt trei zile de când aşteaptă lângă Mine şi n-au ce să mănânce.
3. Şi de-i voi slobozi flămânzi la casa lor, se vor istovi pe drum, că unii dintre ei au venit de departe.
4. Şi ucenicii Lui I-au răspuns: De unde va putea cineva să-i sature pe aceştia cu pâine, aici în pustie.
5. El însă i-a întrebat: Câte pâini aveţi? Răspuns-au Lui: şapte.
6. Şi a poruncit mulţimii să şeadă jos pe pământ. Şi, luând cele şapte pâini, a mulţumit, a frânt şi a dat ucenicilor Săi, ca să le pună înainte. Şi ei le-au pus mulţimii înainte.
7. Şi aveau şi puţini peştişori. Şi binecuvântându-i, a zis să-i pună şi pe aceştia înaintea lor.

8. Şi au mâncat şi s-au săturat şi au luat şapte coşuri cu rămăşiţe de fărâmituri.
9. Şi ei erau ca la patru mii. Şi i-a slobozit.
10. Şi îndată intrând în corabie cu ucenicii Săi, a venit în părţile Dalmanutei.
11. Şi au ieşit fariseii şi se sfădeau cu El, cerând de la El semn din cer, ispitindu-L.
12. Şi Iisus, suspinând cu duhul Său, a zis: Pentru ce neamul acesta cere semn? Adevărat grăiesc vouă că nu se va da semn acestui neam.
13. Şi lăsându-i, a intrat iarăşi în corabie şi a trecut de cealaltă parte.
14. Dar ucenicii au uitat să ia pâine şi numai o pâine aveau cu ei în corabie.
15. Şi El le-a poruncit, zicând: Vedeţi, păziţi-vă de aluatul fariseilor şi de aluatul lui Irod.
16. Şi vorbeau între ei, zicând: Aceasta o zice, fiindcă n-avem pâine.
17. Şi Iisus, înţelegând, le-a zis: De ce gândiţi că n-aveţi pâine? Tot nu înţelegeţi, nici nu pricepeţi? Atât de învârtoşată este inima voastră?
18. Ochi aveţi şi nu vedeţi, urechi aveţi şi nu auziţi şi nu vă aduceţi aminte.
19. Când am frânt cele cinci pâini, la cei cinci mii de oameni, atunci câte coşuri pline de fărâmituri aţi luat? Zis-au Lui: Douăsprezece.
20. Şi când cu cele şapte pâini, la cei patru mii de oameni, câte coşuri pline de fărâmituri aţi luat? Iar ei au zis: Şapte.
21. Şi le zicea: Tot nu pricepeţi?
22. Şi au venit la Betsaida. Şi au adus la El un orb şi L-au rugat să se atingă de el.
23. Şi luând pe orb de mână, l-a scos afară din sat şi, scuipând în ochii lui şi punându-Şi mâinile peste el, l-a întrebat dacă vede ceva.
24. Şi el, ridicându-şi ochii, a zis: zăresc oamenii; îi văd ca pe nişte copaci umblând.
25. După aceea a pus iarăşi mâinile pe ochii lui, şi el a văzut bine şi s-a îndreptat, căci vedea toate, lămurit.
26. Şi l-a trimis la casa sa, zicându-i: Să nu intri în sat, nici să spui cuiva din sat.
27. Şi a ieşit Iisus şi ucenicii Lui prin satele din preajma Cezareii lui Filip. Şi pe drum întreba pe ucenicii Săi, zicându-le: Cine zic oamenii că sunt?
28. Ei au răspuns Lui, zicând: Unii spun că eşti Ioan Botezătorul, alţii că eşti Ilie, iar alţii că eşti unul din prooroci.
29. Şi El i-a întrebat: Dar voi cine ziceţi că sunt Eu? Răspunzând, Petru a zis Lui: Tu eşti Hristosul.
30. Şi El le-a dat poruncă să nu spună nimănui despre El.
31. Şi a început să-i înveţe că Fiul Omului trebuie să pătimească multe şi să fie defăimat de bătrâni, de arhierei şi de cărturari şi să fie omorât, iar după trei zile să învieze.
32. Şi spunea acest cuvânt pe faţă. Şi luându-L Petru de o parte, a început să-L dojenească.

33. Dar El, întorcându-Se şi uitându-Se la ucenicii Săi, a certat pe Petru şi i-a zis: Mergi, înapoia mea, satano! Căci tu nu cugeţi cele ale lui Dumnezeu, ci cele ale oamenilor.
34. Şi chemând la Sine mulţimea, împreună cu ucenicii Săi, le-a zis: Oricine voieşte să vină după Mine să se lepede de sine, să-şi ia crucea şi să-Mi urmeze Mie.
35. Căci cine va voi să-şi scape sufletul îl va pierde, iar cine va pierde sufletul Său pentru Mine şi pentru Evanghelie, acela îl va scăpa.
36. Căci ce-i foloseşte omului să câştige lumea întreagă, dacă-şi pierde sufletul?
37. Sau ce ar putea să dea omul, în schimb, pentru sufletul său?
38. Căci de cel ce se va ruşina de Mine şi de cuvintele Mele, în neamul acesta desfrânat şi păcătos, şi Fiul Omului Se va ruşina de el, când va veni întru slava Tatălui său cu sfinţii îngeri.

Capitolul 9 - Schimbarea la faţă. Vindecarea copilului surdo-mut. A doua vestire a Patimilor. Cine este cel mai mare? Folosirea numelui lui Iisus. Pietre de poticnire

1. Şi le zicea lor: Adevărat grăiesc vouă că sunt unii, din cei ce stau aici, care nu vor gusta moartea, până ce nu vor vedea împărăţia lui Dumnezeu, venind întru putere.
2. Şi după şase zile a luat Iisus cu Sine pe Petru şi pe Iacov şi pe Ioan şi i-a dus într-un munte înalt, de o parte, pe ei singuri, şi S-a schimbat la faţă înaintea lor.
3. Şi veşmintele Lui s-au făcut strălucitoare, albe foarte, ca zăpada, cum nu poate înălbi aşa pe pământ înălbitorul.
4. Şi li s-a arătat Ilie împreună cu Moise şi vorbeau cu Iisus.
5. Şi răspunzând Petru, a zis lui Iisus: Învăţătorule, bine este ca noi să fim aici; şi să facem trei colibe: Ţie una şi lui Moise una şi lui Ilie una.
6. Căci nu ştia ce să spună, fiindcă erau înspăimântaţi.
7. Şi s-a făcut un nor care îi umbrea, iar un glas din nor a venit zicând: Acesta este Fiul Meu cel iubit, pe Acesta să-L ascultaţi.
8. Dar, deodată, privind ei împrejur, n-au mai văzut pe nimeni decât pe Iisus, singur cu ei.
9. Şi coborându-se ei din munte, le-a poruncit ca nimănui să nu spună cele ce văzuseră, decât numai când Fiul Omului va învia din morţi.
10. Iar ei au ţinut cuvântul, întrebându-se între ei: Ce înseamnă a învia din morţi?
11. Şi L-au întrebat pe El, zicând: Pentru ce zic fariseii şi cărturarii că trebuie să vină mai întâi Ilie?
12. Iar El le-a răspuns: Ilie, venind întâi, va aşeza iarăşi toate. Şi cum este scris despre Fiul Omului că va să pătimească multe şi să fie defăimat?

13. Dar vă zic vouă că Ilie a şi venit şi i-au făcut toate câte au voit, precum s-a scris despre el.
14. Şi venind la ucenici, a văzut mulţime mare împrejurul lor şi pe cărturari sfădindu-se între ei.
15. Şi îndată toată mulţimea, văzându-L, s-a spăimântat şi, alergând, I se închina.
16. Şi Iisus a întrebat pe cărturari: Ce vă sfădiţi între voi?
17. Şi I-a răspuns Lui unul din mulţime: Învăţătorule, am adus la Tine pe fiul meu, care are duh mut.
18. Şi oriunde-l apucă, îl aruncă la pământ şi face spume la gură şi scrâşneşte din dinţi şi înţepeneşte. Şi am zis ucenicilor Tăi să-l alunge, dar ei n-au putut.
19. Iar El, răspunzând lor, a zis: O, neam necredincios, până când voi fi cu voi? Până când vă voi răbda pe voi? Aduceţi-l la Mine.
20. Şi l-au adus la El. Şi văzându-L pe Iisus, duhul îndată a zguduit pe copil, şi, căzând la pământ, se zvârcolea spumegând.
21. Şi l-a întrebat pe tatăl lui: Câtă vreme este de când i-a venit aceasta? Iar el a răspuns: din pruncie.
22. Şi de multe ori l-a aruncat şi în foc şi în apă ca să-l piardă. Dar de poţi ceva, ajută-ne, fiindu-Ţi milă de noi.
23. Iar Iisus i-a zis: De poţi crede, toate sunt cu putinţă celui ce crede.
24. Şi îndată strigând tatăl copilului, a zis cu lacrimi: Cred, Doamne! Ajută necredinţei mele.
25. Iar Iisus, văzând că mulţimea dă năvală, a certat duhul cel necurat, zicându-i: Duh mut şi surd, Eu îţi poruncesc: Ieşi din el şi să nu mai intri în el!
26. Şi răcnind şi zguduindu-l cu putere, duhul a ieşit; iar copilul a rămas ca mort, încât mulţi ziceau că a murit.
27. Dar Iisus, apucându-l de mână, l-a ridicat, şi el s-a sculat în picioare.
28. Iar după ce a intrat în casă, ucenicii Lui L-au întrebat, de o parte: Pentru ce noi n-am putut să-l izgonim?
29. El le-a zis: Acest neam de demoni cu nimic nu poate ieşi, decât numai cu rugăciune şi cu post.
30. Şi, ieşind ei de acolo, străbăteau Galileea, dar El nu voia să ştie cineva.
31. Căci învăţa pe ucenicii Săi şi le spunea că Fiul Omului se va da în mâinile oamenilor şi-L vor ucide, iar după ce-L vor ucide, a treia zi va învia.
32. Ei însă nu înţelegeau cuvântul şi se temeau să-L întrebe.
33. Şi au venit în Capernaum. Şi fiind în casă, i-a întrebat: Ce vorbeaţi între voi pe drum?
34. Iar ei tăceau, fiindcă pe cale se întrebaseră unii pe alţii cine dintre ei este mai mare.
35. Şi şezând jos, a chemat pe cei doisprezece şi le-a zis: Dacă cineva vrea să fie întâiul, să fie cel din urmă dintre toţi şi slujitor al tuturor.

36. Şi luând un copil, l-a pus în mijlocul lor şi, luându-l în braţe, le-a zis:
37. Oricine va primi, în numele Meu, pe unul din aceşti copii pe Mine Mă primeşte; şi oricine Mă primeşte, nu pe Mine Mă primeşte, ci pe Cel ce M-a trimis pe Mine.
38. Şi I-a zis Ioan: Învăţătorule, am văzut pe cineva scoţând demoni în numele Tău, care nu merge după noi, şi l-am oprit, pentru că nu merge după noi.
39. Iar Iisus a zis: Nu-l opriţi, căci nu e nimeni care, făcând vreo minune în numele Meu, să poată, degrabă, să Mă vorbească de rău.
40. Căci cine nu este împotriva noastră este pentru noi.
41. Iar oricine vă va da să beţi un pahar de apă, în numele Meu, fiindcă sunteţi ai lui Hristos, adevărat zic vouă că nu-şi va pierde plata sa.
42. Şi cine va sminti pe unul din aceştia mici, care cred în Mine, mai bine i-ar fi lui dacă şi-ar lega de gât o piatră de moară şi să fie aruncat în mare.
43. Şi de te sminteşte mâna ta, tai-o că mai bine îţi este să intri ciung în viaţă, decât, amândouă mâinile având, să te duci în gheenă, în focul cel nestins.
44. Unde viermele lor nu moare şi focul nu se stinge.
45. Şi de te sminteşte piciorul tău, taie-l, că mai bine îţi este ţie să intri fără un picior în viaţă, decât având amândouă picioarele să fii azvârlit în gheenă, în focul cel nestins,
46. Unde viermele lor nu moare şi focul nu se stinge.
47. Şi de te sminteşte ochiul tău, scoate-l, că mai bine îţi este ţie cu un singur ochi în împărăţia lui Dumnezeu, decât, având amândoi ochii, să fii aruncat în gheena focului.
48. Unde viermele lor nu moare şi focul nu se stinge.
49. Căci fiecare (om) va fi sărat cu foc, după cum orice jertfă va fi sărată cu sare.
50. Bună este sarea; dacă însă sarea îşi pierde puterea, cu ce o veţi drege? Aveţi sare întru voi şi trăiţi în pace unii cu alţii.

Capitolul 10 - Despre divorţ. Iisus binecuvintează copiii. Tânărul bogat. A treia vestire a Patimilor. Cererea fiilor lui Zevedeu. Vindecarea lui Bartimeu orbul

1. Şi sculându-Se de acolo, a venit în hotarele Iudeii, de cealaltă parte a Iordanului, şi mulţimile s-au adunat iarăşi la El şi iarăşi le învăţa, după cum obişnuia.
2. Şi apropiindu-se fariseii, Îl întrebau, ispitindu-L, dacă este îngăduit unui bărbat să-şi lase femeia.
3. Iar El, răspunzând, le-a zis: Ce v-a poruncit vouă Moise?
4. Iar ei au zis: Moise a dat voie să-i scrie carte de despărţire şi să o lase.
5. Şi răspunzând, Iisus le-a zis: Pentru învârtoşarea inimii voastre, v-a scris porunca aceasta;

6. Dar de la începutul făpturii, bărbat şi femeie i-a făcut Dumnezeu.
7. De aceea va lăsa omul pe tatăl său şi pe mama sa şi se va lipi de femeia sa.
8. Şi vor fi amândoi un trup; aşa că nu mai sunt doi, ci un trup.
9. Deci ceea ce a împreunat Dumnezeu, omul să nu mai despartă.
10. Dar în casă ucenicii L-au întrebat iarăşi despre aceasta.
11. Şi El le-a zis: Oricine va lăsa pe femeia sa şi va lua alta, săvârşeşte adulter cu ea.
12. Iar femeia, de-şi va lăsa bărbatul ei şi se va mărita cu altul, săvârşeşte adulter.
13. Şi aduceau la El copii, ca să-Şi pună mâinile peste ei, dar ucenicii certau pe cei ce-i aduceau.
14. Iar Iisus, văzând, S-a mâhnit şi le-a zis: Lăsaţi copiii să vină la Mine şi nu-i opriţi, căci a unora ca aceştia este împărăţia lui Dumnezeu.
15. Adevărat zic vouă: Cine nu va primi împărăţia lui Dumnezeu ca un copil nu va intra în ea.
16. Şi, luându-i în braţe, i-a binecuvântat, punându-Şi mâinile peste ei.
17. Şi când ieşea El în drum, alergând la El unul şi îngenunchind înaintea Lui, Îl întreba: Învăţătorule bun, ce să fac ca să moştenesc viaţa veşnică?
18. Iar Iisus i-a răspuns: De ce-Mi zici bun? Nimeni nu este bun decât unul Dumnezeu.
19. Ştii poruncile: Să nu ucizi, să nu săvârşeşti adulter, să nu furi, să nu mărturiseşti strâmb, să nu înşeli pe nimeni, cinsteşte pe tatăl tău şi pe mama ta.
20. Iar el I-a zis: Învăţătorule, acestea toate le-am păzit din tinereţile mele.
21. Iar Iisus, privind la el cu dragoste, i-a zis: Un lucru îţi mai lipseşte: Mergi, vinde tot ce ai, dă săracilor şi vei avea comoară în cer; şi apoi, luând crucea, vino şi urmează Mie.
22. Dar el, întristându-se de cuvântul acesta, a plecat mâhnit, căci avea multe bogăţii.
23. Şi Iisus, uitându-Se în jur, a zis către ucenicii Săi: Cât de greu vor intra bogaţii în împărăţia lui Dumnezeu!
24. Iar ucenicii erau uimiţi de cuvintele Lui. Dar Iisus, răspunzând iarăşi, le-a zis: Fiilor, cât de greu este celor ce se încred în bogăţii să intre în împărăţia lui Dumnezeu!
25. Mai lesne este cămilei să treacă prin urechile acului, decât bogatului să intre în împărăţia lui Dumnezeu.
26. Iar ei, mai mult uimindu-se, ziceau unii către alţii: Şi cine poate să se mântuiască?
27. Iisus, privind la ei, le-a zis: La oameni lucrul e cu neputinţă, dar nu la Dumnezeu. Căci la Dumnezeu toate sunt cu putinţă.
28. Şi a început Petru a-I zice: Iată, noi am lăsat toate şi Ţi-am urmat.

29. Iisus i-a răspuns: Adevărat grăiesc vouă: Nu este nimeni care şi-a lăsat casă, sau fraţi, sau surori, sau mamă, sau tată, sau copii, sau ţarine pentru Mine şi pentru Evanghelie,
30. Şi să nu ia însutit - acum, în vremea aceasta, de prigoniri - case şi fraţi şi surori şi mame şi copii şi ţarine, iar în veacul ce va să vină: viaţă veşnică.
31. Şi mulţi dintre cei dintâi vor fi pe urmă, şi din cei de pe urmă întâi.
32. Şi erau pe drum, suindu-se la Ierusalim, iar Iisus mergea înaintea lor. Şi ei erau uimiţi şi cei ce mergeau după El se temeau. Şi luând la Sine, iarăşi, pe cei doisprezece, a început să le spună ce aveau să I se întâmple:
33. Că, iată, ne suim la Ierusalim şi Fiul Omului va fi predat arhiereilor şi cărturarilor; şi-L vor osândi la moarte şi-L vor da în mâna păgânilor.
34. Şi-L vor batjocori şi-L vor scuipa şi-L vor biciui şi-L vor omorî, dar după trei zile va învia.
35. Şi au venit la El Iacov şi Ioan, fiii lui Zevedeu, zicându-I: Învăţătorule, voim să ne faci ceea ce vom cere de la Tine.
36. Iar El le-a zis: Ce voiţi să vă fac?
37. Iar ei I-au zis: Dă-ne nouă să şedem unul de-a dreapta Ta, şi altul de-a stânga Ta, întru slava Ta.
38. Dar Iisus le-a răspuns: Nu ştiţi ce cereţi! Puteţi să beţi paharul pe care îl beau Eu sau să vă botezaţi cu botezul cu care Mă botez Eu?
39. Iar ei I-au zis: Putem. Şi Iisus le-a zis: Paharul pe care Eu îl beau îl veţi bea, şi cu botezul cu care Eu mă botez vă veţi boteza.
40. Dar a şedea de-a dreapta Mea, sau de-a stânga Mea, nu este al Meu a da, ci celor pentru care s-a pregătit.
41. Şi auzind cei zece, au început a se mânia pe Iacov şi pe Ioan.
42. Şi Iisus, chemându-i la Sine, le-a zis: Ştiţi că cei ce se socotesc cârmuitori ai neamurilor domnesc peste ele şi cei mai mari ai lor le stăpânesc.
43. Dar între voi nu trebuie să fie aşa, ci care va vrea să fie mare între voi, să fie slujitor al vostru.
44. Şi care va vrea să fie întâi între voi, să fie tuturor slugă.
45. Că şi Fiul Omului n-a venit ca să I se slujească, ci ca El să slujească şi să-Şi dea sufletul răscumpărare pentru mulţi.
46. Şi au venit în Ierihon. Şi ieşind din Ierihon El, ucenicii Lui şi mulţime mare, Bartimeu orbul, fiul lui Timeu, şedea jos, pe marginea drumului.
47. Şi, auzind că este Iisus Nazarineanul, a început să strige şi să zică: Iisuse, Fiul lui David, miluieşte-mă!
48. Şi mulţi îl certau ca să tacă, el însă cu mult mai tare striga: Fiule al lui David, miluieşte-mă!
49. Şi Iisus, oprindu-Se, a zis: Chemaţi-l! Şi l-au chemat pe orb, zicându-i: Îndrăzneşte, scoală-te! Te cheamă.

50. Iar orbul, lepădând haina de pe el, a sărit în picioare şi a venit la Iisus.
51. Şi l-a întrebat Iisus, zicându-i: Ce voieşti să-ţi fac? Iar orbul I-a răspuns: Învăţătorule, să văd iarăşi.
52. Iar Iisus i-a zis: Mergi, credinţa ta te-a mântuit. Şi îndată a văzut şi urma lui Iisus pe cale.

Capitolul 11 - Intrarea în Ierusalim. Smochinul blestemat. Alungarea vânzătorilor din templu. Puterea credinţei. Despre botezul lui Ioan şi autoritatea lui Iisus

1. Şi când s-au apropiat de Ierusalim, la Betfaghe şi la Betania, lângă Muntele Măslinilor, a trimis pe doi dintre ucenicii Săi,
2. Şi le-a zis: Mergeţi în satul care este înaintea voastră şi, intrând în el, îndată veţi afla un mânz legat, pe care n-a şezut până acum nici un om. Dezlegaţi-l şi aduceţi-l.
3. Iar de vă va zice cineva: De ce faceţi aceasta? Spuneţi că Domnul are trebuinţă de el şi îndată îl va trimite aici.
4. Deci au mers şi au găsit mânzul legat la o poartă, afară la răspântie, şi l-au dezlegat.
5. Şi unii din cei ce stăteau acolo, le-au zis: De ce dezlegaţi mânzul?
6. Iar ei le-au spus precum le zisese Iisus, şi i-au lăsat.
7. Şi au adus mânzul la Iisus şi şi-au pus hainele pe el şi Iisus a şezut pe el.
8. Şi mulţi îşi aşterneau hainele pe cale, iar alţii aşterneau ramuri, pe care le tăiau de prin grădini.
9. Iar cei ce mergeau înainte şi cei ce veneau pe urmă strigau, zicând: Osana! Bine este cuvântat Cel ce vine întru numele Domnului!
10. Binecuvântată este împărăţia ce vine a părintelui nostru David! Osana întru cei de sus!
11. Şi a intrat Iisus în Ierusalim şi în templu şi, privind toate în jur şi vremea fiind spre seară, a ieşit spre Betania cu cei doisprezece.
12. Şi a doua zi, ieşind ei din Betania, El a flămânzit.
13. Şi văzând de departe un smochin care avea frunze, a mers acolo, doar va găsi ceva în el; şi, ajungând la smochin, n-a găsit nimic decât frunze. Căci nu era timpul smochinelor.
14. Şi, vorbind, i-a zis: De acum înainte, rod din tine nimeni în veac să nu mănânce. Şi ucenicii Lui ascultau.
15. Şi au venit în Ierusalim. Şi, intrând în templu, a început să dea afară pe cei ce vindeau şi pe cei ce cumpărau în templu, iar mesele schimbătorilor de bani şi scaunele vânzătorilor de porumbei le-a răsturnat.
16. Şi nu îngăduia să mai treacă nimeni cu vreun vas prin templu.

17. Şi-i învăţa şi le spunea: Nu este, oare, scris: "Casa Mea casă de rugăciune se va chema, pentru toate neamurile"? Voi însă aţi făcut din ea peşteră de tâlhari.
18. Şi au auzit arhiereii şi cărturarii. Şi căutau cum să-L piardă. Căci se temeau de El, pentru că toată mulţimea era uimită de învăţătura Lui.
19. Iar când s-a făcut seară, au ieşit afară din cetate.
20. Dimineaţa, trecând pe acolo, au văzut smochinul uscat din rădăcini.
21. Şi Petru, aducându-şi aminte, I-a zis: Învăţătorule, iată smochinul pe care l-ai blestemat s-a uscat.
22. Şi răspunzând, Iisus le-a zis: Aveţi credinţă în Dumnezeu.
23. Adevărat zic vouă că oricine va zice acestui munte: Ridică-te şi te aruncă în mare, şi nu se va îndoi în inima lui, ci va crede că ceea ce spune se va face, fi-va lui orice va zice.
24. De aceea vă zic vouă: Toate câte cereţi, rugându-vă, să credeţi că le-aţi primit şi le veţi avea.
25. Iar când staţi de vă rugaţi, iertaţi orice aveţi împotriva cuiva, ca şi Tatăl vostru Cel din ceruri să vă ierte vouă greşealele voastre.
26. Că de nu iertaţi voi, nici Tatăl vostru Cel din ceruri nu vă va ierta vouă greşealele voastre.
27. Şi au intrat iarăşi în Ierusalim. Şi pe când se plimba Iisus prin templu, au venit la El arhiereii, cărturarii şi bătrânii.
28. Şi I-au zis: Cu ce putere faci acestea? Sau cine Ţi-a dat Ţie puterea aceasta, ca să le faci?
29. Iar Iisus le-a zis: Vă voi întreba şi Eu un cuvânt: răspundeţi-Mi şi vă voi spune şi Eu cu ce putere fac acestea:
30. Botezul lui Ioan din cer a fost, sau de la oameni? Răspundeţi-Mi!
31. Şi ei vorbeau între ei, zicând: De vom zice: Din cer, va zice: Pentru ce, dar, n-aţi crezut în el?
32. Iar de vom zice: De la oameni - se temeau de mulţime, căci toţi îl socoteau că Ioan era într-adevăr prooroc.
33. Şi răspunzând, au zis lui Iisus: Nu ştim. Şi Iisus le-a zis: Nici Eu nu vă spun vouă cu ce putere fac acestea.

Capitolul 12 - Parabola lucrătorilor nevrednici. Banul cezarului. Despre învierea morţilor. Cea mai mare poruncă. Fiu şi Domn al lui David. Banul văduvei

1. Şi a început să le vorbească în pilde: Un om a sădit o vie, a împrejmuit-o cu gard, a săpat în ea teasc, a clădit turn şi a dat-o lucrătorilor, iar el s-a dus departe.
2. Şi la vreme, a trimis la lucrători o slugă, ca să ia de la ei din roadele viei.
3. Dar ei, punând mâna pe ea, au bătut-o şi i-au dat drumul fără nimic.

4. Şi a trimis la ei, iarăşi, altă slugă, dar şi pe aceea, lovind-o cu pietre, i-au spart capul şi au ocărât-o.
5. Şi a trimis alta. Dar şi pe aceea au ucis-o; şi pe multe altele: pe unele bătându-le, iar pe altele ucigându-le.
6. Mai avea şi un fiu iubit al său şi în cele din urmă l-a trimis la lucrători, zicând: Se vor ruşina de fiul meu.
7. Dar acei lucrători au zis între ei: Acesta este moştenitorul; veniţi să-l omorâm şi moştenirea va fi a noastră.
8. Şi prinzându-l l-au omorât şi l-au aruncat afară din vie.
9. Ce va face acum stăpânul viei? Va veni şi va pierde pe lucrători, iar via o va da altora.
10. Oare nici Scriptura aceasta n-aţi citit-o: "Piatra pe care au nesocotit-o ziditorii, aceasta a ajuns să fie în capul unghiului?
11. De la Domnul s-a făcut aceasta şi este lucru minunat în ochii noştri".
12. Şi căutau să-L prindă, dar se temeau de popor. Căci înţeleseseră că împotriva lor zisese pilda aceasta. Şi lăsându-L, s-au dus.
13. Şi au trimis la El pe unii din farisei şi din irodiani, ca să-L prindă în cuvânt.
14. Iar ei, venind, I-au zis: Învăţătorule, ştim că spui adevărul şi nu-Ţi pasă de nimeni, fiindcă nu cauţi la faţa oamenilor, ci cu adevărat înveţi calea lui Dumnezeu. Se cuvine a da dajdie Cezarului sau nu? Să dăm sau să nu dăm?
15. El însă, cunoscând făţărnicia lor, le-a zis: Pentru ce Mă ispitiţi? Aduceţi-Mi un dinar ca să-l văd.
16. Şi I-au adus. Şi i-a întrebat Iisus: Al cui e chipul acesta în inscripţia de pe el? Iar ei I-au zis: Ale Cezarului.
17. Iar Iisus a zis: Daţi Cezarului cele ale Cezarului, iar lui Dumnezeu cele ale lui Dumnezeu. Şi se mirau de El.
18. Şi au venit la El saducheii care zic că nu este înviere şi-L întrebau zicând:
19. Învăţătorule, Moise ne-a lăsat scris, că de va muri fratele cuiva şi va lăsa femeia fără copil, să ia fratele său pe femeia lui şi să ridice urmaş fratelui.
20. Şi erau şapte fraţi. Şi cel dintâi şi-a luat femeie, dar, murind, n-a lăsat urmaş.
21. Şi a luat-o pe ea al doilea, şi a murit, nelăsând urmaş. Tot aşa şi al treilea.
22. Şi au luat-o toţi şapte şi n-au lăsat urmaş. În urma tuturor a murit şi femeia.
23. La înviere, când vor învia, a căruia dintre ei va fi femeia? Căci toţi şapte au avut-o de soţie.
24. Şi le-a zis Iisus: Oare nu pentru aceasta rătăciţi, neştiind Scripturile, nici puterea lui Dumnezeu?
25. Căci, când vor învia din morţi, nici nu se mai însoară, nici nu se mai mărită, ci sunt ca îngerii din ceruri.

26. Iar despre morţi că vor învia, n-aţi citit, oare, în cartea lui Moise, când i-a vorbit Dumnezeu din rug, zicând: "Eu sunt Dumnezeul lui Avraam şi Dumnezeul lui Isaac şi Dumnezeul lui Iacov"?
27. Dumnezeu nu este Dumnezeul celor morţi, ci a celor vii. Mult rătăciţi.
28. Şi apropiindu-se unul din cărturari, care îi auzise vorbind între ei şi, văzând că bine le-a răspuns, L-a întrebat: Care poruncă este întâia dintre toate?
29. Iisus i-a răspuns că întâia este: "Ascultă Israele, Domnul Dumnezeul nostru este singurul Domn".
30. Şi: "Să iubeşti pe Domnul Dumnezeul tău din toată inima ta, din tot sufletul tău, din tot cugetul tău şi din toată puterea ta". Aceasta este cea dintâi poruncă.
31. Iar a doua e aceasta: "Să iubeşti pe aproapele tău ca pe tine însuţi". Mai mare decât acestea nu este altă poruncă.
32. Şi I-a zis cărturarul: Bine, Învăţătorule. Adevărat ai zis că unul este Dumnezeu şi nu este altul afară de El.
33. Şi a-L iubi pe El din toată inima, din tot sufletul, din tot cugetul şi din toată puterea şi a iubi pe aproapele tău ca pe tine însuţi este mai mult decât toate arderile de tot şi decât toate jertfele.
34. Iar Iisus, văzându-l că a răspuns cu înţelepciune, i-a zis: Nu eşti departe de împărăţia lui Dumnezeu. Şi nimeni nu mai îndrăznea să-L mai întrebe.
35. Şi învăţând Iisus în templu, grăia zicând: Cum zic cărturarii că Hristos este Fiul lui David?
36. Însuşi David a zis întru Duhul Sfânt: "Zis-a Domnul Domnului meu: Şezi de-a dreapta Mea până ce voi pune pe vrăjmaşii tăi aşternut picioarelor Tale".
37. Deci însuşi David Îl numeşte pe El Domn; de unde dar este fiul lui? Şi mulţimea cea multă Îl asculta cu bucurie.
38. Şi le zicea în învăţătura Sa: Luaţi seama la cărturari cărora le place să se plimbe în haine lungi şi să li se plece lumea în pieţe,
39. Şi să stea în băncile dintâi în sinagogi şi să stea în capul mesei la ospeţe,
40. Ei, care secătuiesc casele văduvelor şi de ochii lumii se roagă îndelung, îşi vor lua mai multă osândă.
41. Şi şezând în preajma cutiei darurilor, Iisus privea cum mulţimea aruncă bani în cutie. Şi mulţi bogaţi aruncau mult.
42. Şi venind o văduvă săracă, a aruncat doi bani, adică un codrant.
43. Şi chemând la Sine pe ucenicii Săi le-a zis: Adevărat grăiesc vouă că această văduvă săracă a aruncat în cutia darurilor mai mult decât toţi ceilalţi.
44. Pentru că toţi au aruncat din prisosul lor, pe când ea, din sărăcia ei, a aruncat tot ce avea, toată avuţia sa.

Capitolul 13 - Profeţia despre dărâmarea Ierusalimului. Sfârşitul lumii şi venirea Fiului Omului. Parabola smochinului prevestitor. Îndemn la priveghere

1. Şi ieşind din templu, unul dintre ucenicii Săi I-a zis: Învăţătorule, priveşte ce fel de pietre şi ce clădiri!
2. Dar Iisus a zis: Vezi aceste mari clădiri? Nu va rămâne piatră peste piatră să nu se risipească.
3. Şi şezând pe Muntele Măslinilor, în faţa templului, Îl întrebau, de o parte, Petru, Iacov, Ioan şi cu Andrei:
4. Spune-ne nouă când vor fi acestea? Şi care va fi semnul când va fi să se împlinească toate acestea?
5. Iar Iisus a început să le spună: Vedeţi să nu vă înşele cineva.
6. Căci mulţi vor veni în numele Meu, zicând că sunt Eu, şi vor amăgi pe mulţi.
7. Iar când veţi auzi de războaie, şi de zvonuri de războaie, să nu vă tulburaţi, căci trebuie să fie, dar încă nu va fi sfârşitul.
8. Şi se va ridica neam peste neam şi împărăţie peste împărăţie, vor fi cutremure pe alocuri şi foamete şi tulburări vor fi. Iar acestea sunt începutul durerilor.
9. Luaţi seama la voi înşivă. Că vă vor da în adunări şi veţi fi bătuţi în sinagogi şi veţi sta înaintea conducătorilor şi a regilor, pentru Mine, spre mărturie lor.
10. Ci mai întâi Evanghelia trebuie să se propovăduiască la toate neamurile.
11. Iar când vă vor duce ca să vă predea, nu vă îngrijiţi dinainte ce veţi vorbi, ci să vorbiţi ceea ce se va da vouă în ceasul acela. Căci nu voi sunteţi cei care veţi vorbi, ci Duhul Sfânt.
12. Şi va da frate pe frate la moarte şi tată pe copil şi copiii se vor răzvrăti împotriva părinţilor şi îi vor ucide.
13. Şi veţi fi urâţi de toţi pentru numele Meu; iar cel ce va răbda până la urmă, acela se va mântui.
14. Iar când veţi vedea urâciunea pustiirii, stând unde nu se cuvine - cine citeşte să înţeleagă - atunci cei ce vor fi în Iudeea să fugă în munţi,
15. Şi cel de pe acoperiş să nu se coboare în casă, nici să intre ca să-şi ia ceva din casa sa,
16. Şi cel ce va fi în ţarină să nu se întoarcă îndărăt, ca să-şi ia haina.
17. Dar vai celor ce vor avea în pântece şi celor ce vor alăpta în zilele acelea!
18. Rugaţi-vă, dar, ca să nu fie fuga voastră iarna.
19. Căci în zilele acelea va fi necaz cum nu a mai fost până acum, de la începutul făpturii, pe care a zidit-o Dumnezeu, şi nici nu va mai fi.
20. Şi de nu ar fi scurtat Domnul zilele acelea, n-ar scăpa nici un trup, dar pentru cei aleşi, pe care i-a ales, a scurtat acele zile.

21. Şi atunci dacă vă va zice cineva: Iată, aici este Hristos, sau iată acolo, să nu credeţi.
22. Se vor scula hristoşi mincinoşi şi prooroci mincinoşi şi vor face semne şi minuni, ca să ducă în rătăcire, de se poate, pe cei aleşi.
23. Dar voi luaţi seama. Iată dinainte v-am spus vouă toate.
24. Ci în acele zile, după necazul acela, soarele se va întuneca şi luna nu-şi va mai da lumina ei.
25. Şi stelele vor cădea din cer şi puterile care sunt în ceruri se vor clătina.
26. Atunci vor vedea pe Fiul Omului venind pe nori, cu putere multă şi cu slavă.
27. Şi atunci El va trimite pe îngeri şi va aduna pe aleşii Săi din cele patru vânturi, de la marginea pământului până la marginea cerului.
28. Învăţaţi de la smochin pilda: Când mlădiţa lui se face fragedă şi înfrunzeşte, cunoaşteţi că vara este aproape.
29. Tot aşa şi voi, când veţi vedea împlinindu-se aceste lucruri, să ştiţi că El este aproape, lângă uşi.
30. Adevărat grăiesc vouă că nu va trece neamul acesta până ce nu vor fi toate acestea.
31. Cerul şi pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece.
32. Iar despre ziua aceea şi despre ceasul acela nimeni nu ştie, nici îngerii din cer, nici Fiul, ci numai Tatăl.
33. Luaţi aminte, privegheaţi şi vă rugaţi, că nu ştiţi când va fi acea vreme.
34. Este ca un om care a plecat în altă ţară şi, lăsându-şi casa, a dat puterea în mâna slugilor, dând fiecăruia lucrul lui, iar portarului i-a poruncit să vegheze.
35. Vegheaţi, dar, că nu ştiţi când va veni stăpânul casei: sau seara, sau la miezul nopţii, sau la cântatul cocoşilor, sau dimineaţa.
36. Ca nu cumva venind fără veste, să vă afle pe voi dormind.
37. Iar ceea ce zic vouă, zic tuturor: Privegheaţi!

Capitolul 14 - Ungerea din Betania. Trădarea lui Iuda. Cina cea de Taină. Rugăciunea din Ghetsimani. Arestarea lui Iisus. Iisus în faţa sinedriului. Lepădarea lui Petru

1. Şi după două zile erau Paştile şi Azimile. Şi arhiereii şi cărturarii căutau cum să-l prindă cu vicleşug, ca să-L omoare.
2. Dar ziceau: Nu la sărbătoare, ca să nu fie tulburare în popor.
3. Şi fiind El în Betania, în casa lui Simon Leprosul, şi şezând la masă, a venit o femeie având un alabastru, cu mir de nard curat, de mare preţ, şi, spărgând vasul, a vărsat mirul pe capul lui Iisus.
4. Dar erau unii mâhniţi între ei, zicând: Pentru ce s-a făcut această risipă de mir?

5. Căci putea să se vândă acest mir cu peste trei sute de dinari, şi să se dea săracilor. Şi cârteau împotriva ei.
6. Dar Iisus a zis: Lăsaţi-o. De ce îi faceţi supărare? Lucru bun a făcut ea cu Mine.
7. Că pe săraci totdeauna îi aveţi cu voi şi, oricând voiţi, puteţi să le faceţi bine, dar pe mine nu Mă aveţi totdeauna.
8. Ea a făcut ceea ce avea de făcut: mai dinainte a uns trupul Meu, spre înmormântare.
9. Adevărat zic vouă: Oriunde se va propovădui Evanghelia, în toată lumea, se va spune şi ce-a făcut aceasta, spre pomenirea ei.
10. Iar Iuda Iscarioteanul, unul din cei doisprezece, s-a dus la arhierei ca să li-L dea pe Iisus.
11. Şi, auzind ei, s-au bucurat şi au făgăduit să-i dea bani. Şi el căuta cum să-L dea lor, la timp potrivit.
12. Iar în ziua cea dintâi a Azimilor, când jertfeau Paştile, ucenicii Lui L-au întrebat: Unde voieşti să gătim, ca să mănânci Paştile?
13. Şi a trimis doi din ucenicii Lui, zicându-le: Mergeţi în cetate şi vă va întâmpina un om, ducând un urcior cu apă; mergeţi după el.
14. Şi unde va intra, spuneţi stăpânului casei că Învăţătorul zice: Unde este odaia în care să mănânc Paştile împreună cu ucenicii Mei?
15. Iar el vă va arăta un foişor mare aşternut gata. Acolo să pregătiţi pentru noi.
16. Şi au ieşit ucenicii şi au venit în cetate şi au găsit aşa precum le-a spus şi au pregătit Paştile.
17. Iar făcându-se seară, a venit cu cei doisprezece.
18. Pe când şedeau la masă şi mâncau, Iisus a zis: Adevărat grăiesc vouă că unul dintre voi, care mănâncă împreună cu Mine, Mă va vinde.
19. Ei au început să se întristeze şi să-I zică, unul câte unul: Nu cumva sunt eu?
20. Iar El le-a zis: Unul dintre cei doisprezece, care întinde cu Mine în blid.
21. Că Fiul Omului merge precum este scris despre El; dar vai de omul acela prin care este vândut Fiul Omului. Bine era de omul acela dacă nu s-ar fi născut.
22. Şi, mâncând ei, a luat Iisus pâine şi binecuvântând, a frânt şi le-a dat lor şi a zis: Luaţi, mâncaţi, acesta este Trupul Meu.
23. Şi luând paharul, mulţumind, le-a dat şi au băut din el toţi.
24. Şi a zis lor: Acesta este Sângele Meu, al Legii celei noi, care pentru mulţi se varsă.
25. Adevărat grăiesc vouă că de acum nu voi mai bea din rodul viţei până în ziua aceea când îl voi bea nou în împărăţia lui Dumnezeu.
26. Şi după ce au cântat cântări de laudă, au ieşit la Muntele Măslinilor.
27. Şi le-a zis Iisus: Toţi vă veţi sminti, că scris este: "Bate-voi păstorul şi se vor risipi oile".
28. Dar după învierea Mea, voi merge mai înainte de voi în Galileea.

29. Iar Petru I-a zis: Chiar dacă toţi se vor sminti întru Tine, totuşi eu nu.
30. Şi i-a zis Iisus: Adevărat grăiesc ţie: Că tu astăzi, în noaptea aceasta, mai înainte de a cânta de două ori cocoşul, de trei ori te vei lepăda de Mine.
31. El însă spunea mai stăruitor: Şi de-ar fi să mor cu Tine, nu Te voi tăgădui. Şi tot aşa ziceau toţi.
32. Şi au venit la un loc al cărui nume este Ghetsimani, şi acolo a zis către ucenicii Săi: Şedeţi aici până ce Mă voi ruga.
33. Şi a luat cu El pe Petru şi pe Iacov şi pe Ioan şi a început a Se tulbura şi a Se mâhni.
34. Şi le-a zis lor: Întristat este sufletul Meu până la moarte. Rămâneţi aici şi privegheaţi.
35. Şi mergând puţin mai înainte, a căzut cu faţa la pământ şi Se ruga, ca, de este cu putinţă, să treacă de la El ceasul (acesta).
36. Şi zicea: Avva Părinte, toate sunt Ţie cu putinţă. Depărtează paharul acesta de la Mine. Dar nu ce voiesc Eu, ci ceea ce voieşti Tu.
37. Şi a venit şi i-a găsit dormind şi a zis lui Petru: Simone, dormi? N-ai avut tărie ca să veghezi un ceas?
38. Privegheaţi şi vă rugaţi, ca să nu intraţi în ispită. Căci duhul este osârduitor, dar trupul neputincios.
39. Şi iarăşi mergând, s-a rugat, acelaşi cuvânt zicând.
40. Şi iarăşi venind, i-a găsit dormind, căci ochii lor erau îngreuiaţi şi nu ştiau ce să-I răspundă.
41. Şi a venit a treia oară şi le-a zis: Dormiţi de acum şi vă odihniţi! E gata! A sosit ceasul. Iată Fiul Omului este dat în mâinile păcătoşilor.
42. Sculaţi-vă să mergem. Iată, cel ce M-a vândut s-a apropiat.
43. Şi îndată, încă vorbind El, a venit Iuda Iscarioteanul, unul din cei doisprezece, şi cu el mulţime cu săbii şi cu ciomege, de la arhierei, de la cărturari şi de la bătrâni.
44. Iar vânzătorul le dăduse semn, zicând: Pe care-L voi săruta, Acela este. Prindeţi-L şi duceţi-L cu pază.
45. Şi venind îndată şi apropiindu-se de El, a zis Lui: Învăţătorule! Şi L-a sărutat.
46. Iar ei au pus mâna pe El şi L-au prins.
47. Unul din cei ce stăteau pe lângă El, scoţând sabia, a lovit pe sluga arhiereului şi i-a tăiat urechea.
48. Şi răspunzând, Iisus le-a zis: Ca la un tâlhar aţi ieşit cu săbii şi cu toiege, ca să Mă prindeţi.
49. În fiecare zi eram la voi în templu, învăţând, şi nu M-aţi prins. Dar acestea sunt ca să se împlinească Scripturile.
50. Şi, lăsându-L, au fugit toţi.

51. Iar un tânăr mergea după El, înfăşurat într-o pânzătură, pe trupul gol, şi au pus mâna pe el.
52. El însă, smulgându-se din pânzătură, a fugit gol.
53. Şi au dus pe Iisus la arhiereu şi s-au adunat acolo toţi arhiereii şi bătrânii şi cărturarii.
54. Iar Petru, de departe, a mers după El, până a intrat înăuntru în curtea arhiereului şi şedea împreună cu slugile, încălzindu-se la foc.
55. Arhiereii şi tot sinedriul căutau împotriva lui Iisus mărturie ca să-L dea la moarte, dar nu găseau.
56. Că mulţi mărturiseau mincinos împotriva Lui, dar mărturiile nu se potriveau.
57. Şi ridicându-se unii, au dat mărturie mincinoasă împotriva Lui, zicând:
58. Noi L-am auzit zicând: Voi dărâma acest templu făcut de mână, şi în trei zile altul, nefăcut de mână, voi clădi.
59. Dar nici aşa mărturia lor nu era la fel.
60. Şi, sculându-se în mijlocul lor, arhiereul L-a întrebat pe Iisus, zicând: Nu răspunzi nimic la tot ce mărturisesc împotriva Ta aceştia?
61. Iar El tăcea şi nu răspundea nimic. Iarăşi L-a întrebat arhiereul şi I-a zis: Eşti tu Hristosul, Fiul Celui binecuvântat?
62. Iar Iisus a zis: Eu sunt şi veţi vedea pe Fiul Omului şezând de-a dreapta Celui Atotputernic şi venind pe norii cerului.
63. Iar arhiereul, sfâşiindu-şi hainele, a zis: Ce trebuinţă mai avem de martori?
64. Aţi auzit hula. Ce vi se pare vouă? Iar ei toţi au judecat că El este vinovat de moarte.
65. Şi unii au început să-L scuipe şi să-I acopere faţa şi să-L bată cu pumnii şi să-I zică: Prooroceşte! Şi slugile Îl băteau cu palmele.
66. Şi Petru fiind jos în curte, a venit una din slujnicele arhiereului,
67. Şi văzându-l pe Petru, încălzindu-se, s-a uitat la el şi a zis: Şi tu erai cu Iisus Nazarineanul.
68. El însă a tăgăduit, zicând: Nici nu ştiu, nici nu înţeleg ce zici. Şi a ieşit afară înaintea curţii; şi a cântat cocoşul.
69. Iar slujnica, văzându-l, a început iarăşi să spună celor de faţă că acesta este dintre ei.
70. Iar el a tăgăduit iarăşi. Şi după puţin timp, cei de faţă ziceau iarăşi lui Petru: Cu adevărat eşti dintre ei, căci eşti şi galileian şi vorbirea ta se aseamănă.
71. Iar el a început să se blesteme şi să se jure: Nu ştiu pe omul acesta despre care ziceţi.
72. Şi îndată cocoşul a cântat a doua oară. Şi Petru şi-a adus aminte de cuvântul pe care i-l spusese Iisus: Înainte de a cânta de două ori cocoşul, de trei ori te vei lepăda de Mine. Şi a început să plângă.

Capitolul 15 - Iisus în faţa lui Pilat. Judecata şi osânda. Încununarea cu spini. Răstignirea şi îngroparea

1. Şi îndată dimineaţa, arhiereii, ţinând sfat cu bătrânii, cu cărturarii şi cu tot sinedriul şi legând pe Iisus, L-au dus şi L-au predat lui Pilat.
2. Şi L-a întrebat Pilat: Tu eşti regele iudeilor? Iar El, răspunzând, i-a zis: Tu zici.
3. Iar arhiereii Îl învinuiau de multe.
4. Iar Pilat L-a întrebat: Nu răspunzi nimic? Iată câte spun împotriva Ta.
5. Dar Iisus nimic n-a mai răspuns, încât Pilat se mira.
6. Iar la sărbătoarea Paştilor, le elibera un întemniţat pe care-l cereau ei.
7. Şi era unul cu numele Baraba închis împreună cu nişte răzvrătiţi, care în răscoală săvârşiseră ucidere.
8. Şi mulţimea, venind sus, a început să ceară lui Pilat să le facă precum obişnuia pentru ei.
9. Iar Pilat le-a răspuns, zicând: Voiţi să vă eliberez pe regele iudeilor?
10. Fiindcă ştia că arhiereii Îl dăduseră în mâna lui din invidie.
11. Dar arhiereii au aţâţat mulţimea ca să le elibereze mai degrabă pe Baraba.
12. Iar Pilat, răspunzând iarăşi, le-a zis: Ce voi face deci cu cel despre care ziceţi că este regele iudeilor?
13. Ei iarăşi au strigat: Răstigneşte-L!
14. Iar Pilat le-a zis: Dar ce rău a făcut? Iar ei mai mult strigau: Răstigneşte-L!
15. Şi Pilat, vrând să facă pe voia mulţimii, le-a eliberat pe Baraba, iar pe Iisus, biciuindu-L, L-a dat ca să fie răstignit.
16. Iar ostaşii L-au dus înăuntrul curţii, adică în pretoriu, şi au adunat toată cohorta.
17. Şi L-au îmbrăcat în purpură şi, împletindu-I o cunună de spini, I-au pus-o pe cap.
18. Şi au început să se plece în faţa Lui, zicând: Bucură-Te regele iudeilor!
19. Şi-L băteau peste cap cu o trestie şi-L scuipau şi, căzând în genunchi, I se închinau.
20. Şi după ce L-au batjocorit, L-au dezbrăcat de purpură şi L-au îmbrăcat cu hainele Lui. Şi L-au dus afară ca să-L răstignească.
21. Şi au silit pe un trecător, care venea din ţarină, pe Simon Cirineul, tatăl lui Alexandru şi al lui Ruf, ca să ducă crucea Lui.
22. Şi L-au dus la locul zis Golgota, care se tălmăceşte "locul Căpăţânii".
23. Şi I-au dat să bea vin amestecat cu smirnă, dar El n-a luat.
24. Şi L-au răstignit şi au împărţit între ei hainele Lui, aruncând sorţi pentru ele, care ce să ia.
25. Iar când L-au răstignit, era ceasul al treilea.
26. Şi vina Lui era scrisă deasupra: Regele iudeilor.

27. Şi împreună cu El au răstignit doi tâlhari: unul de-a dreapta şi altul de-a stânga Lui.
28. Şi s-a împlinit Scriptura care zice: Cu cei fără de lege a fost socotit.
29. Iar cei ce treceau pe acolo Îl huleau, clătinându-şi capetele şi zicând: Huu! Cel care dărâmi templul şi în trei zile îl zideşti.
30. Mântuieşte-Te pe Tine Însuţi, coborându-Te de pe cruce!
31. De asemenea şi arhiereii, batjocorindu-L între ei, împreună cu cărturarii, ziceau: Pe alţii a mântuit, dar pe Sine nu poate să Se mântuiască!
32. Hristos, regele lui Israel, să Se coboare de pe cruce, ca să vedem şi să credem. Şi cei împreună răstigniţi cu El Îl ocărau.
33. Iar când a fost ceasul al şaselea, întuneric s-a făcut peste tot pământul până la ceasul al nouălea.
34. Şi la al nouălea ceas, a strigat Iisus cu glas mare: Eloi, Eloi, lama sabahtani?, care se tălmăceşte: Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, de ce M-ai părăsit?
35. Iar unii din cei ce stăteau acolo, auzind, ziceau: Iată, îl strigă pe Ilie.
36. Şi, alergând, unul a înmuiat un burete în oţet, l-a pus într-o trestie şi I-a dat să bea, zicând: Lăsaţi să vedem dacă vine Ilie ca să-L coboare.
37. Iar Iisus, scoţând un strigăt mare, Şi-a dat duhul.
38. Şi catapeteasma templului s-a rupt în două, de sus până jos.
39. Iar sutaşul care stătea în faţa Lui, văzând că astfel Şi-a dat duhul, a zis: Cu adevărat omul acesta era Fiul lui Dumnezeu!
40. Şi erau şi femei care priveau de departe; între ele: Maria Magdalena, Maria, mama lui Iacov cel mic şi a lui Iosi, şi Salomeea,
41. Care, pe când era El în Galileea, mergeau după El şi Îi slujeau, şi multe altele care se suiseră cu El la Ierusalim.
42. Şi făcându-se seară, fiindcă era vineri, care este înaintea sâmbetei,
43. Şi venind Iosif cel din Arimateea, sfetnic ales, care aştepta şi el împărăţia lui Dumnezeu, şi, îndrăznind, a intrat la Pilat şi a cerut trupul lui Iisus.
44. Iar Pilat s-a mirat că a şi murit şi, chemând pe sutaş, l-a întrebat dacă a murit de mult.
45. Şi aflând de la sutaş, a dăruit lui Iosif trupul.
46. Şi Iosif, cumpărând giulgiu şi coborându-L de pe cruce, L-a înfăşurat în giulgiu şi L-a pus într-un mormânt care era săpat în stâncă, şi a prăvălit o piatră la uşa mormântului.
47. Iar Maria Magdalena şi Maria, mama lui Iosi, priveau unde L-au pus.

Capitolul 16 - Învierea lui Iisus. Câteva din arătările Sale. Împuternicirea apostolilor. Înălţarea la cer

1. Şi după ce a trecut ziua sâmbetei, Maria Magdalena, Maria, mama lui Iacov, şi Salomeea au cumpărat miresme, ca să vină să-L ungă.
2. Şi dis de dimineaţă, în prima zi a săptămânii (Duminică), pe când răsărea soarele, au venit la mormânt.
3. Şi ziceau între ele: Cine ne va prăvăli nouă piatra de la uşa mormântului?
4. Dar, ridicându-şi ochii, au văzut că piatra fusese răsturnată; căci era foarte mare.
5. Şi, intrând în mormânt, au văzut un tânăr şezând în partea dreaptă, îmbrăcat în veşmânt alb, şi s-au spăimântat.
6. Iar el le-a zis: Nu vă înspăimântaţi! Căutaţi pe Iisus Nazarineanul, Cel răstignit? A înviat! Nu este aici. Iată locul unde L-au pus.
7. Dar mergeţi şi spuneţi ucenicilor Lui şi lui Petru că va merge în Galileea, mai înainte de voi; acolo îl veţi vedea, după cum v-a spus.
8. Şi ieşind, au fugit de la mormânt, că erau cuprinse de frică şi de uimire, şi nimănui nimic n-au spus, căci se temeau.
9. Şi înviind dimineaţa, în ziua cea dintâi a săptămânii (Duminică) El s-a arătat întâi Mariei Magdalena, din care scosese şapte demoni.
10. Aceea, mergând, a vestit pe cei ce fuseseră cu El şi care se tânguiau şi plângeau.
11. Şi ei, auzind că este viu şi că a fost văzut de ea, n-au crezut.
12. După aceea, S-a arătat în alt chip, la doi dintre ei, care mergeau la o ţarină.
13. Şi aceia, mergând, au vestit celorlalţi, dar nici pe ei nu i-au crezut.
14. La urmă, pe când cei unsprezece şedeau la masă, li S-a arătat şi I-a mustrat pentru necredinţa şi împietrirea inimii lor, căci n-au crezut pe cei ce-L văzuseră înviat.
15. Şi le-a zis: Mergeţi în toată lumea şi propovăduiţi Evanghelia la toată făptura.
16. Cel ce va crede şi se va boteza se va mântui; iar cel ce nu va crede se va osândi.
17. Iar celor ce vor crede, le vor urma aceste semne: în numele Meu, demoni vor izgoni, în limbi noi vor grăi,
18. Şerpi vor lua în mână şi chiar ceva dătător de moarte de vor bea nu-i va vătăma, peste cei bolnavi îşi vor pune mâinile şi se vor face sănătoşi.
19. Deci Domnul Iisus, după ce a vorbit cu ei, S-a înălţat la cer şi a şezut de-a dreapta lui Dumnezeu.
20. Iar ei, plecând, au propovăduit pretutindeni şi Domnul lucra cu ei şi întărea cuvântul, prin semnele care urmau. Amin.

Vieţile Sfinţilor - Viaţa şi pătimirea Sfântului apostol şi evanghelist Marcu

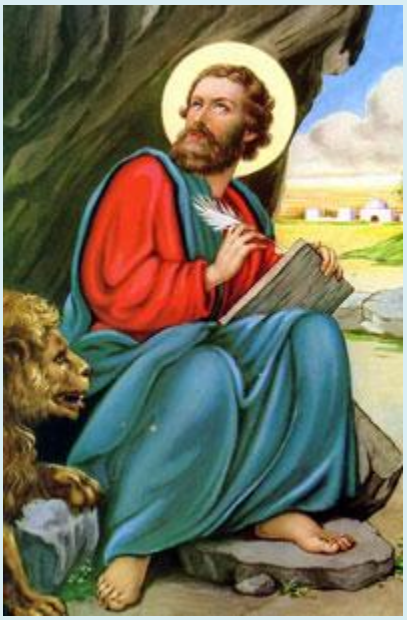

Cuvant Ortodox - Sfântul apostol şi evanghelist Marcu - 25 aprilie:
https://www.youtube.com/watch?v=9E5VtqLvW2c&list=PLQe0QKKQ08KG1fw2qvH00yvV8Bd_drFu4&index=70

***

Sfântul evanghelist Marcu era de neam evreu, din seminţia lui Levi, ucenic al Sfântului apostol Petru şi fiu iubit al aceluia întru Sfântul Duh, pe care îl pomeneşte în scrisoarea să, zicând: "Vă sărută pe voi aleasa Biserică din Babilon şi Marcu, fiul meu". Iar fiu era nu după trup, ci după duh, născut prin bunavestire şi prin baia Sfântului Botez.

Sfântul Marcu a fost numărat în ceata sfinţilor şaptezeci de apostoli ai lui Hristos, mai întâi cu Sfântul Petru, de care a fost pus şi episcop. Ei au călătorit împreună până la Roma, unde a scris Sfânta Evanghelie după rugămintea credincioşilor, pentru că îi rugaseră cei din Roma, care deja crezuseră în Hristos prin Sfântul Pavel, ca să n-o lase nescrisă, aşa cum i-a spus Sfântul Petru prin cuvinte.

Deci plecându-se la rugămintea lor, a scris petrecerea lui Hristos pe pământ cu oamenii, dar mai întâi, singur a arătat-o lui Petru. Iar el, văzând-o şi citind-o, a încredinţat că este adevărată şi a poruncit tuturor s-o citească şi să creadă toate cele scrise într-însa. După aceea ***a fost trimis Sfântul Marcu de către Sfântul apostol Petru, mai întâi la Acvileea pentru propovăduirea Cuvântului lui***

Dumnezeu, după aceea în Egipt, unde întâi a fost episcop în Alexandria şi binevestitor al lui Hristos. Apoi toate părţile acelea ca Livia şi Pentapoli, fiind în întunericul îndrăcirii idoleşti, le-a luminat cu lumina sfintei credinţe şi le-a adus la Hristos. Şi pretutindeni făcând minuni, a împodobit Biserica lui Hristos prin punerea mâinilor pe capul episcopilor şi a celorlalţi clerici; apoi a învăţat pe mulţi oameni o viaţă atât de îmbunătăţită, încât şi necredincioşii se minunau foarte mult şi-l lăudau.

Pentru că povesteşte Eusebiu, episcopul Cezareei Palestinei, asemenea şi Nechifor Xantopol, amândoi scriitori vrednici de credinţă ai istoriei bisericeşti, că slăvitul între evrei cu înţelepciunea, adică Filon, care se cunoscuse cu Sfântul Petru în Roma, a fost înştiinţat despre creştinii cei ce au fost în Alexandria şi în tot Egiptul, de către Sfântul Marcu. Apoi scriind multe cuvinte de laudă, între care şi aceasta: "Unii ca aceştia - adică creştinii - bogăţiile cele vremelnice şi toate averile lor îşi lasă şi nimic dintr-ale lor nu voiesc să aibă pe pământ. Şi ori în ce loc sunt, ei au deosebite şi cinstite case de rugăciune, în care cu cucernicie şi cu curăţie îşi săvârşesc tainele lor. Nici un lucru lumesc nu fac în acelea, decât numai prooroceştile citiri acolo se ascultă şi cu cântare, după al lor obicei, slăvesc pe Dumnezeu. Unii dintre dânşii ies de prin cetăţi şi lepădând toate grijile cele lumeşti petrec în câmpii, în grădini şi în pustie, ferindu-se de petrecerea cu toţi oamenii, ştiind că însoţirea cu cei ce nu se potrivesc cu viaţa, este împiedicare spre fapta bună.

Apoi înfrânarea şi omorârea trupului le au ca o temelie, pe care celelalte lucruri bune le zidesc. Nici unul dintre dânşii nu mănâncă, nici nu bea până seara, iar alţii până a patra zi nu gustă nimic; alţii în tâlcuirile şi înţelegerile Scripturii fiind mai iscusiţi şi cu acea duhovnicească hrană a gândirii de Dumnezeu din dumnezeiasca Scriptură, neputând a se sătura, nu-şi aduc aminte până la a şasea zi de hrana cea trupească. Vin nicidecum nu beau, nici nu mănâncă carne şi nimic din cele mişcătoare, ci numai pâine şi apă, sare şi isop. Acestea erau la dânşii desfătările.

Sunt între dânşii şi din partea femeiască, care s-au deprins cu o viaţă ca aceasta, între care multe au îmbătrânit în feciorie, păzind întregimea trupului curat, nu de silă, ci cu bunăvoie şi cucernicie. Şi în înţelepciunea aceea păzindu-se, nu numai inimile, ci şi trupurile îşi sfinţesc, socotind că nu le este lor lucrul cuviincios, ca vasul primit spre sălăşluirea înţelepciunii, să slujească îndulcirii patimilor. Şi acei care doresc sămânţa Cuvântului lui Dumnezeu şi patul cel neîntinat şi fără de moarte, din care se naşte rodul cel ce niciodată nu moare, luând tâlcuirea Sfintei Scripturi de la cei mai bătrâni ai lor, caută în ea duhovnicească înţelegere şi tainele cele ascunse, socotind că Scriptura este ca un trup văzut, iar priceperea ca un suflet

nevăzut. De dimineaţă se scoală la doxologia lui Dumnezeu şi la rugăciune, la cântare şi la ascultarea Cuvântului lui Dumnezeu, fiind îndeosebi femeile; iar alţii câte şapte săptămâni petrec în post desăvârşit. Această zi este la dânşii în mare cinste, celelalte praznice ale lor mai înainte gătindu-le, se odihnesc. Preoţii şi diaconii săvârşesc dumnezeiasca slujbă, iar peste toţi aceia este mai întâi şezător un episcop".

Acestea le scrie Filon evreul, despre ucenicii Sfântului evanghelist Marcu şi despre sfintele obiceiuri ale Bisericii lui Dumnezeu, care a fost mai întâi întru Duhul Sfânt şi în predaniile apostoleşti. Astfel Sfântul Marcu, prin ostenelile sale cele cu multe dureri a lucrat via lui Hristos în părţile Egiptului, având scaunul său în Alexandria, unde s-a şi sfârşit prin pătimire.

Iar pentru pătimirea Sfântului evanghelist Marcu, Sfântul Simeon Metafrast scrie aşa: "În acea vreme, când Sfinţii apostoli s-au împărţit prin toată lumea, Sfântul Marcu, prin dumnezeiasca voie, a mers în părţile Egiptului. Însă l-au primit pe el ca pe un evanghelist şi păzitor al dumnezeieştilor canoane ale Sfintei Apostoleştii Biserici.

Sfântul Marcu mai întâi a propovăduit Evanghelia Domnului şi Mântuitorului nostru Iisus Hristos în tot pământul Egiptului, în Livia, Marmarichia, Amonichia şi în Pentapoli. Pentru că toţi cei din părţile acelea au fost netăiaţi împrejur, împietriţi la inimă şi închinători la idoli, plini de toate necurăţiile şi slujitori ai duhurilor celor necurate; pentru că prin toate cetăţile, satele şi la răspântii zideau capişti, idoli şi fermecătorii şi toată puterea drăcească era în ei. Dar Domnul nostru Iisus Hristos, prin venirea Sa a stricat şi a pierdut puterea lor. Deci, dumnezeiescul evanghelist Marcu, fiind în Cirene, cetatea Pentapoliei, propovăduia cerească învăţătură a lui Hristos şi făcea minuni mari într-însa. Că pe cei bolnavi îi tămăduia, pe cei leproşi îi curăţa şi duhurile cele necurate şi cumplite le îngrozea prin cuvântul dumnezeiesc. Şi mulţi cu acea apostolească propovăduire şi facere de minuni, luminându-se, au crezut în Domnul nostru Iisus Hristos şi pe idoli împreună cu capiştile le-au lepădat şi sfărâmat şi s-au botezat în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh.

Acolo întâi i s-a poruncit lui prin Duhul Sfânt, să se ducă în Alexandria Farului şi să semene acolo sămânţa cea bună a Cuvântului lui Dumnezeu. Alexandria Farului s-a numit astfel, pentru că era o cetăţuie mică ce se numea Faros, în care pe un stâlp foarte înalt se aprindea în toate nopţile foc, pentru cei ce călătoreau pe mare cu corăbiile, cărora acel foc le strălucea ca o rază, arătându-le calea spre liman.

Deci, Sfântul evanghelist Marcu, ca un viteaz nevoitor, cu osârdie se sârguia să meargă ca spre nevoinţă acolo şi, sărutând pe fraţi, le-a zis lor: ***"Domnul meu mi-a spus, să mă duc în cetatea Alexandria".*** Atunci fraţii lui l-au petrecut până la corabie şi mâncând cu dânsul pâine, s-au despărţit de el, zicând: "Domnul nostru Iisus Hristos să-ţi rânduiască cale bună".

***

Plecând de acolo Sfântul Marcu, a doua zi a sosit la Alexandria şi ieşind din corabie, a mers la un loc anume ce se numea Mendion şi, intrând prin porţile cetăţii, i s-a stricat papucul. Văzând aceasta, apostolul, a zis în sine: ***"Cu adevărat, bună îmi este mie calea aceasta!"*** Apoi, văzând pe cizmar dregând încălţăminte veche, i-a dat papucul său, iar cizmarul, cosându-i papucul, din întâmplare şi-a străpuns mâna stângă cu unealta sa şi a chemat pe Dumnezeu în ajutor, precum este obiceiul la unele întâmplări ca acestea. Apostolul, auzind numele lui Dumnezeu, s-a bucurat cu duhul şi a zis în sine: ***"Bună a făcut Domnul calea mea!"*** Şi era dureroasă rană de la mâna cizmarului şi mulţime de sânge curgea. Iar Sfântul Marcu a scuipat pe pământ şi, făcând tină din scuipat, i-a uns rana, zicând: ***"În numele lui Iisus Hristos, Cel ce este în veci, fii sănătos!"*** Şi îndată i s-a tămăduit rana şi i s-a însănătoşit mâna.

Cizmarul, văzând o putere ca aceea a acelui bărbat, cum şi curata şi îmbunătăţita lui viaţă, care se cunoştea din privire, a zis către dânsul: "Rogu-te omule al lui Dumnezeu, vino în casa mea şi rămâi o zi la mine, robul tău, ca împreună să mâncăm pâine, deoarece ai făcut acum cu mine milă". Iar apostolul, bucurându-se, a zis: ***"Domnul să-ţi dea pâinea vieţii celei cereşti".*** Apoi luând omul pe Apostol, l-a dus în casa sa, veselindu-se.

Intrând Sfântul Marcu în casa lui, i-a zis: ***"Binecuvântarea Domnului să fie aici. Să ne rugăm lui Dumnezeu, fraţilor".***

După rugăciune au stat să mănânce, vorbindu-şi cu dragoste; iar cizmarul a zis către sfânt: "Părinte, cine eşti tu şi de unde este în tine cuvântul acesta atât de puternic?"

Răspuns-a Sfântul Marcu: ***"Eu sunt rob al Domnului nostru Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu. Ţi-L voi arăta pe El ţie".***

Zis-a omul: "Aş fi voit să văd chiar eu pe acel Fiu al lui Dumnezeu". Şi Sfântul Apostol a început a-i binevesti Evanghelia lui Iisus Hristos şi a-i arăta din prooroci cele ce s-au grăit despre Domnul nostru mai înainte.

Zis-a omul: "Eu, Scriptura cea arătată de tine niciodată n-am auzit-o, ci am citit Iliada şi Odiseea şi câte le socotesc egiptenii".
Deci, Sfântul Marcu Îl propovăduia pe Hristos, şi îi arătă lui că înţelepciunea lumii acesteia este nebunie la Dumnezeu. Şi a crezut omul cuvintele Sfântului Marcu, văzând semnele şi minunile lui şi s-a botezat el şi toată casa lui, şi o mulţime de locuitori din acel loc, iar numele omului aceluia era Anania.

Iar după ce a crezut şi din zi în zi s-a înmulţit numărul credincioşilor, au auzit oamenii cei mai mari din cetate, că un oarecare galileean a venit la dânşii, şi huleşte zeii lor şi opreşte a li se aduce jertfe. Deci, căutau să-l ucidă pe el şi-l pândeau să-l prindă.

Sfântul Marcu auzind de sfatul lor, a pus credincioşilor episcop pe Anania şi trei preoţi: Maleon, Sabin şi Kerdon; cum şi alţi şapte diaconi şi pe alţi unsprezece clerici pentru slujba bisericească. Apoi a plecat de acolo la Pentapoli şi a petrecut doi ani, unde a întărit pe fraţii cei ce erau acolo, punându-le în cetăţile cele de primprejur episcopi, preoţi şi clerici şi iarăşi s-a întors în Alexandria. Aici a aflat pe fraţii cei ce se înmulţiseră cu darul şi în credinţa Domnului, care şi biserică şi-au zidit acolo lângă mare, la un loc ce se numea Vucol sau hrănitor de dobitoace. Apoi s-a bucurat foarte mult de aceasta şi, plecându-şi genunchii, a prea mărit pe Dumnezeu, petrecând în acea biserică vreme îndelungată. Iar creştinii s-au înmulţit, batjocorind pe elini, şi pe idolii lor îi ocărau.

Înştiinţându-se elinii, stăpânitori ai cetăţii, că Sfântul Marcu a venit în cetatea lor, s-au umplut de pizmă şi zavistie, deoarece auzeau despre el că face minuni multe; căci pe bolnavi îi tămăduia, surzilor le dădea auzire şi orbilor vedere. Deci îl căutau pe el şi negăsindu-l, scrâşneau din dinţi şi strigau cu mânie în capiştele lor cele necurate şi la jertfele lor cele idoleşti, zicând: "Multă nevoie ne face vrăjitorul şi fermecătorul acela!"

Apoi s-a apropiat prea luminatul praznic al Paştilor şi, sosind ziua Duminicii Învierii lui Hristos, în douăzeci şi patru ale lunii aprilie, în care şi la elini se săvârşea necurata prăznuire a lui Serapid, necuratul lor zeu, Sfântul Evanghelist Marcu tocmai săvârşea în biserica dumnezeiasca slujbă. O vreme ca aceea nimerind-o necuraţii, au năvălit fără de veste cu puterea lor asupra bisericii şi prinzind pe sfânt, i-au pus o funie de grumazul lui şi-l târau, zicând: "Să ducem pe boul acesta la locul boilor!" Iar Sfântul Marcu mulţumea lui Hristos Mântuitorul, zicând: ***"Mulţumesc Ţie, Doamne Iisuse Hristoase, că m-ai învrednicit să pătimesc acestea pentru numele Tău!"*** Şi fiind târât sfântul pe pământ şi pe pietre

ascuţite, i se rănea trupul de ascuţişul pietrelor, roşindu-se acel drum de sângele lui.

După ce a înserat, necuraţii elini au aruncat pe Sfântul apostol Marcu în temniţă, până ce se vor sfătui cu ce fel de moarte îl vor pierde. Dar ***la miezul nopţii, uşile fiind încuiate şi străjerii dormind înaintea uşilor, s-a făcut cutremur mare, căci îngerul Domnului, pogorându-se din cer, s-a atins de apostol, zicându-i: "Robule al lui Dumnezeu, Marcu, căpetenia sfinţilor celor din Egipt; iată numele tău este scris în cartea vieţii din cer şi eşti numărat cu Sfinţii apostoli. Pomenirea ta nu va fi uitată în veci, vei fi împreună dănţuitor cu puterile cele de sus, arhanghelii vor primi la cer duhul tău şi moaştele tale pe pământ vor fi păzite!"***

Văzând această vedenie, Sfântul Marcu şi-a întins mâinile sale în sus zicând: ***"Mulţumesc Ţie, Doamne al meu, Iisuse Hristoase, că nu m-ai lăsat pe mine, ci cu sfinţii Tăi m-ai rânduit! Rogu-mă Ţie, Stăpâne, primeşte cu pace sufletul meu şi nu mă lipsi de darul Tău".***

Acestea zicându-le, Domnul nostru Iisus Hristos a venit la dânsul în chipul acela, când era cu ucenicii Săi, mai înainte de cruce şi de îngropare, şi a zis către dânsul: "Pace ţie, evanghelistul Meu!"

Iar Sfântul Marcu a răspuns, zicând: ***"Pace şi Ţie, Doamne al meu, Iisuse Hristoase!"*** Şi s-a dus de la dânsul Domnul.

Iar după ce s-a făcut ziua, au mers la temniţă o mulţime de cetăţeni şi scoţând pe sfânt afară, i-au pus iarăşi funia de grumajii lui şi iarăşi îl târau peste pietre ascuţite, zicând: "Să tragem boul la ocolul boilor!"

Iar Sfântul Marcu mulţumea lui Dumnezeu şi se ruga zicând: ***"În mâinile Tale, Doamne, îmi dau duhul meu!"***

Acestea zicând, şi-a dat duhul său lui Dumnezeu, iar mulţimea necuraţilor elini, vrând să ardă trupul sfântului, au făcut foc în locul acela, care, după aceea, s-a numit îngeresc. Apoi îndată, cu puterea Domnului nostru Iisus Hristos, s-a văzut o negură întunecoasă, pentru că soarele şi-a ascuns razele sale şi s-a făcut tunet înfricoşător, a căzut cutremur mare şi ploaie cumplită, până seara, iar poporul a fugit de frică, lăsând trupul sfântului. Focul s-a stins de ploaie, iar de cutremur au căzut multe ziduri şi au ucis pe mulţi. Atunci, unii din elini au îndrăznit a zice: "Fericitul zeu Serapid, în ziua sa a făcut toate aceste lucruri înfricoşătoare". Iar

oamenii cei binecredincioşi mergând, au îngrijit trupul sfântului şi l-au dus la locul unde îşi făcea rugăciunile sale şi cântările de psalmi. Apoi l-au pus cu cinste în partea de răsărit, în mormânt de piatră şi săvârşeau pomenirea lui cu cucernicie, cinstind pe cel dintâi sfânt al Alexandriei, nimic mai cinstit şi mai scump având decât sfintele lui moaşte.

Sfântul evanghelist Marcu, mucenicul lui Hristos, s-a sfârşit în Alexandria Egiptului, în douăzeci şi cinci de zile ale lunii aprilie, stăpânind Nero în Roma, iar peste noi împărăţind Domnul nostru Iisus Hristos, căruia se cuvine cinstea, slava şi stăpânirea, împreună cu Tatăl şi cu Sfântul Duh, în veci. Amin.

Sinaxar - Pomenirea Sfântului apostol şi evanghelist Marcu

În această lună aprilie, în ziua a douăzeci şi cincea, pomenirea Sfântului apostol şi evanghelist Marcu.

Prea lăudatul apostol Marcu a propovăduit pe Hristos în tot Egiptul şi Libia şi Varvaria şi în Pentapole, în zilele lui Tiberiu Cezarul, şi a scris şi Evanghelia sa, tâlcuindu-i-o apostolul Petru, şi mergând în Cirineea Pentapolei, a făcut multe minuni. De aceea s-a dus în Alexandria cea dinspre Faros, şi de acolo la Pentapole, făcând pretutindenea minuni, şi împodobind Bisericile lui Hristos cu hirotonii de episcopi şi de ceilalţi clerici. După aceea mergând iarăşi la Alexandria, şi aflând pe oarecare fraţi de lângă mare, la Vucoli, petrecea cu dânşii binevestind şi propovăduind cuvântul lui Dumnezeu. Acolo închinătorii idolilor nesuferind a vedea sporindu-se credinţa în Hristos, l-au legat cu ştreanguri şi l-au târât, şi carnea pe pietre se zdrelea şi sângele lui roşea pământul.

Băgându-l în temniţă, i s-a arătat Domnul spunându-i mai înainte mărirea ce avea să primească; la ziuă iarăşi legându-l, l-au târât pe uliţe iarăşi şi aşa zdrelindu-se şi rupându-se de pietre, şi-a dat sufletul lui Dumnezeu.

Iar la chip arăta astfel: nici foarte plin la trup, nici prea înalt, nici scund şi mărunt; ci cuvios şi împodobit la măsura vârstei crescându-i şi căruntețe. Nasul lungăreţ iar nu scurt, nici cu vreo lipsă ci drept, sprâncenele îi băteau jos, barba lungă, capul pleşuv; la faţă era încuviinţat, era milostiv şi lăsător, şi dulce la vorbă cu cei ce se

întâlnea, atât cât era tocmit la toate, şi strălucea virtuţile sufletului cu harurile trupului său.

Sinaxar - Sfântul apostol și evanghelist Marcu - 25 aprilie

https://www.trinitas.tv/sfantul-apostol-si-evanghelist-marcu-25-aprilie/

***

Cuvântul lui Dumnezeu, Cuvântul din Scripturi a fost descoperit și transmis prin Sfinții autori ai cărților din Noul Testament. Întâia evanghelie scrisă a fost cea după Sfântul evanghelist Marcu, o evanghelie a pătimirilor dar și a Bunei vestiri.

Sfântul evanghelist Marcu a fost unul dintre cei șaptezeci de apostoli, născut la Ierusalim, casa mamei sale fiind în apropierea grădinii Ghetsimani.

Tradiția Bisericii noastre l-a identificat ca fiind tânărul ce a fugit în noaptea trădării lui Iuda lăsându-și hainele în mâinile celor ce-l capturaseră.

După slăvita înălțare, casa mamei sale a devenit locul tainic unde comunitatea apostolilor și a celor ce îi însoțeau se întâlneau pentru rugăciune și frângerea pâinii.

Apropiat al ambilor apostoli Petru și Pavel, i-a însoțit pe ambii în diferite etape ale misiunii lor. După ce a mers împreună cu Petru la Roma, a mers în Egipt unde a întemeiat primele comunități creștine. La fel cum Sfântul Andrei este apostolul românilor, Sfântul evanghelist Marcu este apostolul Africii.
La fel, Tradiția Bisericii Alexandrine mărturisește faptul că, pe lângă bisericile născute în urma bunei sale vestiri, Marcu a fondat în Alexandria și o școală teologică ce a dat unii dintre cei mai mari teologi din istoria creștinismului. De asemenea există și o Sfântă Liturghie ce îi este atribuită.

Sfântul evanghelist Marcu a fost cel care a redactat întâia Evanghelie. Toți ceilalți evangheliști i-au cunoscut lucrarea.

De la Sfântul Irineu al Lyonului aflăm că „după trecerea lor (a Sfinților Petru și Pavel), Marcu, ucenicul și tâlcuitorul lui Petru, ne-a lăsat în scris ceea ce a predicat Petru.”

De asemenea Clement Alexandrinul confirmă acest lucru scriind că „Marcu a scris Evanghelia din lucrurile predicate de către Petru.”

Sfânta sa Evanghelie a fost foarte răspândită și bine primită de comunitățile creștine încă de la început. Modul foarte viu în care descrie evenimentele din viața Mântuitorului, detaliile precise oferite, observațiile atente asupra reacțiilor mulțimii, nu puteau veni decât de la martori oculari.

Accentul Sfintei sale Evanghelii cade îndeosebi pe pătimiri. Aproape o treime din Evanghelia sa este dedicată acestei perioade din viața Mântuitorului.

Sfântul Marcu a suferit moarte martirică, iar sfintele sale moaște au stat în Africa până în anul 820, când au fost translate în Veneția în Biserica ce îi poartă numele.

Sfântul Marcu, un autor luminat de Duhul Sfânt ne-a lăsat marele său dar de a avea o mărturie detaliată din acele timpuri sfinte în care a trăit și suferit pe pământ Mântuitorul Hristos.

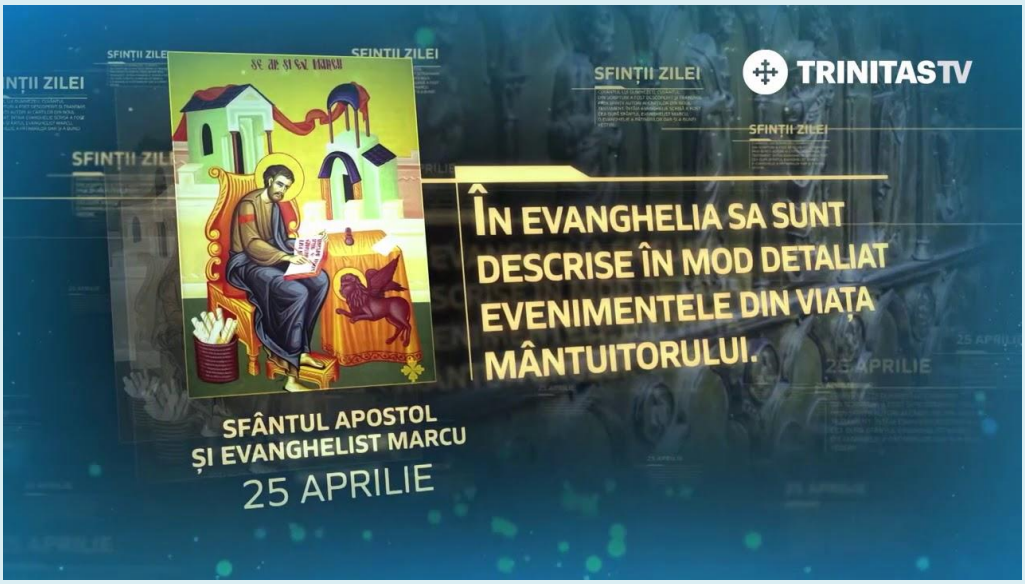

Arhid. Ştefan Sfarghie - Sinaxar - Sfântul apostol şi evanghelist Marcu; Sfântul cuvios Vasile de la Poiana Mărului

Sfântul apostol şi evanghelist Marcu era iudeu din Ierusalim şi a fost unul din cei 70 de ucenici ai Domnului şi nepotul apostolului Barnaba.

La început, a fost ucenic al Sfântului Pavel şi pentru o vreme a luat parte la prima călătorie de propovăduire a Evangheliei în Cipru şi Asia Mică. Mai târziu, a fost fiu duhovnicesc şi însoţitor al Sfântului apostol Petru la Roma.

Tradiţia ne spune că acolo, romanii creştini, ascultând predica Sfântului apostol Petru, i-au cerut Sfântului Marcu să le scrie o Evanghelie, cu predica apostolului. Astfel, Evanghelia scrisă de Sfântul Marcu este de fapt punerea în scris a propovăduirii Sfântului apostol Petru.

Tot ca ucenic al Sfântului Petru, fericitul Marcu a întemeiat şi Biserica din Aquileea (Italia) şi pe cea din Alexandria Egiptului, el fiind cel dintâi episcop şi binevestitor al lui Hristos în Egipt, în Libia şi Pentapole.

Sfântul evanghelist Marcu a suferit moarte mucenicească în Alexandria Egiptului în timpul lui Nero (54-68).

***

Tot astăzi pomenim şi pe Sfântul cuvios Vasile de la Poiana Mărului. El s-a născut în anul 1692 în părţile Rusiei şi a îmbrăţişat viaţa monahală de tânăr.

Făcându-se prigoană în ţara sa împotriva creştinilor, a plecat în Ţara Românească şi s-a aşezat la Mănăstirea Dălhăuţi, unde s-a nevoit 20 de ani. Apoi, s-a retras cu 12 ucenici de-ai săi la Schitul Poiana Mărului, în Munţii Buzăului.

Sfântul cuvios Vasile a fost duhovnicul Sfântului Paisie de la Neamţ, pe care l-a şi tuns în monahism în anul 1750, pe când se aflau în Muntele Athos.

Sfântul Vasile a alcătuit şi câteva scrieri folositoare pentru cei ce doresc să citească şi să înţeleagă corect scrierile Sfinţilor Părinţi.

S-a mutat în pace la Domnul, în anul 1767.

Iulian Dumitraşcu - Calendar Ortodox - Sfântul apostol şi evanghelist Marcu; †) Sfântul cuvios Vasile de la Poiana Mărului

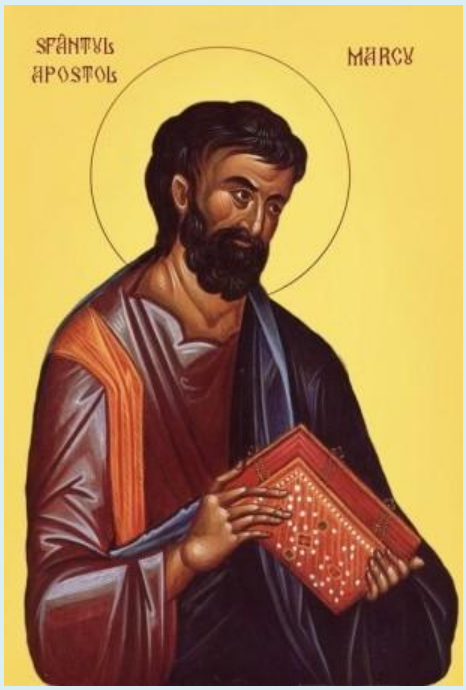

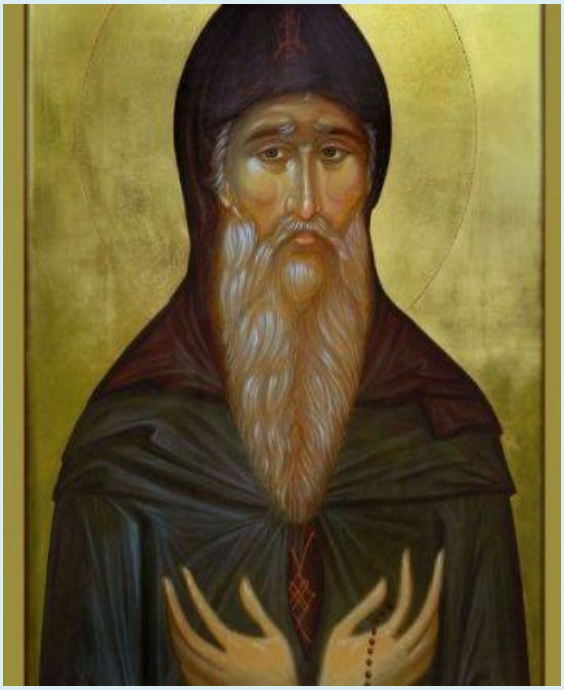

Sfantul apostol şi evanghelist Marcu a fost fiu al Mariei din Ierusalim. El i-a însoţit pe Sfântul apostol Pavel şi pe Barnaba, vărul său, în prima călătorie misionară, iar după ce a mers cu Barnaba în Cipru, l-a însoţit din nou pe Sfântul apostol Pavel la Roma.

Acolo s-a întâlnit cu Sfântul apostol Petru şi după predica lui va scrie Evanghelia care îi poartă numele.

După tradiţie, Sfântul Marcu a înfiinţat Biserica din Alexandria, unde a fost numit episcop.

Se crede că a murit martir în timpul sărbătorilor de Paşti, fiind scos din catacomba în care săvârşea Sfânta Liturghie, legat cu funii şi târât prin oraş.

Sfântul Vasile de la Poiana Mărului

Sfântul Vasile de la Poiana Mărului, iscusitul dascăl al rugăciunii, a reuşit să îmbine, în sihăstriile din ţinutul Buzăului şi Vrancei, asprimea ascetică a vieţii călugăreşti din Sinai şi Athos cu experienţa mistică a monahismului slav şi cu tradiţia isihastă de sihăstrie din sutele de schituri şi mănăstiri româneşti.

A făcut din obștea sa o adevărată școală duhovnicească de trăire isihastă. Denumirea „de la Poiana Mărului” se datorează schitului înființat, prin 1730-1733, împreună cu alți 12 ucenici în Poiana Mărului, în Munții Buzăului.

Sfântul cuvios Vasile s-a născut în anul 1692 în localitatea Poltava din Ucraina. A petrecut mai mulți ani din tinerețea sa în aspre nevoințe în sihăstriile din Rusia, apoi în Munții Moșenski, în apropierea Kievului. Vine în Țara Românească, foarte probabil pe vremea lui Constantin Brâncoveanu și a mitropolitului Antim Ivireanu, când viața bisericească și culturală a Țării Românești era în apogeu și se stabilește la Mănăstirea Dălhăuți.

Timp de 20 de ani, cât a fost stareț la Dălhăuți, cuviosul Vasile a strâns în jurul său o obște de peste 40 de călugări sihaștri.

Cuviosul Vasile și-a dat sufletul în mâinile Domnului în anul 1767, lăsând în urmă numeroși ucenici.

Datorită vieții sfinte, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, în ședința sa din 4-5 martie 2003, a hotărât ca starețul de la Poiana Mărului să fie trecut în ceata cuvioșilor Părinți purtători de Dumnezeu și să fie cinstit la data de 25 aprilie, zi în care a trecut la Domnul.

Proloage - Pomenirea Sfântului apostol şi evanghelist Marcu

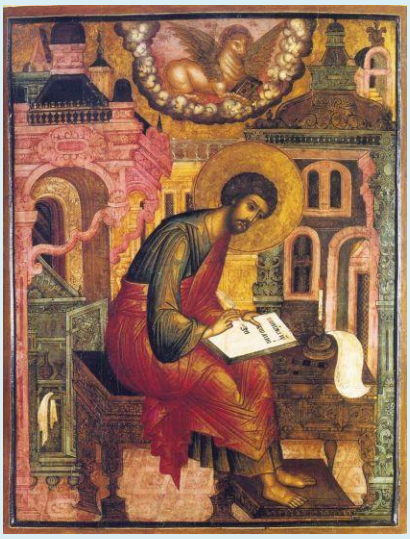

Luna aprilie în 25 zile: Luna aprilie în 25 de zile: pomenirea Sfântului apostol şi evanghelist Marcu († 68).

Prea lăudatul apostol şi evanghelist Marcu a fost de neam iudeu şi era din Ierusalim. În casa mamei sale, Maria, se adunau cei dintâi creştini din Ierusalim, pentru învăţătură, împărtăşanie şi rugăciune. Era unul din cei şaptezeci de ucenici ai Domnului şi nepotul lui Varnava, alt ucenic al Domnului, din cei şaptezeci. La început a fost învăţăcel al Sfântului Pavel şi, o vreme, a luat parte la prima călătorie de propovăduire a Evangheliei, făcută de acest apostol, în Cipru şi în Asia Mică. Mai târziu, îl întâlnim ca fiu duhovnicesc şi însoţitor al Sfântului Petru.

Tradiţia Sfinţilor Părinţi ne spune că Marcu a însoţit pe Sfântul Petru la Roma. Acolo, romanii creştini, ascultând predica apostolului Petru, au cerut Sfântului Marcu să le scrie o Evanghelie, cu predica apostolului. Şi aşa, cartea sa este Evanghelia lui Petru, dar scrisă de Sfântul Marcu, învăţăcelul său.

Tot ca ucenic al Sfântului Petru, a întemeiat fericitul Marcu şi Biserica din Aquilea (Italia) şi pe cea din Alexandria Egiptului, el fiind cel dintâi episcop şi binevestitor al lui Hristos în Egipt, în Libia şi Pentapole, luminând pe toţi cu lumina sfintei credinţe, scoţându-i din întunericul îndrăcirii idoleşti şi pe toţi aducându-i la Hristos, vreme de doisprezece ani.

Cât despre sfârşitul său, tot din tradiţia sfântă ştim că, după ce a întărit Biserica din Alexandria, din Libia şi din Egipt şi a împodobit-o, prin punerea mâinilor cu

episcopi şi alţi slujitori şi după ce i-a învăţat pe toţi să ducă viaţă îmbunătăţită, de care se minunau şi păgânii, Sfântul evanghelist Marcu a murit ca mucenic, în Alexandria. El intrase să aducă Sfânta Jertfă, la altarul dintr-o catacombă, unde era locul de adunare al creştinilor, pentru luminata zi a Sfintelor Paşti. În ceasul acela a fost prins de păgâni, care l-au legat cu funii şi l-au târât pe pământ, prin tot oraşul, roşindu-se pietrele drumului de sângele lui, până ce şi-a dat duhul.

Şi aşa, s-a sfârşit fericitul Marcu, evanghelistul şi mucenicul lui Hristos, în Alexandria Egiptului, în 25 de zile ale lui aprilie, stăpânind la Roma Neron împăratul (54-68), iar peste toţi, împărăţind Hristos, căruia se cuvine slavă în veci. Amin.

Întru această zi, cuvânt din Pateric:

Ne spunea nouă ava Casian despre un stareţ, ce şedea în pustie că s-a rugat lui Dumnezeu, ca să-i dea lui să nu doarmă niciodată, când se va face vorba duhovnicească, iar când va auzi că se vorbesc deşertăciuni şi clevetiri, atunci, îndată să adoarmă, ca să nu simtă auzul său acel de otravă. Şi aşa zicea: "Diavolul este isteţ la cuvinte deşarte şi potrivnic la toată învăţătura cea duhovnicească".

Şi ne-a spus pilda aceasta: "Grăiam eu, zicea, odată, pentru folos, cu un frate, care, aşa de greu adormise, încât nu putea să-şi mişte nici sprâncenele. Iar eu, voind să dovedesc lucrarea diavolului, am grăit un cuvânt deşert, de care el, bucurându-se, îndată s-a deşteptat. Deci, eu suspinând, am zis: "Până acum am grăit între noi despre lucruri cereşti şi la amândoi ni s-au împăienjenit ochii de somn, iar, după ce am auzit un cuvânt deşert, îndată, cu grăbire, ne-am deşteptat. Drept aceea, iubiţilor, cunoscând toţi lucrul dracului acestuia şi sârguinţa noastră cea spre vorbă deşartă, luaţi aminte, păzindu-vă de dormitare, când faceţi sau auziţi ceva duhovnicesc".

A zis iarăşi: "Dacă te îngreuiezi, cândva, de mâncare, să te dai la osteneli trupeşti, mai înainte de a te culca noaptea şi nu vei avea năluciri rele şi să fii ca un luptător bun împotriva diavolului şi, de te va lovi el de-o parte, loveşte-l şi tu de cealaltă parte. De te va stăpâni pe tine cu mâncarea, goneşte-l pe el, cu privegherea. De te va îngreuna pe tine cu somnul, zdrobeşte-te pe tine, cu osteneli trupeşti. De te va înşela pe tine cu mândria, fă ceva înaintea oamenilor, ca să te necinstească pe tine. Că, să ştii aceasta, de nimic alta nu se scârbeşte şi se biruieşte satana, ca atunci când omul iubeşte smerenia".

Întru această zi, învăţătură la pomenirea Sfântului apostol şi evanghelist Marcu.

Fraţilor, Domnul Dumnezeul nostru de-a pururea însetează de mântuirea noastră şi neîncetat ne cheamă pe noi la veşnica viaţă, prin Sfânta Evanghelie, poruncindu-ne totdeauna, ca toată întinăciunea şi viaţa cea necurată să o lepădăm de la noi, şi cu inimă curată, să ne apropiem de Dânsul, şi să luăm Împărăţia din care am căzut, călcând porunca înfrânării, dată, mai înainte lui Adam, strămoşul nostru, în Rai; că, de ar fi păzit-o Adam, în veci ar fi trăit fără de întristare, şi fără de moarte, neîmbătrânind, nici stricându-i-se trupul. Iar după ce, prin zavistia diavolului, omul s-a depărtat de la slava lui Dumnezeu, prin neînfrânare, de atunci, au căzut asupra neamului omenesc dureri şi bătrâneţe şi moarte, schimbând viaţa omenească.

Deci, locul acela dorindu-l sfinţii mucenici şi drepţii, încingându-şi tare mijloacele lor şi război făcând cu potrivnicul, şi biruindu-l pe el, au intrat, iarăşi, în Raiul cel dintâi, prin Hristos. Şi, acolo, intră, şi acum, cei ce se împodobesc cu fapte bune. Că acela ce se robeşte vieţii acesteia, şi uită de Dumnezeu, vrăjmaş se face lui Hristos şi pierzător sufletului său. Drept aceea, să ne deşteptăm, de acum, ca să nu ne lipsim de slava lui Dumenzeu şi de veşnica bucurie, să ne ridicăm, deci, din înşelările lumii acesteia, precum ne-am făgăduit Domnului la naşterea cea de-a doua, a Sfântului Botez, înaintea multor martori, zicând aşa: "Mă lepăd de satana şi de toate lucrurile lui!"

Iar lucrurile satanei acestea sunt:

⇒ *slujirea la idoli,*
⇒ *ura de fraţi,*
⇒ *clevetirea,*
⇒ *ţinerea de mânie,*
⇒ *minciuna,*
⇒ *invidia,*
⇒ *iuţimea,*
⇒ *războiul,*
⇒ *ura,*
⇒ *furtişagul,*
⇒ *beţia,*
⇒ *asuprirea,*
⇒ *cântecele drăceşti,*
⇒ *hula,*
⇒ *cuvintele de ruşine,*
⇒ *vrăjile,*
⇒ *pierderea de copii,*
⇒ *mândria,*

⇒ *călcarea de jurământ,*
⇒ *desfrânarea,*
⇒ *jurământul strâmb.*

Dacă vom părăsi aceste lucruri, vom afla toate faptele cele bune, precum este scris: "Fereşte-te de rău şi fă bine" (Ps. 33, 13). Deci, de ne vom feri de acum de lucrurile cele rele, apoi vom intra iarăşi în Rai.

Ce, dar, este mai urât decât faptele cele rele ? Că printr-însele, mânia lui Dumnezeu vine peste noi. Să săvârşim, deci, făgăduinţele noastre cele către Domnul nostru, să-L iubim pe El cu toată inima şi cu tot cugetul nostru şi pe aproapele, ca pe noi înşine, înflorind cu iubirea de fraţi, ca să intrăm, bucurându-ne, în viaţa cea veşnică şi fără de moarte şi în frumuseţea cea negrăită, pe care, dorind-o fericitul apostol al lui Hristos, Marcu, s-a pornit a călca dulceţile vieţii acesteia, împărţind bogăţia sa la săraci şi nevoindu-se a se sălăşlui în lăcaşurile cele veşnice. Că acesta a auzit glasul lui Hristos, chemându-ne pe noi la Sine, adică: "Nu vă temeţi de cei ce ucid trupul, iar sufletul nu pot să-l ucidă; temeţi-vă mai curând, de acela care poate şi sufletul şi trupul să le piardă în gheenă." (Matei, 10,82).

Drept aceea, fraţilor, ce folos ne este măcar şi lumea toată de am câştiga, iar sufletul nostru îl vom pierde, sau îl vom păgubi? Cu ce-l vom răscumpăra, pe el din munca cea veşnică, fără numai dacă ne vom feri de rele şi ne vom îndrepta şi vom da la săraci milostenie. Să ne sârguim, deci, de acum, a intra, prin calea cea strâmtă, în viaţa cea veşnică, adică, prin înfrânare, prin postire, nu numai de bucate şi de pofte înfrânându-ne, ci, şi de tot răul; fugi de păcatul cel ce-ţi pierde sufletul şi trupul. Oboseste-ţi trupul tău, pentru Hristos, precum a pătimit Sfântul Marcu apostolul, că toate chinurile şi moartea cea de ocară, el, pentru Hristos, Fiul lui Dumnezeu, le-a luat. Drept aceea, străluceşte el acum, întru slava lui Dumnezeu, mai mult decât razele soarelui. Şi întru pomenirea lui, minunate semne şi vindecări face Domnul, Dumnezeul nostru.

Că cela ce cu credinţă cinsteşte pomenirea sfântului apostol, de toate primejdiile şi păcatele se izbăveşte şi din toate ispitele scapă. Acestuia, fraţilor, să-l râvnim şi ca dânsul, fapte bune să facem, că şi sfântul acesta om era, ca şi noi, dar el toată răutatea a urât, iar voia lui Dumnezeu a făcut. Pe care voie, să ne sârguim şi noi a o face, ca să fim fii ai Luminii şi părtaşi ai Împărăţiei lui Hristos, a căruia este slava, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Sfântul Nicolae Velimirovici - Proloagele de la Ohrida - Pomenirea Sfântului apostol şi evanghelist Marcu

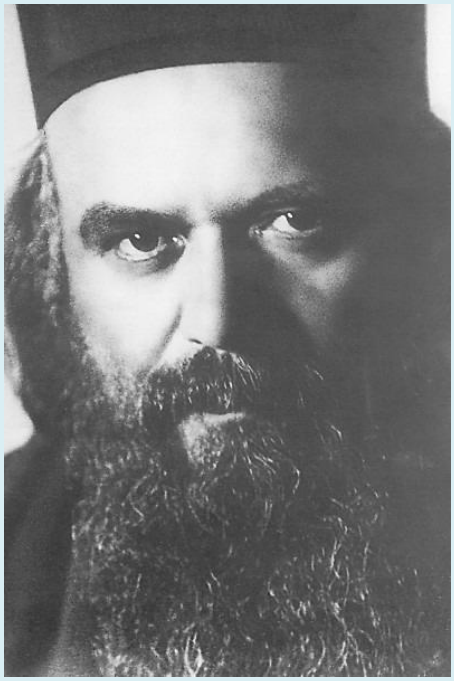

Sfântul Marcu a fost cel care a călătorit mereu şi 1-a slujit pe Sfântul apostol Petru, corifeul apostolilor, în prima lui Epistolă, acesta îl numeşte pe Marcu fiul său - nu fiu după trup, ci fiu după duh (I Petru 5: 13).

Pe când Marcu se afla la Roma împreună cu apostolul Petru, credincioşii 1-au rugat să scrie pe hârtie învăţăturile mântuitoare ale Stăpânului Hristos, minunile Lui şi viaţa Lui, ca să le aibă pe acestea pururea cu dânşii. Astfel Marcu a scris Sfânta Evanghelie, pe care Sfântul apostol Petru a văzut-o şi citit-o cu ochii lui şi a dat mărturie despre ea că este adevărată.

Marcu a fost hirotonit episcop de Sfântul Petru şi trimis să predice în Egipt. Şi aşa s-a făcut Sfântul evanghelist Marcu întâiul predicator al Cuvântului şi întâiul episcop în Egipt. Egiptul se afla atunci intru cel mai adânc întuneric al păgânismului, idolatriei, vrăjitoriei şi răutăţii celei drăceşti.

Cu ajutorul lui Dumnezeu, Sfântul Marcu a izbutit să semene sămânţa învăţăturii lui Hristos prin toată Libia, Ammonichia şi Pentapolis. Din Pentapolis Sfântul Marcu a coborât la Alexandria, unde 1-a purtat Duhul lui Dumnezeu.

În Alexandria el a izbutit să întemeieze Biserica lui Dumnezeu, să hirotonească episcopi, preoţi şi diaconi şi să-i întărească pe toţi întru Sfânta şi dreapta credinţă.

Sfântul Marcu îşi întărea învăţătura prin multe şi mari minuni. Când păgânii au început să îl acuze pe Marcu că le distruge credinţa lor idolească şi când guvernatorul cetăţii a pornit să-1 vâneze, Sfântul Marcu s-a întors la Pentapolis, unde a continuat să întărească lucrarea care o începuse acolo. După doi ani Sfântul Marcu s-a întors la Alexandria, spre bucuria mare a credincioşilor, al căror număr sporise minunat.

Aceasta a fost împrejurarea în care păgânii 1-au prins pe Sfântul apostol şi evanghelist Marcu, 1-au legat în lanţ tare şi au început să-1 târâie peste pietrele ascuţite ale drumului, strigând tare: „Să-1 târâm pe bour în staul!"

Rănit şi însângerat în tot trupul, Sfântul apostol şi evanghelist Marcu a fost aruncat în temniţă, unde mai întâi a venit la el un înger ceresc care 1-a mân-gâiat şi 1-a întărit. După aceea S-a pogorât la el însuşi Domnul nostru Iisus Hristos şi i-a zis: „Pace ţie, mare evangheliste al Meu!"

La aceste cuvinte Marcu a răspuns: „Pace şi Duhului Tău, O, Stăpâne Doamne Iisuse Hristoase al meu!"

În ziua următoare idolatrii cei sălbatici 1-au scos pe Marcu din închisoare şi iar au început să-1 târască peste bolovanii uliţelor Alexandriei, cu acelaşi urlet: „Să-1 târâm pe bour în staul!"

Sfâşiat şi sfârşit de chinuri, Sfântul apostol şi evanghelist Marcu a murmurat: „întru mâinile Tale, Doamne, dau sufletul meu."

Astfel Marcu a murit, iar sufletul lui s-a înălţat la lumea cealaltă, mai bună. Sfintele lui rămăşiţe au fost înmormântate cu cinste de către creştini, la ele lucrându-se de-a lungul veacurilor mari minuni de vindecare a tuturor bolilor, neputinţelor şi durerilor sufleteşti şi trupeşti.

Pomenirea Sfântului Anian, cel de al doilea episcop al Alexandriei

Când Sfântul apostol şi evanghelist Marcu a coborât din corabia sa, păşind pe uscatul Alexandriei, una din sandalele ce încălţau picioarele sale s-a rupt. El a întâlnit atunci un cizmar căruia i-a dat sandalele, rugându-1 să i le repare. Reparându-i-le, cizmarul s-a înţepat cu acul de cizmărie la mâna stângă şi sângele cur-

gând din abundenţă, cizmarul a început să strige de durere. Atunci apostolul lui Dumnezeu Marcu a amestecat tină cu scuipatul său şi a uns rana cizmarului, care de îndată s-a făcut sănătoasă ca şi când nu ar fi fost niciodată rănită.

Uimit peste măsură de această minune, cizmarul 1-a invitat pe Sfântul Marcu la sălaşul său. Ascultându-i învăţătura, cizmarul Anian a luat Sfântul Botez, împreună cu toţi casnicii săi.

Anian a dat dovadă de atâta înaltă virtute şi râvnă pentru lucrarea lui Dumnezeu încât Sfântul apostol şi evanghelist Marcu 1-a hirotonit întru episcop. Acest bărbat sfânt a fost cel de al doilea episcop al Bisericii Alexandriei.

Cântare de laudă la Sfântul apostol şi evanghelist Marcu

Sfântul Marcu evanghelistul la Egipt s-a grăbit,
Precum albina în zbor purtând mierea ei.

Egiptul atunci dulceaţa învăţăturii lui Hristos a cunoscut,
Dulceaţa cunoaşterii celei vii.

Poporul s-a uimit de Hristos:
De venirea Lui în trup,
de grija Lui pentru lume,
De smerenia şi smerirea Lui
ca să o mântuiască pe ea,
De învierea Lui întru putere şi slavă.

„Întru întuneric cu adevărat umblat-am până acum."

Mai zis-au egiptenii:
„Iată acum soare ne-a răsărit nouă.
Să ne bucurăm, popor de astă zi luminoasă!"

Marcu pe duhovnicescul său ogor
cu al său sânge l-a udat,
Din care pricină toţi idolii s-au dărâmat,
Iar Egiptul la Sfântul Botez a venit:
Pământul faraon Hor
Ogorul lui Dumnezeu s-a făcut,
A Sa apostolească Biserică.

Cugetare

Diavolul rapid află lucrare pentru mâinile cele trândave, iar îngerul Domnului repede află îndeletnicirea potrivită mâinilor celor harnice.

În această lume în permanentă mişcare şi neîncetată schimbare şi prefacere, omul trebuie să fie mereu ocupat, fie că vrea fie că nu, ori cu lucruri bune, ori cu lucruri rele. Căci trândavul de fapt nu stă niciodată degeaba. El este un harnic lucrător în slujba diavolului.Trupul şi sufletul trândave sunt ogorul cel mai potrivit pentru semănăturile şi recoltele dracilor.

***Sfântul Antonie cel mare** zice: „Trupul are nevoie ca să fie supus lucrului, fără preget."*

***Sfântul Efrem Sirul** zice: „Să ne învăţăm cu munca, aşa ca să nu fie nevoie să ne învăţăm cu cerşitul."*

Toţi ceilalţi Sfinţi părinţi, fără nici o excepţie, ne învaţă mereu despre necesitatea muncii în scopul mântuirii sufletului omului.

Sfinţii apostoli împreună cu toţi sfinţii sunt pentru noi pilde vii de muncă continuă şi concentrată, atât fizică cât şi duhovnicească.

Că omul trândav pe pământ, prin trândăvia lui, nu numai că nu-şi lungeşte viaţa, dar chiar şi-o scurtează - se vede limpede din marea longevitate a multor sfinţi, care au fost întotdeauna cei mai mari muncitori dintre toţi muncitorii de pe pământ.

Luare aminte

Să luăm aminte la Stăpânul Iisus Hristos, Cel înviat:

- *La cum învierea Lui ne îndeamnă şi ne întăreşte spre lucrarea tuturor lucrurilor bune, atât trupeşti, cât şi duhovniceşti;*
- *La cum învierea Lui luminează fiecare lucrare bună a noastră cu lumina nădejdii în Dumnezeul Cel Viu, Care numără lucrările noastre, le măsoară şi le păzeşte pentru Ziua Judecăţii.*

Predică despre dragostea apostolilor faţă de muncă

Nici n-am mâncat de la cineva pâine în dar, ci cu muncă şi cu trudă am lucrat noaptea şi ziua, ca să nu împovărăm pe nimeni dintre voi (II Tesaloniceni 3:8).

Mai întâi împlineşte şi numai după aceea învaţă pe altul. Toţi apostolii şi toţi sfinţii lui Dumnezeu au îmbrăţişat acest dicton ca filosofia lor de viaţă. Astfel, Sfântul apostol Pavel, chiar mai înainte ca să rostească porunca: ***dacă cineva nu vrea să lucreze, acela nici să nu mănânce (II Tesaloniceni 3: 10)*** a spus răspicat despre sine, precum şi despre împreună lucrătorii Evangheliei, că ei nu au mâncat de la nimeni pâine în dar, ci că prin sudoarea lor de noapte şi de zi îşi câştigă cele necesare traiului, pentru care *cu trudă au lucrat noaptea şi ziua!*

Iată adevăraţii lucrători! Iată albinele de miere purtătoare ale lui Hristos! Muncă trudnică noaptea şi ziua - unde mai este atunci timp de păcătuit?! Muncă trudnică noaptea şi ziua - unde să-şi mai încuibe atunci dracii loc pentru patimi? Muncă trudnică noaptea şi ziua - unde să se mai afle atunci loc pentru sminteală?

În unele mânăstiri din Egipt şi Palestina vieţuiau odată şi până la zece mii de monahi. Ei cu toţii acolo se hrăneau şi trăiau din lucrul mâinilor lor: din alcătuitul stupilor, coşniţelor şi covoraşelor de trestie şi din alte feluri de lucru al mâinilor.

Trudă grea de zi şi de noapte şi rugăciune neîncetată, noaptea şi ziua. Dacă monahul cugeta să-şi vândă stupul la oraş pe un preţ mai mare decât cel poruncit de stareţ, el era pedepsit pentru aceasta. Căci la nevoitori nu se punea problema îmbogăţirii din lucrul mâinilor lor, ci de trebuinţă le era doar acoperirea hranei şi strictelor necesităţi de îmbrăcăminte, în acestea, nevoitorii monahi din toate timpurile au fost şi sunt cei mai fideli urmaşi ai marilor apostoli.

O fraţilor, să fugim de trândăvie ca de o peşteră plină de dihănii sălbatice şi şerpi veninoşi! Dacă cumva ni se întâmplă totuşi să cădem întru o astfel de peşteră,

atunci să facem bine şi să scăpăm din ea, mai înainte ca jivinele să astupe cu desăvârşire gura peşterii. Căci peştera este sălaşul unde omul trândav caută să se odihnească. Jivinele sunt duhurile satanice, care se simt mai la ele acasă într-un astfel de sălaş decât lângă căpetenia lor satan cea din iad!

O, Stăpâne Doamne Iisuse Hristoase, Cel minunat întru lucrurile zidrii Tale, trezeşte-ne pe noi din trândăvie şi întăreşte-ne spre trudă grea de zi şi de noapte, prin Duhul Tău Cel Sfânt, Căci Ţie se cuvine toată cinstea şi mulţumita în veci. Amin.

Viaţa şi pătimirile Sfântului apostol şi evanghelist Marcu a cărui pomenire Sfânta Biserică o sărbătoreşte pe 25 aprilie

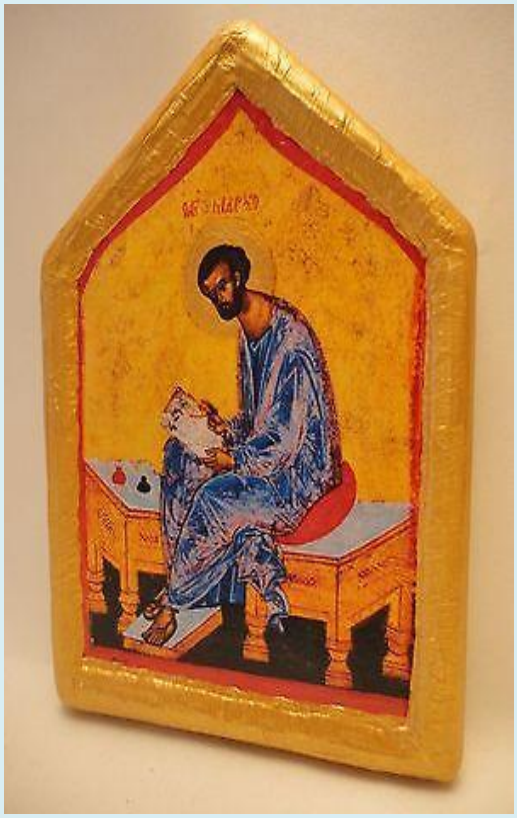

„ O, Marcu prea fericite! Din izvorul desfătării ai băut şi ca din Eden te-ai pornit râu de pace prea limpede, udând cu apele evangheliceştii tale propovăduiri faţa pământului şi tăriile Bisericii adăpând cu dogmele cele de Dumnezeu insuflate. “ *(Stihiră la Doamne strigat-am, 25 aprilie)*

***

Sfântul Marcu, iudeu din naştere, coborâtor din seminţia lui Levi, din neam preoţesc, a locuit la început în Ierusalim.

În ebraică, Marcu era numit Ioan (adică Ioanan). Numele său mai des folosit, Marcu, este de origine latină. El a adăugat acest nume numelui său evreiesc mai târziu, înainte de a pleca pe pământuri străine, mai precis atunci când a plecat împreună cu apostolul Petru să propovăduiască Evanghelia la Roma, în vremea aceea capitala lumii.

Potrivit tradiţiei încuviinţate de Biserica Ortodoxă, întărită şi de mărturia mai multor scriitori din vechime (Origen sec. III, Sfântul Epifanie al Ciprului sec. IV

şi alţii), el a fost unul dintre cei şaptezeci de apostoli ucenici ai Domnului, martor însuşi văzător al unor întâmplări din viaţa Domnului Iisus Hristos.

***

În istorisirile evanghelistului Marcu despre vinderea Domnului nostru Iisus Hristos în grădina Ghetsimani, se vorbeşte despre un tânăr care a urmat singur pe dumnezeiescul învăţător, înfăşurat doar într-o pânză, în timp ce toţi ucenicii Domnului îl abandonaseră. Când soldaţii au încercat să-l prindă, el a scăpat gol, lăsând pânza în mâinile acestora (Marcu 14, 51-52). Veşmântul tânărului arată că el ieşise repede în mijlocul nopţii, la auzul mulţimii, fără îndoială din casa ce aparţinea stăpânului grădinii. Chiar şi în vechime se presupunea că acesta nu putea fi nimeni altul decât Marcu însuşi şi că grădina Ghetsimani era a familiei lui.

&&&

Cartea Faptelor Sfinţilor apostoli mărturiseşte că mama evanghelistului Marcu, pe nume Maria, avea o casă în Ierusalim, în care apostolul Petru a aflat scăpare după minunata sa slobozire din temniţă, de către înger (Fapte 12, 1-12).

După ce Domnul S-a înălţat la ceruri, în timpul prigoanei creştinilor, această casă a servit ca loc în care credincioşii întru Hristos puteau să se închine şi în care mai mulţi apostoli şi au găsit adăpost.

Astfel, în casa mamei sale, Sfântul Marcu făcea mereu vorbire cu creştinii, luând parte la întrunirile lor la care se rugau; şi astfel s-a apropiat şi de apostoli. Marcu era mai strâns legat de apostolul Petru, care îi arăta o iubire cu adevărat părintească. Putem vedea aceasta chiar în cuvintele Sfântului Petru, căci în epistola sa el îl numeşte pe Marcu fiu al său, zicând: ***„Biserica cea aleasă din Babilon şi Marcu, fiul meu, vă îmbrăţişează“ (I Petru 5, 13).***

Sfântul Marcu era nepotul Sfântului apostol Varnava, care era coborâtor din leviţi, chiar dacă se născuse pe insula Cipru. Prin el, Sfântul Marcu a cunoscut pe celălalt mare apostol, Sfântul Pavel, atunci când acesta sosise pentru prima oară la Ierusalim, după minunata sa aducere la credinţa creştină. Având legături strânse cu aceşti doi apostoli, Petru şi Pavel, Marcu a devenit cel mai apropiat ajutor al lor, purtându-le poruncile în locurile în care acestea trebuiau să ajungă.

În 44 sau 45 d.Hr., asupra creştinilor din Ierusalim s-au abătut mari necazuri. Din pricina măririi comunităţii creştinilor din Cetatea Sfântă, răutatea iudeilor, vrăjmaşii credinţei creştine, a crescut la maxim. Înverşunaţi de ură împotriva

creştinilor, iudeii se năpusteau asupra caselor lor şi îi jefuiau fără milă, în aşa măsură încât credincioşii au ajuns să îndure mare foame.

Aflând de starea de plâns a credincioşilor din sfântul Sion, creştinii din Antiohia le-au venit în ajutor; şi au dat banii adunaţi lui Pavel şi Varnava, care pe atunci se aflau în Antiohia, să-i împartă creştinilor din Ierusalim. Când au ajuns acolo, Varnava şi Pavel au făcut întocmai, iar întorcându-se în Antiohia, au luat cu ei şi pe Marcu. De atunci Marcu a fost ajutorul lui Pavel şi al lui Varnava, luând parte la marea lucrare apostolească de răspândire a veştii celei bune a credinţei întru Hristos, atât printre iudei, cât şi printre neamuri.

Sfântul Marcu a luat parte la prima călătorie a lui Pavel şi Varnava, întru vestirea Evangheliei. Plecând din Antiohia către cetatea maritimă Seleucia, ei s-au îmbarcat pentru insula Cipru, pe care au traversat-o apoi de la răsărit la apus, din Salamis în Pafos.

În ultima cetate, proconsulul Sergius a chemat la el pe Varnava şi pe Pavel, dorind să audă din gura lor despre Dumnezeu. Un vrăjitor iudeu pe nume Elimas, supranumit Bariisus, încerca să abată pe guvernator de la credinţa în Domnul. Marcu era de faţă când, printr-un simplu cuvânt de al său, Sfântul apostol Pavel l-a lovit pe vrăjitor cu orbirea.

În cetatea Perga, Marcu i-a părăsit pe apostolii Pavel şi Varnava şi s-a întors la Ierusalim, la casa mamei sale.

Ajungând la Ierusalim, Marcu s-a alăturat apostolului Petru; şi curând a pornit împreună cu acesta într-o călătorie apostolească la Roma, pentru a propovădui acolo Evanghelia. La acea vreme, în cetatea de scaun împărătească erau deja credincioşi creştini.

Cartea Faptelor Sfinţilor Apostoli istoriseşte că, printre cei care au văzut cu ochii lor schimbarea minunată a apostolilor, după coborârea peste ei a Sfântului Duh, şi care au auzit prima predică a apostolului Petru despre Mântuitorul Hristos, au fost şi iudei şi prozeliţi (adică păgâni convertiţi la iudaism) care veniseră de la Roma (Fapte 2, 10-41). La întoarcerea lor la Roma, aceşti oameni au dus cu ei, neîndoielnic, şi credinţa lor în Hristos, purtând-o şi altora. Mulţi dintre iudeii care făceau parte din marea comunitate evreiască a Romei mergeau, cu siguranţă, în pelerinaj la Ierusalim pentru zilele sfinte. Dar Ierusalimul era deja plin de învăţătura Evangheliei; şi auzind învăţături despre Iisus, ei s-au întors la Roma creştini. Apoi, creştini din toată lumea călătoreau la Roma în diferite scopuri,

aceasta fiind capitala Imperiului. Şi aşa creştea numărul celor de acolo care credeau în Hristos.

Propovăduind şi făcând minuni, apostolul Petru, cu ajutorul Sfântului Marcu, a mărit Biserica lui Hristos din Roma şi i-a dat statornicie, aducând la creştinism o mulţime de oameni, atât dintre iudei, cât şi dintre neamuri.

Auzind sfintele cuvinte ale Evangheliei din gura apostolilor şi râvnitori fiind de credinţa întru Iisus Hristos, creştinilor din Roma nu le mai era de ajuns doar propovăduirea prin viu grai a apostolilor despre Răscumpărător, ci doreau să aibă scrisă învăţătura despre care aceştia le vorbeau. ***Ei s-au apropiat de însoţitorul apostolului Petru, Sfântul Marcu, şi l-au rugat fierbinte să scrie toate cuvintele pe care el şi Petru le vorbiseră despre Domnul Hristos şi să le lase lor ca amintire această Sfântă Scriptură.*** Marcu s-a înduplecat să împlinească această bună dorinţă a creştinilor romani şi a scris pentru ei Evanghelia sa în care a istorisit întâmplările din viaţa Mântuitorului, pe timpul cât El a locuit pe pământ, şi a scris cu luare-aminte ceea ce Domnul învăţase şi făcuse, având mare grijă să nu uite şi să nu schimbe nimic.
Marcu a arătat cele scrise apostolului Petru, care a dat mărturie că Evanghelia scrisă de Marcu este adevărată şi a încuviinţat ca aceasta să fie citită în Biserici. De atunci, Evanghelia după Marcu a fost primită de toate Bisericile, ca Scriptură apostolească insuflată de Dumnezeu.

După ce a lucrat la Roma, Sfântul Marcu, la cererea apostolului Petru, a mers să vestească Evanghelia în cetatea Acvilea, din partea nordică a Mării Adriatice. În acea cetate bogată, numită a doua Romă, Marcu a zidit Biserică; el a mai cercetat şi alte cetăţi de pe ţărmul Mării Adriatice, pentru a le aduce vestea cea bună a Cuvântului lui Dumnezeu, lăsând în urmă peste tot Biserici.

După aceasta, Sfântul Marcu, tot la îndemnul apostolului Petru, a călătorit în Egipt pentru a duce şi acolo Evanghelia. Aceasta se întâmpla, după cum mărturiseşte Eutihie, patriarh de Alexandria, în al nouălea an al domniei împăratului Claudiu (cca 49 d.Hr.).

În Egipt, pământ păgân aflat lângă Palestina, locuia o mare colonie de iudei, ale căror origini se întindeau până în vremea lui Alexandru cel mare şi Ptolemeu Lagul. Ei aveau acolo cetăţile lor, sinagogile lor, propriul sinedriu şi chiar şi un templu înălţat după modelul celui din Ierusalim, cu preoţi şi leviţi, potrivit legii mozaice.

În Egipt, la porunca regelui Ptolemeu Filadelful, s-a făcut o traducere a Sfintelor Scripturi ale Vechiului Testament din evreieşte în greacă, prin care dumnezeiasca descoperire a mântuirii neamului omenesc putea fi cunoscută şi de păgâni.

În amintirea oamenilor mai era încă vie marea prăbuşire a idolilor unui templu egiptean, mărturisită şi de Părinţii Bisericii, care a avut loc la intrarea Preacuratei Născătoare de Dumnezeu, a lui Iosif logodnicul şi a fiului acestuia, Sfântul Iacov, împreună cu dumnezeiescul Prunc Iisus, care fugeau de crudul Irod.

În sfârşit, chiar şi locuitori ai acelui pământ au fost probabil martori la coborârea Sfântului Duh asupra apostolilor, aducând mai apoi până acolo seminţele învăţăturii creştine. Toate acestea i-au pregătit temeinic pe locuitorii Egiptului pentru primirea învăţăturii creştine şi a lucrării Sfântului Marcu.

Într-adevăr, când Marcu, primul dintre apostolii care au ajuns în Egipt, a început să propovăduiască Evanghelia, vestind oamenii că au fost sloboziţi de diavoli, un mare număr de bărbaţi şi femei au îmbrăţişat credinţa în Hristos chiar de la început.

Sfântul evanghelist a rămas mai întâi în cetatea cireniană Pentapolis, unde a lucrat vestind învăţăturile lui Hristos şi întemeind Biserică.

Pe când se afla acolo, a primit poruncă de la Sfântul Duh să plece şi să propovăduiască Evanghelia în Alexandria. Supunându-se poruncii Sfântului Duh, Marcu s-a grăbit cu toată sârguinţa către noul ţinut al încercărilor sale. El a spus fraţilor ce-i poruncise Domnul şi, după o masă de bun rămas, s-a îmbarcat din Cirene către Alexandria, primind binecuvântarea locuitorilor creştini.

În timpul celei de-a doua zile a călătoriei sale, el a ajuns la Alexandria şi, coborând din corabie, a mers într-un loc numit Medion.

***

Acolo, la porţile cetăţii, sandaua i s-a desfăcut în două, semn pe care el l-a tâlcuit ca fiind bun. Găsind prin apropiere un cizmar ce repara încălţămintea veche, sfântul i-a dat acestuia sandaua ca să i-o dreagă. Cizmarul, în timp ce cosea sandaua, s-a înţepat din greşeală la mână şi, strigând de durere, a chemat numele Domnului. Auzind aceasta, apostolul s-a bucurat în sufletul său, tălmăcind întâmplarea ca pe un semn că Domnul aşternuse în faţa sa un drum bun. Rana din palma cizmarului era foarte dureroasă şi sângele curgea din ea gâlgâind.

Sfântul Marcu, scuipând pe pământ, a făcut tină şi, ungând cu aceasta mâna cizmarului, a zis: „în numele lui Iisus Hristos, Care veşnic este, întregeşte-te!“ Şi pe loc rana cizmarului s-a închis şi mâna sa a fost vindecată.

Cizmarul, văzând puterea cuvintelor pe care le rostise omul ce stătea în faţa lui, curăţia şi sfinţenia vieţii acestuia, i-a spus: „Te rog, o, bărbat al lui Dumnezeu, vino la casa mea şi rămâi la mine, robul tău, măcar pentru o zi, ca să mănânci din mâncarea mea, căci mi-ai arătat milostivire“.

Apostolul a încuviinţat cu bucurie şi a zis: „Fie ca Domnul să-ţi dea ţie pâinea vieţii, pâinea cerului!“

Atunci cizmarul, luând de mână pe apostol, l-a dus la casa lui plin de bucurie.

Intrând în casă, Sfântul Marcu a zis: „Domnul să binecuvânteze acest loc! O, fraţilor, să ne rugăm lui Dumnezeu!“ Şi cu toţii s-au rugat lui Dumnezeu.

După ce s-au rugat, când s-au aşezat la masă cu toţii, cizmarul l-a întrebat cu blândeţe pe sfânt: „Părinte, cine eşti tu? Şi de unde vine puterea ce se află în vorbele tale?“

Sfântul Marcu a răspuns: „Eu sunt robul Domnului Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu“.

Atunci bărbatul a zis: „Aş vrea să văd şi eu pe Fiul lui Dumnezeu“.

Sfântul Marcu a zis: „Ţi-L voi arăta“. Şi a început să-i vorbească despre Evanghelia lui Iisus Hristos şi să-i explice ce au spus prorocii despre Domnul nostru.

Ascultând cele vorbite de apostol, omul a zis: „Nu am auzit niciodată de Scriptura de care-mi vorbeşti. Am auzit doar de Iliada, Odiseea şi de ceea ce învaţă tinerii egipteni“.

Atunci Sfântul Marcu a continuat să-L propovăduiască pe Hristos, arătându-i limpede cizmarului că înţelepciunea acestei lumi este nebunie în ochii lui Dumnezeu (cf. I Cor. 1, 18-20).

Cizmarul a crezut tot ce i-a spus Marcu şi, văzând minunile pe care acesta le săvârşea, s-a botezat. Împreună cu el au fost botezaţi toţi cei ai casei lui, precum şi

o mulţime de oameni din împrejurimi. Numele cizmarului era Anania. Iar numărul credincioşilor creştea cu fiecare zi.

&&&

Conducătorii cetăţii Medion, auzind că un anume străin, care venise printre ei, îi hulea pe zeii lor, împiedicând jertfirile obişnuite oferite acestora, s-au gândit să-l omoare pe Sfântul Marcu şi s-au adunat pentru a se sfătui cum să-l prindă.

Sfântul Marcu, aflând de hotărârea lor, s-a grăbit să hirotonească pe Anania episcop pentru credincioşi, precum şi trei preoţi (Malh, Sabin şi Chedron), şapte diaconi şi unsprezece clerici mai mici, pentru Biserica din acel loc.

Apoi, părăsind cetatea, a mers din nou la Pentapolis, unde a petrecut doi ani, întărind în credinţă pe fraţii de acolo şi hirotonind episcopi, preoţi şi clerici pentru ţinuturile şi cetăţile înconjurătoare. Apoi s-a întors în Alexandria. Acolo a aflat că numărul fraţilor crescuse şi că aceştia erau plini de har şi de credinţă în Domnul.

La acea vreme, în Alexandria era o Biserică creştină ce se înălţa în apropierea mării, într-un loc numit Bukulus. Văzând Biserica, Sfântul Marcu s-a bucurat şi, îngenunchind, a prea mărit pe Dumnezeu. Sfântul evanghelist a rămas în Alexandria un timp îndelungat. Creştinii acelei Biserici erau nenumăraţi şi, fiind tari în credinţă, îi abăteau pe greci de la idolatrie.

Mai-marii păgâni ai cetăţii, aflând că Sfântul Marcu era printre ei şi auzind că făcea minuni (vindeca bolnavi, făcându-i pe surzi să audă şi pe orbi să vadă), s-au înfuriat, fiind plini de ură şi răutate, şi au început să-l caute. Străduniile lor au fost zadarnice un timp îndelungat. Adunându-se în templele lor păgâne, ei scrâşneau din dinţi şi strigau cu turbare: „Ah, câtă bătaie de cap ne dă acest vrăjitor!“

Sfântul Marcu a pus temelie Bisericii din Alexandria, cea mai de seamă cetate a Egiptului, şi a fost primul episcop al acesteia. El a lucrat acolo mult pentru a lumina cu lumina lui Hristos atât iudeii, cât şi neamurile care până atunci trăiseră în bezna idolească. După ce a rânduit Biserica din Alexandria, numind episcopi pentru ea şi pentru cele din împrejurimi, Sfântul Marcu a părăsit pământul Egiptului.

Nu se ştie încotro s-a îndreptat şi dacă a luat parte la Sinodul Apostolic ţinut în Ierusalim în anul 50 sau 51 d.Hr. Dar pe când apostolul Pavel se afla cu Varnava în Antiohia, înainte de a porni în cea de-a doua călătorie apostolică, Sfântul Marcu s-a întâlnit cu ei, după cum arată Cartea Faptelor Apostolilor, şi a pornit împreună cu

unchiul său, Varnava, către pământul de baştină al acestuia, insula Cipru (Fapte 15, 36-39).

După ce a lucrat un timp împreună cu Varnava pentru răspândirea Evangheliei lui Hristos, Marcu a mers din nou în Egipt. Petrecând un timp acolo, s-a întors apoi la apostolul Petru, împreună pornind să evanghelizeze diferite ţinuturi ale Egiptului, întemeind noi Biserici.

Apostolii au pus temelie şi Bisericii din Babilon [1], de unde Petru a scris prima sa epistolă sobornicească pentru creştinii din Asia Mică (I Pet. 5, 13).

Sfântul Marcu a rămas în Egipt până în al optulea an al domniei împăratului Nero (cca 62 d.Hr.).

Mai apoi, Sfântul Marcu l-a însoţit din nou pe apostolul Pavel, lucrând împreună cu acesta la vestirea Cuvântului Domnului. Pe când apostolul Pavel zăcea în lanţuri la Roma (61-63 d.Hr.), Sfântul Marcu şi câţiva alţii au împărţit între ei munca evanghelică a apostolului, în Epistola sa către Coloseni, scrisă atunci din Roma, apostolul Pavel vorbeşte şi de Marcu, spunând că acesta era dintre puţinii care au lucrat împreună cu el pentru împărăţia lui Dumnezeu şi care i-au adus puţină mângâiere în acele zile (Col. 4, 10-11). Din Epistola către Coloseni reiese că, îndrumat de apostolul Pavel, Marcu a părăsit Roma pentru Asia Mică şi a mers în cetatea frigiană Colose (Col. 4, 10), pentru a ţine piept falşilor învăţători care îi amăgeau pe creştinii coloseni (Col. 2, 8-18).

Nu se cunoaşte unde şi-a petrecut Sfântul Marcu următorii câţiva ani. Dar la puţin timp înaintea martiriului apostolului Pavel (anul 67 d.Hr.), Sfântul Marcu se afla în Asia Mică, mai precis în cetatea Efes, care avea ca episcop al Bisericii sale pe Timotei. La acea vreme, apostolul Pavel, care se afla din nou în temniţă la Roma, a scris lui Timotei o epistolă în care chema pe acesta la Roma pentru a-l ajuta şi îi mai cerea: „Ia pe Marcu şi adu-l cu tine, căci îmi este de folos în slujire“ (II Tim. 4, 11).

La Roma, Sfântul Marcu a fost martor la mucenicia celor doi învăţători ai săi, marii apostoli ai lui Hristos, Petru şi Pavel, care la acea vreme au pătimit pentru

---

[1] *Diferite surse spun că denumirea „Babilon“ (I Pet. 5, 13) se referă la una din următoarele trei posibilităţi: vechea cetate de pe Eufrat; o cetate în Egipt, lângă Alexandria; Roma, în sens figurat.*

Stăpânul lor în cetatea imperială: Pavel, cetăţean roman fiind, a fost decapitat cu sabia, iar Petru a fost răstignit.
După martiriul marilor săi învăţători, Sfântul evanghelist Marcu a călătorit din nou spre Egipt, pentru a cerceta Biserica de el întemeiată acolo. Marcu a lucrat mult vestind credinţa creştină în Alexandria, capitala Egiptului şi a învăţăturii eline.

În acea cetate era o bibliotecă renumită, în care înflorea ştiinţa păgână. Aici se adunau oameni din toate colţurile imperiului, cetatea fiind plină de cărturari, filosofi, oratori şi poeţi. Chiar şi numeroşi iudei ce locuiau în Alexandria erau atraşi de ştiinţele păgâne.

Pentru a întări credinţa în Hristos şi a ţine piept învăţaţilor păgâni, Marcu a întemeiat în Alexandria o şcoală creştină catehetică. Mai târziu, această şcoală va fi izvor de iluminare creştină şi va ajunge faimoasă prin numărul mare de învăţători bisericeşti (de exemplu, Pantene şi Clement) şi de părinţi bisericeşti (ca Dionisie Alexandrinul, Grigorie făcătorul de Minuni şi alţii) instruiţi aici.

Având grijă să rânduiască sfintele obiceiuri bisericeşti, Sfântul Marcu a statornicit ritualul Liturghiei şi l-a dat creştinilor Bisericii din Alexandria. Acest rit euharistic a fost păstrat până în zilele noastre în Biserica de acolo.

Punând rânduială în Biserica din Alexandria, Sfântul evanghelist Marcu, în preocuparea sa de a răspândi învăţătura lui Hristos, nu i-a uitat nici pe locuitorii altor cetăţi şi ţinuturi ale Egiptului. Condus de Duhul lui Dumnezeu, plin de zel şi sârguinţă, a propovăduit în tot locul învăţătura creştină. El a cercetat multe locuri din Africa, a fost în Libia, Cirenaica şi Pentapolis. Toate aceste pământuri erau cufundate în bezna idolatriei păgâne. Prin cetăţi, sate şi chiar prin locuri pustii se înălţau temple păgâne în care erau aşezaţi idoli şi unde aveau loc ritualuri magice şi vrăjitorii. Trecând prin aceste sate şi cetăţi şi propovăduind acolo Evanghelia, Sfântul Marcu lumina inimile oamenilor cu lumina învăţăturii dumnezeieşti, făcând multe minuni printre ei. Doar prin cuvântul său plin de har el îi vindeca pe bolnavi, curăţa leproşii şi izgonea duhurile rele şi necurate. Şi predania sa, însoţită de aceste minuni, se bucura de mare căutare. Templele păgâne se prăbuşeau, idolii se rostogoleau şi se desfăceau în bucăţi, oamenii erau curăţaţi şi luminaţi, botezaţi în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh.

Oriunde în urma evanghelistului Marcu se înălţau Biserici ale lui Dumnezeu şi Biserica lui Hristos înflorea în părţile Egiptului. Sfintele cuvinte ale propovăduirilor apostolului Marcu, ca şi curăţia şi sfinţenia vieţii sale, au făcut pe

creştinii egipteni, cu ajutorul Sfântului Duh, să fie la rândul lor curaţi şi plini de râvnă în a ajunge la mântuire.
Viaţa lor, plină de sfinţenia credinţei întru Hristos, era vrednică de laudă chiar şi pentru iudeii necredincioşi şi pentru păgâni.

Eusebiu, episcop al Cezareii Palestinei, şi Nichifor Xanthopoulos, istorici bisericeşti, au păstrat mărturie în scrierile lor că un anume Filon, filosof iudeu din vremea sfinţilor apostoli, lăuda viaţa curată a creştinilor egipteni, zicând: *„Ei (creştinii) au lăsat la o parte toată grija pentru bogăţiile trecătoare şi nu le pasă de averea lor, nesocotind nimic din cele lumeşti ca fiind avutul lor sau drag lor. Unii dintre ei, uitând toată grija pentru lucrurile lumeşti, pleacă din cetăţi, ducându-şi viaţa în locuri retrase şi în oaze, ocolind tovărăşia oamenilor care nu împărtăşesc felul lor de viaţă, pentru a nu fi abătuţi de aceştia de la calea lor cea dreaptă. Ei practică înfrânarea şi mortificarea trupului, considerându-le singura bază pe care poate fi aşezată viaţa cea bună. Nici unul dintre ei nu bea şi nu mănâncă înainte de căderea serii, iar unii se hrănesc numai o dată la patru zile. Alţii, pricepuţi în tălmăcirea şi înţelegerea Sfintelor Scripturi, însetaţi de cunoaştere şi hrănindu-se cu hrana duhovnicească a cunoaşterii lui Dumnezeu, îşi petrec timpul cercetând Scripturile şi adesea uită să mai mănânce până în a şasea zi. Nimeni nu bea vin niciodată şi cu toţii se feresc de carne, hrana lor fiind alcătuită din apă, pâine, sare şi isop (o plantă amară). Unele dintre femei îşi duc viaţa în curăţie trupească, aşa încât rămân fecioare până la moarte. Şi ele îşi păstrează fecioria nu pentru că sunt silite, ci din proprie voinţă, insuflată de iubirea de înţelepciunea care le face să refuze plăcerile trupeşti. Aceste femei nu dau rod muritor, ci unul nemuritor, pe care numai sufletul ce iubeşte şi tânjeşte după Dumnezeu îl poate rodi. Sfintele Scripturi sunt tălmăcite de ei alegoric, aceşti oameni pătrunzând tainele şi înţelesul lor ascuns. Căci Scripturile, după părerea lor, sunt ceva viu: cuvintele sunt trupul lor cel văzut, iar înţelesul şi tainele ce se ascund în spatele acestora sunt sufletul lor cel nevăzut. Ei se trezesc devreme pentru a-L slăvi şi a se ruga lui Dumnezeu, pentru a-I înălţa cântări şi a asculta Cuvântul lui Dumnezeu; pentru aceasta, bărbaţii şi femeile se despart unii de alţii. Unii dintre ei nu-şi întrerup postul timp de şapte săptămâni. Ei petrec a şaptea zi cu mare cinstire. Pregătindu-se pentru cea de-a şaptea zi şi pentru celelalte sărbători, ei se întind să se odihnească pe pământul gol. Slujbele dumnezeieşti sunt ţinute pentru ei de preoţi şi diaconi, care ascultă de un episcop“.*

Iată ce grădină bine mirositoare a lui Hristos a plantat şi cultivat Sfântul evanghelist Marcu pe pământurile Egiptului, prin muncă istovitoare.

Acolo, în Alexandria, el a pătimit şi a murit, fiind primul mucenic al acelei cetăţi şi al acelui ţinut.

Pătimirile şi mucenicia Sfântului Marcu sunt istorisite de binecuvântatul Simeon Metafrastul, scriitor bisericesc din secolul al IX-lea. El scria că se apropia frumoasa sărbătoare a Paştelui. Pe 24 aprilie, de învierea Domnului nostru Iisus Hristos, care în acel an era odată cu sărbătorirea falsului zeu Serapis, păgânii au reuşit să-l prindă pe Sfântul Marcu. În acea zi, sfântul evanghelist ţinea Sfânta Liturghie. Necredincioşii păgâni au văzut în aceasta un bun prilej de a împlini vicleana lor fărădelege. Adunându-se ca pentru sărbătoarea lor, o mulţime mare de oameni au atacat Biserica. Ei l-au prins pe Sfântul Marcu, l-au legat cu chingi din piele şi, târându-l pe uliţele cetăţii, strigau: „Să ducem acest taur la jgheab!“

Iar Sfântul Marcu, îndurând chinurile, mulţumea Domnului, zicând: „îţi mulţumesc, o, Doamne Iisuse Hristoase, că m-ai socotit vrednic să pătimesc acestea pentru Tine!“

Ei l-au târât pe sfânt pe pământul presărat cu pietre tăioase, aşa încât trupul său, sfâşiat, s-a acoperit de răni, sângele lui înroşind drumul. Apoi păgânii l-au dus pe apostolul astfel încercat la temniţă şi l-au aruncat în ea. La căderea serii, necredincioşii s-au adunat pentru a se sfătui ce fel de moarte să-i pregătească.

La miezul nopţii, îngerul Domnului s-a arătat apostolului mucenic şi l-a întărit în încercările sale, amintindu-i de binecuvântarea ce-l aştepta în ceruri. Apoi, spre dimineaţă, i s-a arătat şi Domnul Iisus Hristos, mângâindu-l cu prezenţa Lui.

A doua zi de dimineaţă, sălbatica gloată de păgâni a târât pe sfânt afară din temniţă, purtându-l pe uliţele cetăţii. Apostolul, sfârşit fiind de rănile vechi şi noi, şi-a dat duhul lui Dumnezeu, mulţumindu-I şi rugându-I-se cu cuvintele: „în mâinile Tale, o, Doamne, îmi încredinţez sufletul!“

Răutatea fără margini a păgânilor nu a fost domolită de moartea apostolului; şi ei au hotărât să-i mistuie trupul în foc. Rugul era deja aprins, când, deodată, a coborât întunericul, s-a auzit un tunet puternic, pământul s-a cutremurat şi a început să plouă şi să cadă grindină, împrăştiind gloata de necredincioşi şi stingând focul.

Creştinii, luând cu cinstire trupul sfântului, l-au înmormântat într-un mormânt de piatră, în locul unde ei îşi făceau rugăciunile.

În anul 310 d.Hr., pe mormântul Sfântului Marcu a fost înălţată o Biserică şi moaştele sale au rămas în Alexandria până în secolul al IX-lea.

În 828 d.Hr., când stăpânirea musulmană şi rătăcirea monofiziţilor a slăbit mult ortodoxia egipteană, moaştele Sfântului evanghelist au fost mutate la Veneţia, în apropierea căreia (Acvilea) el propovăduise un timp Evanghelia. Moaştele Sfântului Marcu se odihnesc acolo până în ziua de azi, în minunata Biserică lui închinată.

Tot acolo se păstrează şi un manuscris foarte vechi al Evangheliei după Marcu, aşternut pe foi subţiri de papirus egiptean, care, potrivit tradiţiei, a fost scris chiar de mâna evanghelistului.

Troparul, glasul al IV-lea: Apostole sfinte şi evangheliste Marcu, roagă pe milostivul Dumnezeu ca să dea iertare de greşale sufletelor noastre.

Condac, glasul al II-lea: Al lui Petru arătându-te săditură de Dumnezeu sădită şi mucenic tare şi tăinuitor şi apostol al lui Hristos, ai vărsat marea învăţăturilor şi lumea ai veselit, rugându-te, Marcu, ca să ne mântuiască pe noi.

Extras din cartea: Vieţile Sfinţilor apostoli tipărită cu binecuvântarea prea sfinţitului Părinte Galaction, episcopul Alexandriei şi Teleormanului, Bucureşti Editura Sophia, 288 p.; 20 cm.

Mitropolitul Augustin de Florina - Omilie la pomenirea Sfântului evanghelist Marcu

Astăzi, iubiţii mei, este sărbătoarea evanghelistului Marcu. Ce ştim despre el? Să deschidem Sinaxarele ca să aflăm cele referitoare la viaţa lui.

***

Dascăl şi părinte duhovnicesc al evanghelistului Marcu a fost Sfântul apostol Petru. Cu câte a auzit din gura lui a scris o Evanghelie, Evanghelia după Marcu.

Sfântul Marcu a propovăduit Evanghelia în timpul cezarului Tiberiu, care a împărăţit din anul 14 până în anul 37 d.H. A propovăduit în tot Egiptul, în Libia, în Varvariki şi în Pentapole.

A fost primul episcop al Alexandriei între anii 42-62 d.H. Acolo a rămas şi acolo a fost martirizat pentru dragostea sa faţă de Hristos.

A avut râvnă pentru Biserică şi pentru predicarea Evangheliei. Propovăduia poporului. Hirotonea clerici aleşi şi le împărtăşea sfânta flacără a credinţei.

Întotdeauna Biserica are nevoie de preoţi înflăcăraţi şi râvnitori. Este nevoie de preoţi cum erau odată, în primele secole ale creştinismului. Să fie oameni curaţi, smeriţi, familişti. Aceştia au valoare şi nu ceilalţi, care şi-au tuns gâtul şi bărbile şi se plimbă ca nişte caraghioşi, fiind gata să se lepede de Ortodoxie, şi să se închine catolicilor şi protestanţilor. Este nevoie de preoţi ca Sfântul Marcu, primul episcop al Alexandriei.

Aşadar, acolo a rămas Sfântul Marcu, iar prin predica sa a prins mulţi „peşti”. Aşa cum altădată dascălul său, Petru, arunca mrejele în Ghenizaret şi prindea peşte, aşa şi el, a aruncat aici mrejele lui cele duhovniceşti şi a prins mulţi creştini. Turbau idolatrii. Spuneau: „Dacă acesta va rămânea aici, pe toţi îi va face creştini… Pentru că acolo unde se ascultă Evanghelia, se cutremură diavolul.

Vreţi să vedeţi unde se face lucrare? Se poate ca un preot sau un episcop să stea ani de zile într-un singur loc şi toţi să spună: Bun, bun!… Nu-l interesează pe diavol. Însă în momentul în care îşi va ridica mâna ca să-l deranjeze pe diavol, doar ce va lua fierăstrăul să-i taie coada, atunci toţi diavolii se vor răscula ca să-l dărâme.”

Au zis, deci, închinătorii la idoli: „Acesta dacă va şedea aici, ne va distruge. Nu va rămâne nici unul cu noi”. Şi, într-adevăr, atât timp cât Evanghelistul Marcu vorbea cu oamenii şi-i învăţa, credinţa lui Hristos se răspândea continuu. De aceea, acolo unde îi învăţa, veneau închinătorii la idoli şi-l prindeau. Îl legau cu funii şi începeau să-l târască pe pământ, peste pietrele aspre. Trupul lui sângera, sângele lui vopsea pământul, mădularele lui erau rănite. Fusese şi tăiat… Aşa l-au aruncat în temniţă.

Acolo, în temniţă, îşi făcea rugăciunea. Şi noaptea, L-a văzut pe Hristos, arătându-i slava viitoare şi zicându-i: „Marcu, pace ţie!”

Evanghelistul stătea în închisoare între scorpii şi şerpi. Apoi, l-au scos, l-au biciuit din nou şi l-au târât pe pământ, timp în care toţi închinătorii la idoli, şi chiar copiii lor mici, strigau: Moarte!

În felul acesta, cu mădularele sfărâmate, şi-a dat cea din urmă a lui suflare în chip mucenicesc. Apoi, au luat trupul lui neînsufleţit şi l-au aruncat într-un loc, în Marea Alexandriei, căreia îi spuneau „a lui Vucol”. Era o stâncă singuratică, de mare adâncime. Din vârful acestei stânci, printr-o împingere, l-au aruncat jos în hău. În felul acesta, a subscris credinţa lui în Hristos.

Femeile au adunat sfintele lui moaşte cu basmale şi cearşafuri curate. Moaştele Sfântului Marcu le-am avut în Constantinopol! - Ah, îndurerată şi mucenicească Eladă! - dar au venit catolicii şi le-au furat în blestemaţii ani ai cruciadelor. Ne-au luat moaştele Sfântului Marcu, împreună cu foarte multe alte moaşte de sfinţi şi le-au dus la Roma. Acum, moaştele Sfântului Marcu se află într-un mare oraş din Italia, la Veneţia. Dar se vor întoarce într-o zi din nou în Elada, de unde le-au luat…

***

Astăzi, când Sfântul Marcu este sărbătorit şi vă vede în biserică adunaţi, este mulţumit. Dar are şi un reproş. Şi v-aş ruga, ca la anul pe vremea asta, să încercăm ca Sfântul Marcu să nu mai aibă acest reproş. Care este reproşul lui? Vă voi vorbi în pildă.

Să presupunem că aveţi o rudă în America, în Canada sau în Australia, acolo unde toţi înstrăinaţii mănâncă pâine amară. Da, pâine amară mănâncă printre străini. Aici este Rai. Treci prin păduri şi asculţi privighetorile cântând, vezi râuşoarele curgând, o vezi pe mama ta, îl vezi pe tatăl tău… Există alte lucruri mai bune decât acestea? Ce să faci cu banii? Chiar dacă ai înota în dolari, cât de important este să stai în căsuţa ta, să-ţi vezi femeia, care te iubeşte, şi pe copilaşii tăi ca pe nişte îngeraşi, nu valorează toate bogăţiile lumii!

Văd oameni dintre cei care s-au dus după bani în ţări străine. Cei mai mulţi s-au distrus. Şi-au pierdut femeile şi copiii. Apar o mulţime de divorţuri. Şi dacă-ţi pierzi femeia, satură-te şi mănâncă mărci, mănâncă dolari şi aur! Ce să faci cu ele? Omul nu este doar stomac şi pântece şi nu se satură cu acestea. Puţină humă din sfântul nostru pământ, o floricică din el, puţine lacrimi ale mamei, un zâmbet al copilului nostru, acestea valorează! Cât valorează o piatră din patria noastră nu valorează întregul New-York!

Revin, deci, şi zic: Dacă aveţi un prieten în New-York şi vă trimite o scrisoare, ce veţi face? O veţi pune la iconostas sau o veţi lăsa închisă? Nu, desigur! Dacă vine vreo scrisoare din America, mâinile mamei tremură şi o deschide imediat ce o ia din mâinile poştaşului. Dacă e vreo altă scrisoare, poate să o lase pe masă şi să o deschidă chiar după o săptămână. Dacă este însă din America şi are pe dinafară steagul american, iar înăuntru vreun cec, îi tremură mâinile.

De ce zic acestea? După cum îţi tremură mâinile când primeşti o scrisoare de la tatăl tău, de la mama ta, de la bărbatul tău, de la copiii tăi care se află în afară şi o citeşti o dată, de două şi de multe ori, şi dacă nu ştii carte alergi la vecini, ca să ţi-o citească şi o pui sub perna ta şi o săruţi, aşa se cuvine să facem şi cu Evanghelia lui Hristos.

Scrisorile de la tatăl tău şi de la copiii tăi le citeşti şi plângi. Aşadar, a lăsat şi Sfântul Marcu o scrisoare, scrisă nu cu creionul, ci cu lacrimi şi cu sânge. Această scriere a lui, care ne ridică la înălţime, făcându-ne din fiare oameni este Sfânta lui Evanghelie.

Unii au în buzunarul lor aşa-numita epistolă. Dar ce este epistola aceasta în faţa Evangheliei după Marcu? Aşadar, vă voi da un canon. Îl veţi face? Nu vă voi spune să ridicaţi munţii şi stâncile, nu vă voi pune să opriţi râurile sau să coborâţi stelele din cer. Vă voi da un mic canon. Aşadar, vă zic: până la Înălţare să citiţi toţi această scrisoare a Sfântului Marcu, adică Evanghelia după Marcu! Este a doua Evanghelie şi este cea mai mică dintre cele patru. Să o citiţi şi să vă luminaţi! Nu citiţi altele, jalnice, murdare şi necurate… care sunt murdăria diavolului. Până la Înălţare să citiţi Scrisoarea lui Marcu, care este Scrisoarea lui Dumnezeu. Dacă nu o citiţi, Sfântul Marcu va avea un reproş, faptul că aţi dispreţuit scrisoarea pe care v-a lăsat-o.

Sfinte Marcu, care eşti sărbătorit astăzi, ocroteşte-ne pe noi păcătoşii, pe episcopul prigonit, pe toţi creştinii, pe tot poporul nostru, munţii şi văile noastre, pe copiii noştri, patria noastră, pe toţi credincioşii! Să avem binecuvântarea şi rugăciunea ta! Amin.

(Omilie a Părintelui Augustin la Sfântul Marcu, Proti, Florina, 25.04.1968)

Iulian Predescu - Sfântul Marcu, apostol şi evanghelist

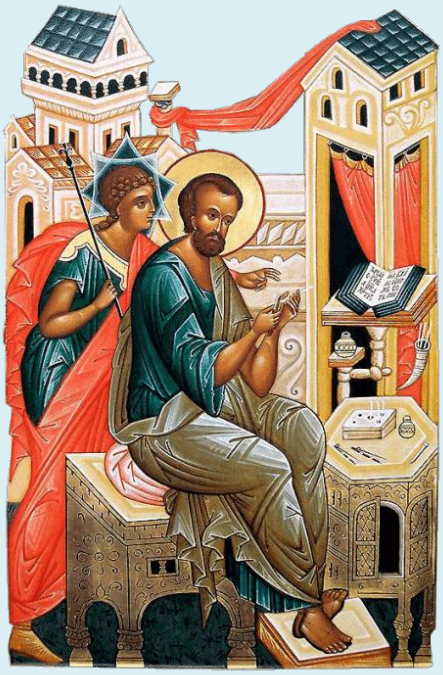

Sfântul Marcu a aşezat în scris faptele şi cuvintele de învăţătură ale Mântuitorului Iisus Hristos, adică Evanghelia Împărăţiei lui Dumnezeu. Scrierea sa, lăsată moştenire Bisericii, se bucură de aceeaşi preţuire ca şi cele întocmite de Apostolii Matei, Luca şi Ioan.

Sfântul Marcu, apostolul şi evanghelistul, este prăznuit de Biserica Ortodoxă în ziua de 25 aprilie. El este întemeietorul şi ocrotitorul Patriarhiei din Alexandria.

Simbolul Evangheliei după Marcu este un leu. Acest lucru se întemeiază pe faptul că scrierea începe cu predica Sfântului Ioan Botezătorul, care strigă ca un leu în pustie. Leul se află imprimat pe blazonul Patriarhiei, pentru a arăta originea apostolică a creştinismului din această zonă a Africii.

"Arătându-te săditură a Apostolului Petru de Dumnezeu sădită şi mucenic tare şi tăinuitor şi Apostol al lui Hristos, ai vărsat marea învăţăturilor şi lumea ai veselit, Apostole Marcu, rugându-te să ne mântuiască pe noi."

***

Sfântul Marcu apare pentru prima dată în Sfânta Scriptură cu puţine zile mai înainte de Jertfa Mântuitorului. El este omul despre care Domnul Iisus a zis:

"Mergeţi în cetate, la cutare om şi spuneţi-i: Învăţătorul zice: Timpul Meu este aproape; la tine vreau să fac Paştile, cu ucenicii Mei" (Matei 26, 18).

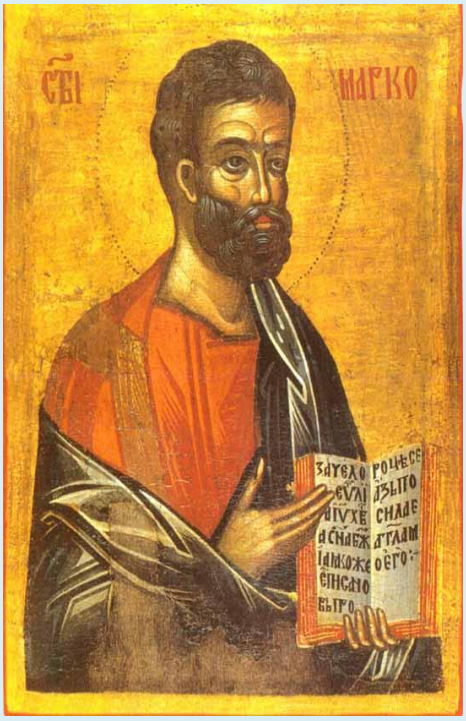

Se crede că locuinţa apostolului Marcu a fost prima biserică din Ierusalim. Aici s-au mâncat Paştile, înainte de Patimile lui Hristos, aici s-au ascuns apostolii, după Răstignirea Lui, şi tot aici au primit ei Sfântul Duh. În acest loc a venit apostolul Petru, după ce a fost scos din închisoare de un înger: "Şi, chibzuind Petru, a venit la casa Mariei, mama lui Ioan, cel numit Marcu, unde erau adunaţi mulţi şi se rugau" (Fapte 12, 12). Ioan era numele său evreiesc, iar Marcu era numele său roman.

Sfântul Marcu s-a născut în localitatea Cirene, din Pentapolis, aflată în vestul Africii. Părinţii sau erau numiţi Aristobul şi Maria, iar unchiul său era apostolul Barnaba. Evreu de neam, din seminţia lui Levi, el se trăgea dintr-o familie bogată.

După ce Iisus Hristos s-a înălţat la cer, apostolul Marcu a călătorit împreună cu Sfinţii Pavel şi Barnaba, pentru propovăduirea Evangheliei, în Antiohia, Seleucia, Cipru, Salami şi Perga Pamfiliei, de unde s-a întors la Ierusalim. După sinodul apostolic din Ierusalim, Sfântul Marcu a mers, împreună cu Barnaba, în Cipru. Mai mult, el a călătorit la Roma, împreună cu Sfântul apostol Petru, părintele său duhov-nicesc. Despre faptul că Marcu i-a fost ucenic, Sfântul Petru spune:

"Biserica cea aleasă din Babilon şi Marcu, fiul meu, vă îmbrăţişează" (I Petru 5, 13).

Sfântul apostol Marcu, la rugămintea stăruitoare a credincioşilor din Roma, a scris Evanghelia lui Hristos, adică a pus în scris predica Apostolilor. Se crede că, mai înainte de a o da poporului din Roma, Sfântul Marcu a luat scrierea şi a arătat-o apostolului Petru, care a binecuvântat autenticitatea ei.

Sfântul Marcu a fost numit episcop de către Sfântul apostol Petru şi a fost numărat în ceata Sfinţilor şaptezeci de apostoli ai lui Hristos. El a fost trimis la Aquileea, iar după aceea a mers în Egipt, precum spune Sfântul Simeon Metafrast: "În acea vreme, când Sfinţii apostoli s-au împărţit prin toată lumea, Sfântul Marcu, prin dumnezeiasca voie, a mers în părţile Egiptului. (...) Propovăduia cereasca învăţătură a lui Hristos şi făcea minuni mari. Pe cei bolnavi îi tămăduia, pe cei leproşi îi curăţa şi duhurile cele necurate şi cumplite le îngrozea prin cuvântul dumnezeiesc. Şi mulţi cu acea apostolească propovăduire şi facere de minuni, luminându-se, au crezut în Domnul nostru Iisus Hristos şi pe idoli, împreună cu capiştile, le-au lepădat şi sfărâmat şi s-au botezat în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh."

Deşi este sigur faptul că Sfântul Marcu a propovăduit Evanghelia lui Hristos în Egipt, nu se poate vorbi însă cu aceeaşi certitudine despre petrecerea lui în cetatea Alexandria. În sinaxar se spune că el a trăit şi a murit în Alexandria, însă această tradiţie nu apare decât abia în secolul al III-lea.

***

Mergând pe firul tradiţiei, aflăm că, stricându-i-se încălţămintea, Sfântul Marcu a mers la un cizmar, pentru a o repara. Cizmarul s-a rănit tare la mână şi, pentru că a strigat către Dumnezeu, apostolul Marcu l-a vindecat în chip minunat. Pentru această minune, el l-a poftit pe Apostol în casa lui, unde a şi rămas câteva zile. Prin propovăduirea credinţei, toţi ai casei s-au botezat.

Tot mai mulţi oameni din popor au început să nu mai aducă jertfe idolilor şi să se închine lui Iisus Hristos. Când au văzut acest lucru mai-marii cetăţii, au început să-l caute pe Sfântul Marcu, spre a-l ucide. Aflând acest lucru, sfântul a rânduit în Biserică un episcop (cizmarul Anania), trei preoţi (Maleon, Sabin şi Cherdon) şi şapte diaconi. A plecat din Alexandria şi a petrecut doi ani în Pentapole. În acest timp, el a rânduit episcopi în cetăţile dimprejur. Când s-a întors în Alexandria, el a găsit o comunitate mult mai dezvoltată şi chiar o biserică, construită lângă mare, în locul numit Vucol.

Nu după multă vreme, în ziua de 24 aprilie, când se prăznuiau Paştile, pe când se afla în Biserică, Sfântul apostol Marcu a fost prins de închinătorii idolului Serapid şi, după multe chinuri, a fost aruncat în temniţă. La miezul nopţii, însă, el a fost cercetat de un înger, care i-a zis: "Robule al lui Dumnezeu, Marcu, căpetenia sfinţilor celor din Egipt, iată, numele tău este scris în cartea vieţii din cer şi eşti numărat cu Sfinţii apostoli. Pomenirea ta nu va fi uitată în veci, vei fi împreună dănţuitor cu puterile cele de sus, arhanghelii vor primi la cer duhul tău şi moaştele tale pe pământ vor fi păzite!"

Atunci, el a înălţat lui Dumnezeu rugăciune de mulţumire, zicând: "Mulţumesc Ţie, Doamne al meu, Iisuse Hristoase, că nu m-ai lăsat pe mine, ci cu sfinţii Tăi m-ai rânduit! Rogu-mă Ţie, Stăpâne, primeşte cu pace sufletul meu şi nu mă lipsi de darul Tău." În acea clipă, Iisus Hristos i s-a arătat şi i-a binevestit, zicând: "Pace ţie, evanghelistul Meu!"

A doua zi, pe 25 aprilie, în anul 89, păgânii l-au luat pe sfânt, l-au legat de gât cu o funie şi au început a-l târî prin pietre ascuţite, zicând: "Să tragem boul la ocolul boilor!" În tot acest timp, Sfântul Marcu îi mulţumea lui Dumnezeu şi se ruga, zicând: "În mâinile Tale, Doamne, îmi dau duhul meu!" După ce l-au văzut mort, păgânii au aprins foc, pentru a arde trupul sfântului. Atunci, însă, cerul s-a întunecat şi o ploaie cu tunete a stins focul şi a alungat tot poporul.

Creştinii au biruit ploaia, au luat trupul sfântului şi l-au îngropat în biserică, într-un loc de taină. În anul 828, cinstitele moaşte ale Sfântului Marcu au fost furate de marinarii italieni şi duse în Veneţia. Doar cinstitul său cap a rămas în Alexandria. După unsprezece secole, în ziua de 22 iunie 1968, la iniţiativa patriarhului Chiril al VI-lea, o delegaţie formată din zece mitropoliţi şi episcopi a mers în Roma, la papa Paul al VI-lea, pentru a lua înapoi cinstitul trup al Sfântului apostol Marcu. Sfântul s-a întors la locul său de propovăduire în data de 24 iunie 1968.

Evanghelia după Marcu

Apostolul Marcu a pus în scris Evanghelia lui Hristos la rugămintea insistentă a credincioşilor din Roma. A fost scrisă în limba greacă, iar stilul este unul popular şi plin de amănunte. A fost scrisă pe la sfârşitul primei captivităţi a Sfântului apostol Pavel în Roma, în jurul anului 63.

Sfântul Marcu a dorit să le arate creştinilor convertiţi dintre păgâni că Iisus Hristos este Fiul lui Dumnezeu. Pentru aceasta nu pune accentul pe Vechiul Testament, nici pe învăţătura Domnului Hristos, ci pe faptele Sale minunate. Se prezintă cu

multă precizie Învierea Domnului şi timpul petrecut de Domnului până la Înălţare. Este o Evanghelie a faptelor Mântuitorului.

Evanghelia după Marcu are 16 capitole. Este cea mai scurtă dintre Evanghelii. El a scris o singură Evanghelie. În introducere, Mântuitorul este prezentat ca Fiu al lui Dumnezeu. În capitolele 1-9 se descrie activitatea lui Iisus în Galileea. În capitolele 10-16 se relatează activitatea Mântuitorului în drum spre Ierusalim şi în Iudeea, încheindu-se cu Pătimirile, Moartea, Învierea şi Înălţarea Sa la cer.

Liturghia Sfântului apostol Marcu

Liturghiile de tip egiptean îşi au originea în Liturghia Sfântului apostol Marcu. Cele mai vechi forme ale acesteia ne-au fost transmise de "Evhologhiul" lui Serapion, episcop de Thmuis (secolul IV) şi de "Rânduiala bisericească egipteană". Până prin secolul al V-lea, această Liturghie s-a cunoscut în limba greacă. Apoi, din cauza ereziei monofizite, a fost tradusă în limba coptă şi pusă sub numele Sfântului Chiril al Alexandriei. Anaforaua atribuită Liturghiei Sfântului apostol Marcu este utilizată şi astăzi în Egipt, în timpul Postului mare şi al Crăciunului.

***

"Învăţat fiind de apostolul Petru, te-ai făcut apostol al lui Hristos şi ca un soare ai strălucit marginilor, podoabă alexandrinilor ai fost, fericite, căci prin tine Egiptul s-a eliberat de înşelăciune şi ca un stâlp al Bisericii, prin învăţătura ta cea Evanghelică pe toţi ai luminat. Pentru aceasta luminat cinstind, pomenirea ta prăznuim, de Dumnezeu grăitorule Sfinte apostole Marcu; roagă pe Dumnezeu Cel Înduplecat prin tine, să dăruiască iertare de greşeli sufletelor noastre."

Adrian Agachi - Marcu, ucenicul Sfântului apostol Petru

Sfântul apostol Marcu este unul dintre cei patru evanghelişti. Data sa de prăznuire este în fiecare an pe 25 aprilie. Unii cercetători au avansat această ipoteză după cercetarea versetului din prima epistolă a Sfântului apostol Petru: "Biserica cea aleasă din Babilon şi Marcu, fiul meu, vă îmbrăţişează" (1 Ptr. 5:13). În sinaxar, însă, această ipoteză nu este confirmată, iar Sfântul Apostol Marcu este considerat doar ucenic duhovnicesc al Sfântului apostol Petru.

Ceea ce ştim despre originea Sfântului Marcu se rezumă la simplul fapt de apartenenţă la seminţia lui Levi. Înainte de a discuta ceva mai pe larg despre momentul scrierii Sfintei Evanghelii, vom aborda traseul propovăduirii sale.

După ce a călătorit la Roma împreună cu Sfântul apostol Petru, a fost trimis de acesta la Aquileea, iar după aceea a mers în Egipt. *"Apoi toate părţile acelea ca Libia şi Pentapoli, fiind în întunericul îndrăcirii idoleşti, le-a luminat cu lumina sfintei credinţe şi le-a adus la Hristos. Şi pretutindeni făcând minuni, a împodobit Biserica lui Hristos prin punerea mâinilor pe capul episcopilor şi a celorlalţi clerici; apoi a învăţat pe mulţi oameni o viaţă atât de îmbunătăţită, încât şi necredincioşii se minunau foarte mult şi-l lăudau" (Vieţile Sfinţilor pe luna Aprilie, p. 310).*

Fără îndoială, Sfântul apostol Marcu a făcut multe minuni pentru aducerea la dreapta credinţă a popoarelor păgâne pe care fusese chemat să le convertească. Hirotonirea clericilor era şi ea o componentă importantă a misiunii apostolice, pentru că ajuta la adâncirea dreptei credinţe de persoanele botezate şi, în acelaşi timp, constituia o bază a convertirii ulterioare.

Misiunea în Alexandria

Venirea în Egipt a Sfântului apostol Marcu nu poate fi pusă la îndoială, dar, în prezent, s-a ajuns la concluzia că este puţin probabil ca el să fi propovăduit chiar şi pentru o scurtă perioadă în Alexandria.

Sinaxarul preia o tradiţie foarte veche, dar care nu merge mai departe de secolul al III-lea după Hristos. Informaţiile din secolele I şi al II-lea nu indică sub nici o formă propovăduirea Sfântului apostol Marcu în Alexandria. Totuşi, pentru că nu întotdeauna ne putem baza pe rezultatele cercetărilor (multe au concluzii contradictorii încă!), vom aborda varianta existentă în Vieţile Sfinţilor.

Aici se precizează că a fost trimis de Duhul Sfânt în Alexandria. Sosind, încălţămintea, i s-a stricat, lucru care l-a făcut să meargă la un cizmar. Acesta, încercând să îi repare încălţămintea s-a rănit foarte tare la mână şi a strigat după ajutorul lui Dumnezeu. Sfântul apostol Marcu, luând acest eveniment drept o descoperire cerească, s-a bucurat şi, amestecând tină cu apă, i-a uns rana cizmarului vindecându-l imediat. Cizmarul, minunându-se de cele întâmplate, l-a chemat în casa sa unde a pus masă mare şi l-a întrebat cum a reuşit să-l vindece. Sfântul apostol Marcu l-a catehizat pe el şi pe familia lui şi i-a adus la dreapta credinţă.

În cele din urmă, Sfântul apostol Marcu a fost prins de închinătorii idolului Serapid, care l-au închis în temniţă. Aici, la miezul nopţii a fost vizitat de un înger care i-a spus: "Robule al lui Dumnezeu, Marcu, căpetenia sfinţilor celor din Egipt; iată numele tău este scris în cartea vieţii din cer şi eşti numărat cu Sfinţii apostoli. Pomenirea ta nu va fi uitată în veci, vei fi împreună dănţuitor cu puterile cele de sus, arhanghelii vor primi la cer duhul tău şi moaştele tale pe pământ vor fi păzite!"

Văzând această vedenie, Sfântul Marcu şi-a întins mâinile sale în sus zicând: "Mulţumesc Ţie, Doamne al meu, Iisuse Hristoase, că nu m-ai lăsat pe mine, ci cu sfinţii Tăi m-ai rânduit! Rogu-mă Ţie, Stăpâne, primeşte cu pace sufletul meu şi nu mă lipsi de darul Tău." Acestea zicându-le, Domnul nostru Iisus Hristos a venit la dânsul în chipul acela, când era cu ucenicii Săi, mai înainte de cruce şi de îngropare, şi a zis către dânsul: "Pace ţie, evanghelistul Meu!" Iar Sfântul Marcu a răspuns, zicând: "Pace şi Ţie, Doamne al meu, Iisuse Hristoase!" Şi s-a dus de la dânsul Domnul.

Iar după ce s-a făcut ziuă, au mers la temniţă o mulţime de cetăţeni, şi scoţând pe sfânt afară, i-au pus iarăşi funia de grumajii lui şi iarăşi îl târau peste pietre ascuţite, zicând: "Să tragem boul la ocolul boilor!" Iar Sfântul Marcu mulţumea lui

Dumnezeu şi se ruga zicând: "În mâinile Tale, Doamne, îmi dau duhul meu!" (Vieţile Sfinţilor pe luna Aprilie, p. 315).

După trecerea la cele veşnice a Sfântului apostol Marcu, păgânii au dorit să îi ardă trupul, dar imediat s-a pornit o ploaie năprasnică. Împiedicaţi să facă acest lucru, au fugit înspăimântaţi, iar creştinii au putut să ia moaştele Sfântului Marcu.

Evanghelia după Marcu

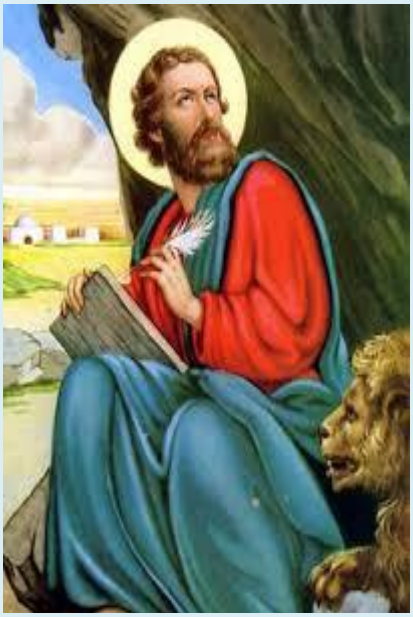

Sfântul Irineu de Lyon, Clement Alexandrinul şi Papias de Hierapole sunt autorii antici care atribuie această Evanghelie Sfântului apostol Marcu. Sfântul Iustin martirul şi filosoful, însă, afirmă despre un pasaj al acestei Evanghelii că ar proveni din "amintirile lui Petru". Conexiunea cu Sfântul apostol Petru este susţinută şi de tradiţia bisericească. Astfel, Sfântul apostol Petru ar fi citit şi avizat textul notat de Sfântul apostol Marcu.

"Mărturiile antice arată că Marcu este autorul acestei Evanghelii (...) Corelarea acestei Evanghelii cu Petru a constituit, probabil - cum lasă să se înţeleagă Papias - un efort pentru a legitima o Evanghelie neatribuită unui martor ocular al vieţii lui Iisus.

Referirea la Roma apare pentru prima dată la Clement, unde depinde de legătura dintre Marcu şi Petru (Enrico Norelli, Claudio Moreschinni, Istoria literaturii creştine vechi greceşti şi latine, vol. I, Editura Polirom, Iaşi, 2001, p. 62).

Atribuirea acestei Evanghelii unui apropiat al Sfântului apostol Petru era, prin urmare, o încercare de a o face mai uşor acceptată într-o perioadă în care apocrifele nu întârziau să apară. Chiar şi aşa, această Evanghelie nu a fost scutită de probleme din cauza utilizării ei singulare de anumite secte.

"După cum zice Irineu, carpocraţienii aveau o predilecţie pentru această Evanghelie; conform unui pasaj din Clement, a cărui autenticitate nu este dovedită, ei ar fi avut "o Evanghelie secretă a lui Marcu" în circulaţie la Alexandria pe la 170. În rest, însă, o legătură între Marcu şi Alexandria nu este atestată înainte de sfârşitul secolului al III-lea" (Ibidem, p. 62). În mod cert, această "Evanghelie secretă a lui Marcu" aşteaptă încă să fie adusă mai mult în centrul atenţiei tocmai pentru a se mai putea emite noi ipoteze teribiliste asupra unui eveniment sau altul. Cât despre părerea Bisericii Ortodoxe, în mod clar nu există decât o singură Evanghelie aparţinând Sfântului apostol Marcu. Sfântul Marcu nu a scris decât una, nu două sau mai multe…

Liturghia Sfântului apostol Marcu

Ritul liturgic alexandrin sau liturghiile de tip egiptean îşi au originea în Liturghia atribuită Sfântului apostol Marcu. Astfel, formele cele mai vechi ale anaforalei ne-au fost transmise de Evhologhiul lui Serapion, episcop de Thmuis (sec. IV) şi Rânduiala bisericească egipteană. Până în secolul al V-lea această Liturghie a fost cunoscută în greacă, dar, după despărţirea Egiptului de Imperiul Bizantin datorită ereziei monofizite, a fost tradusă în limba coptă şi pusă sub numele Sfântului Chiril al Alexandriei. Anaforaua Liturghiei atribuită Sfântului apostol Marcu mai este

utilizată şi în prezent în Egipt în timpul Posturilor Paştelui şi Crăciunului. Totodată, ritul alexandrin a influenţat şi Liturghia Bisericii Etiopiei.

Rolul Sfântului apostol Marcu nu rămâne aşadar doar acela de propovăduitor al credinţei creştine, ci şi de scriitor al unei Evanghelii canonice, precum şi de creator al unei Sfinte Liturghii.

Este adevărat că, în primul rând, el rămâne un evanghelist, adică un bine-vestitor al Împărăţiei Cerurilor şi a iconomiei mântuirii. Adică, în esenţă, un propovăduitor al iubirii veşnice şi fericite întru Hristos.

Îmbunătăţirea omului porneşte de la inimă

De ce zice Domnul Hristos că din inima omului pornesc gândurile cele rele? Are în vedere interiorul în general, deci mintea lucrează în inimă, scoate din inimă, scoate din străfunduri de existenţă cele care sunt acolo şi întinează pe om, în cazul când acestea sunt negativele.

Vă spuneam şi altă dată că Sfântul evanghelist Marcu, deşi are Evanghelia cea mai scurtă, dă cele mai multe amănunte. Iată şi lista de răutăţi care întinează pe om; Sfântul Marcu o prezintă mai lungă decât o găsim la Sfântul evanghelist Matei.

La Sfântul evanghelist Marcu sunt 13 lucruri rele care întinează pe om. Acestea sunt - spune Domnul Hristos - cele care îl întinează pe om, cele care îl spurcă pe om.

Părinţii cei duhovniceşti, având în vedere faptul acesta, că inima omului este depozit de gânduri bune sau de gânduri rele, s-au ocupat mai mult de îmbunătăţirea omului pornind de la inimă. Domnul Hristos a zis: Învăţaţi-vă de la Mine că sunt blând şi smerit cu inima şi veţi afla odihnă sufletelor voastre. S-au gândit la o

îmbunătăţire reală, nu la o îmbunătăţire exterioară, cum erau fariseii şi cărturarii, pe care îi asemăna Mântuitorul cu mormintele împodobite pe dinafară şi întinate pe dinăuntru sau cuprinzătoare de lucruri care nu odihnesc, care nu plac, de oase de morţi. Dar frumoase pe dinafară, împodobite pe dinafară, aşa erau fariseii şi cărturarii cei făţarnici, care înăuntru erau întinaţi şi în afară voiau să apară curaţi. Domnul Hristos zice: Învăţaţi-vă de la Mine că sunt blând şi smerit cu inima, deci interior, în adâncime, în adâncul fiinţei Mele sunt blând şi smerit cu inima.

(Arhimandrit Teofil Părăian, Cum putem deveni mai buni - Mijloace de îmbunătăţire sufletească, Editura Agaton, p. 135)

Vieţile sfinţilor - Sfântul Marcu (sec. I) , evanghelist

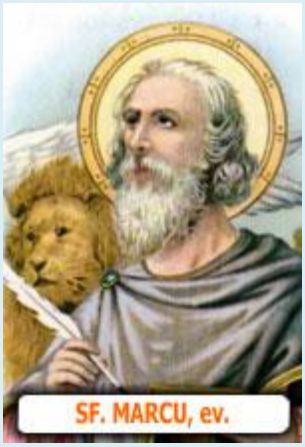

25 aprilie (calendarul latin)
25 aprilie (calendarul bizantin)

În Noul Testament, Marcu este amintit de zece ori, mai întâi cu numele ebraic, Ioan, apoi cu numele roman de Marcu, şi de câteva ori sub numele de Ioan-Marcu.

Pentru unii istorici se pare că ar fi fost vorba de două persoane diferite; noi însă ţinem părerea tradiţională şi cea mai probabilă că este vorba de un singur Ioan-Marcu, fiu al acelei Maria în casa căreia se adunau primii creştini din Ierusalim şi unde s-a refugiat însuşi Sfântul Petru, după ce fusese eliberat în mod miraculos din închisoare.

Faptele Apostolilor (cap.12) istorisesc: "Şi Petru, venindu-şi în sine, a zis: 'Acum ştiu cu adevărat că Domnul a trimis pe îngerul Său şi m-a scos din mâna lui Irod şi din toate câte aştepta poporul iudeilor. Şi chibzuind a venit la casa Mariei, mama lui Ioan, cel numit şi Marcu, unde erau adunaţi mulţi şi se rugau."

Marcu, evreu de origine, s-a născut probabil în afara Palestinei, dintr-o familie înstărită. Sfântul Petru, care îl numeşte "fiul meu", l-a luat cu sine în călătoriile sale misionare prin Orient şi la Roma. Din această îndelungată apropiere, Marcu a reţinut şi a scris ceea ce Petru vorbea despre Iisus Hristos: în felul acesta ne-a rămas Evanghelia care îi poartă numele. Antichitatea creştină, începând cu Papias (†130), îl numeşte pe Marcu - "tălmaciul lui Petru": "Marcu, un interpret al lui Petru, a consemnat în scris tot ceea ce îşi amintea. Astfel a scris ceea ce Domnul a învăţat şi a făcut, fără să urmeze însă ordinea faptelor. Adică Marcu nu l-a auzit direct pe Hristos, nici nu a stat în preajma Lui, ci mai târziu l-a ascultat pe Petru, care îşi expunea învăţătura după cum cereau împrejurările."

Pe lângă de familiaritatea cu Sfântul Petru, evanghelistul Marcu a beneficiat şi de o îndelungată comunitate de viaţă cu apostolul Pavel, pe care l-a întâlnit prima dată în anul 44, când Paul şi Barnaba aduseseră la Ierusalim ajutoarele generoase oferite de comunităţile din Antiohia. La întoarcere, Barnaba l-a luat cu sine pe tânărul său nepot Marcu. După ce au vestit Evanghelia în insula Cipru, Pavel a proiectat o grea şi riscantă călătorie în inima Asiei mici, printre populaţiile războinice ale munţilor Taurus; la acest moment, ne spun Faptele Apostolilor, "Marcu s-a despărţit de Paul şi Barnaba, şi s-a reîntors la Ierusalim". Mai târziu, Marcu se va întoarce lângă Sfântul Pavel, când acesta va fi în închisoare la Roma. "Adu-l cu tine pe Marcu, voi avea multă nevoie de ajutorul lui", scrie Sfântul Pavel din închisoarea romană ucenicului său Timotei, în anul 66.

Datele cronologice privitoare la viaţa Sfântului Marcu rămân nesigure. Este probabil că a murit în anul al 14-lea al domniei lui Nero, 68, după unii de moarte naturală, după alţii ca martir al credinţei, în oraşul Alexandria din Egipt. "Acta Marci" - "Istoria faptelui lui Marcu", o scriere de la jumătatea secolului al IV-lea, ne spune că în ziua de 24 aprilie, Sfântul Marcu a fost legat de gât cu o funie şi târât de către păgâni pe străzile Alexandriei, în râsul şi batjocura mulţimii aprinse de ură. Aruncat în închisoare peste noapte, în ziua următoare a fost supus aceloraşi chinuri, dar nu a mai rezistat mult, şi a murit. Trupul i-a fost aruncat pe un rug aprins, dar creştinii au reuşit să-l sustragă şi să-i facă înmormântarea cuvenită sfinţilor martiri.

Se spune că în anul 828, doi negustori veneţieni au reuşit să obţină trupul Sfântului Marcu şi l-au dus la Veneţia; aici, între anii 976-1071 s-a înălţat splendida Bazilică veneţiană închinată Sfântului Marcu, autorul celei de-a doua Evanghelii a creş-tinătăţii.

Între figurile simbolice pe care Apocalipsa le propune pentru cei patru evan-ghelişti, Sfântului Marcu i se atribui semnul "leul", deoarece în Evanghelia sa scoate în evidenţă puterea dumnezeiască a lui Iisus, biruitor al duhurilor rele, al celor ce i-au voit moartea, a tot răul şi al morţii.

***

În împărăţia romană, care cuprindea popoare de diferite origini etnice, deseori aceeaşi persoană purta două nume: unul roman şi unul local. Aşa a fost şi cu Sfântul Marcu: el a rămas cunoscut prin numele său roman - Marcu; acesta era un supranume, dat persoanelor pe care părinţii îi închinau zeului războiului, Marte. Ulterior se dădea copiilor născuţi în luna martie, având diferite forme pentru bărbaţi şi pentru femei.

Pentru bărbaţi: Marcu, Martin, Marcel, Marcelin, Mărcan, Marcoci, Marcaş, Mărcuş, Marchian, etc. Pentru femei: Martina, Marcela (diminutiv Zela), Marcelina, Marcina. Mai mult, romanii au dat numele de Marte şi planetei pe care au observat pete roşii, gândind că sunt fluvii de sânge, vărsat în războaie.

Numele şi prenumele din această familie ne pot aminti chipul sfinţilor îndrăgostiţi de Hristos, între ei Marcu având un loc de frunte, care şi-au dăruit sângele propriu pentru a aduce pe pământ un strop de iubire şi de pace.

adaptare după "Vieţile Sfinţilor"
Editura Arhiepiscopiei Romano-Catolice Bucureşti

Mihai-Alex Olteanu - Care sunt simbolurile sfinților evangheliști în iconografie?

Tradiția a asociat fiecăruia dintre cei patru sfinți evangheliști câte un simbol. Astfel, Sfântul evanghelist Matei este zugrăvit împreună cu un om (înger), Sfântul evanghelist Marcu este zugrăvit împreună cu un leu, Sfântul evanghelist Luca este zugrăvit împreună cu un vițel, iar Sfântul evanghelist Ioan este însoțit de un vultur.

Sfântul evanghelist Marcu – Mănăstirea Sucevița (Foto: pr. Silviu Cluci)

Leul, simbol al Sfântului evanghelist Marcu – Mănăstirea Govora (Foto: pr. Silviu Cluci)

Simbolurile celor patru evangheliști sunt zugrăvite cu aureolă și cu aripi, fiind inspirate din Cartea Apocalipsei: „Şi fiinţa cea dintâi era asemenea leului, a doua fiinţă asemenea viţelului, a treia fiinţă avea faţă de om, iar a patra fiinţă era asemenea vulturului care zboară” (Apocalipsa 4, 7) și de proorocia lui Iezechiel: „Feţele lor? - Toate patru aveau câte o faţă de om înainte, toate patru aveau câte o faţă de leu la dreapta, toate patru aveau câte o faţă de bou la stânga şi toate patru mai aveau şi câte o faţă de vultur în spate” (Iezechiel 1, 10).

Omul a fost ales ca simbol al Sfântului evanghelist Matei, deoarece acesta își începe Evanghelia cu înșiruirea oamenilor din genealogia după trup a Mântuitorului.

Sfântul evanghelist Matei – Mănăstirea Sucevița (Foto: pr. Silviu Cluci)

Omul, simbol al Sfântului evanghelist Matei – Mănăstirea Govora (Foto: pr. Silviu Cluci)

Leul a fost ales ca simbol al Sfântului evanghelist Marcu, deoarece acesta ne vorbește la începutul Evangheliei despre Sfântul proroc Ioan Botezătorul, ca fiind „Glasul celui ce strigă în pustie” (Marcu 1, 3), care amintește de răgetul leului.

Vițelul a fost ales ca simbol al Sfântului evanghelist Luca, deoarece acesta este singurul evanghelist care vorbește despre „vițelul cel gras” care, potrivit parabolei întoarcerii fiului risipitor, este sacrificat la ospăț.

Sfântul evanghelist Luca – Mănăstirea Sucevița (Foto: pr. Silviu Cluci)

Vițelul, simbol al Sfântului evanghelist Luca – Mănăstirea Govora (Foto: pr. Silviu Cluci)

Vulturul a fost ales ca simbol al Sfântului evanghelist Ioan, deoarece acesta se înalță asemenea vulturului, în descrierea Logosului Dumnezeiesc și felul în care pune în valoare iubirea divină cea mai presus de lume, afirmând că Dumnezeu este iubire (Ioan, 4, 8).

Sfântul evanghelist Ioan

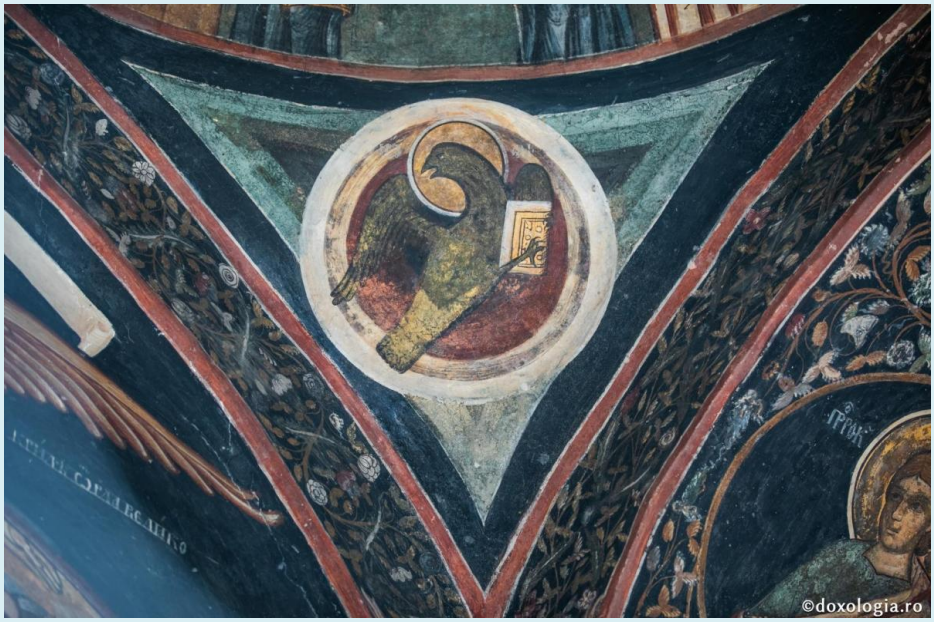

Vulturul, simbol al Sfântului evanghelist Ioan – Mănăstirea Govora (Foto: pr. Silviu Cluci)

orthodoxwiki - Apostolul Marcu

Sfântul, gloriosul şi mult slăvitul Apostol şi Evanghelist Marcu este autorul Evangheliei după Marcu, însoţitorul Apostolului Pavel (aşa cum se povesteşte în Faptele Apostolilor), şi se numără printre cei şaptezeci de Apostoli. Adesea este numit Ioan Marcu, şi este considerat fondatorul Bisericii Alexandriei, totodată fiind şi primul ei papă. Ca urmare, el este venerat în mod deosebit de Biserica din Alexandria (coptă) ca fondator al ei. Simbolul său de evanghelist este un leu. ***Biserica îl prăznuieşte la 25 aprilie, la 27 aprilie şi 27 septembrie împreună cu Aristarh şi Zina, la 30 octombrie împreună cu Tertie, Iust, Artema şi Cleopa şi la 4 ianuarie împreună cu cei şaptezeci.***

Viaţa

Numele lui era Ioan, după cum spune Biblia: "El a venit în casa Mariei, mama lui Ioan care era numit şi Marcu, unde mulţi se adunau pentru rugăciune (Fapte 12:12). " El este cel la care s-a gândit Domnul Hristos, a Căruia este slava, când a spus: " Duceţi-vă în cetate la cutare om, şi spuneţi-i: Învăţătorul zice: Vremea Mea este aproape; voi face Paştele cu ucenicii Mei în casa ta."(Matei 26:18).

Casa lui a fost prima biserică creştină, unde ei au mâncat Paştele, s-au ascuns după moartea Mântuitorului şi în camera de sus de aici au primit Duhul Sfânt.

Acest apostol s-a născut în Cirene (unul din cele cinci orașe vestice, Pentapolis, din Vestul Africii). Numele tatălui său era Aristopolus, iar mama sa se numea Maria și era rudă cu Apostolul Varnava. Credința lor era iudaismul și erau bogați și onorați. Părinții l-au educat în cultura greacă și ebraică. După ce au emigrat la Ierusalim, l-au numit Marcu. Marcu vizita frecvent casa Sfântului Petru și de la el a învățat creștinismul.

Odată, pe când Aristopulos și fiul său Marcu mergeau pe lângă Iordan, aproape de deșert, au întâlnit un leu și o leoaică răcnind. Pentru Aristopolus a fost evident că își vor găsi amândoi sfârșitul aici. Mila pentru fiul său l-au îndemnat să-i spună să fugă și să se salveze. Marcu i-a răspuns: "Hristos, în mâinile căruia sunt viețile noastre nu va lăsa fiarele să ne omoare". Spunând acestea, a început să se roage astfel: "Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, apără-ne de demonii acestor două fiare și scapă sălbăticia aceasta de urmașii lor". Imediat, Dumnezeu a auzit această rugăciune și cele două fiare au căzut moarte. Tatăl său s-a minunat foarte tare și i-a cerut fiului său să-i vorbească despre Hristos. El a început să creadă și a fost botezat de fiul său.

După Înălțarea la cer a Mântuitorului, Marcu l-a însoțit pe Pavel și pe Barnaba în propovăduirea Evangheliei în Antiohia, Seleucia, Cipru, Salami și Perga Pamfiliei, unde i-a părăsit și s-a întors la Ierusalim. După sinodul apostolic din Ierusalim, el a mers împreună cu Barnaba în Cipru.

După plecarea lui Barnaba, Sfântul Marcu a mers în Africa, Berca și în cele cinci orașe vestice. El a propovăduit aici Evanghelia și mulți au crezut în cele relatate de el.

De acolo, a mers în Alexandria în 61 A.D. Când a intrat în oraș, încălțările lui erau rupte din cauza drumurilor lungi pe care le făcuse propovăduind și evanghelizând. El a mers la un cârpaci din oraș, numit Anianus pentru a și le repara. În timp ce Anianus îi repara încălțările, s-a înțepat în deget cu sula. Anianus a strigat în grecește "Eis Theos!" care înseamnă "O unule Dumnezeu!" Când Sfântul Marcu a auzit aceste cuvinte inima i-a tresărit de bucurie. L-a găsit potrivit pentru a-i spune despre Dumnezeu. Apostolul a luat puțină argilă, a scuipat pe ea și a pus-o pe degetul lui Anianus, spunând "în Numele lui Iisus Hristos Fiul lui Dumnezeu," și înțepătura s-a vindecat imediat, ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat.

Anianus a fost nespus de uimit de acest miracol care s-a petrecut în Numele lui Iisus Hristos și inima lui s-a deschis către Cuvântul Domnului. Apostolul l-a întrebat cine era unicul Dumnezeu pe care l-a strigat când s-a înțepat. Anianus i-a

răspuns "Am auzit de El, dar nu Îl cunosc." Sfântul Marcu a început să îi explice de la început, de la crearea cerului și a pământului, apoi despre profeții care au prevestit venirea lui Hristos. Apoi Anianus i-a chemat la el acasă și a adus la el pe copii săi. Sfântul Apostol le-a predicat și apoi i-a botezat.

Când numărul credincioșilor creștini a crescut și poporul păgân al cetății a auzit, s-au înfuriat și au plănuit să-l omoare pe Sfântul Marcu. Credincioșii l-au sfătuit să plece pentru o vreme de dragul siguranței Bisericii sale și a de grija ei. Sfântul Marcu l-a hirotonit pe Sfântul Anianus ca episcop de Alexandria, apoi trei preoți și șapte diaconi. A mers apoi în cele cinci orașe apusene și a rămas acolo doi ani, propovăduind, unde o hirotonit mai mulți episcopi, preoți și diaconi.

În final, el s-a reîntors la Alexandria unde a găsit o comunitate creștină numeroasă și unde a construit o biserică pentru ei în locul numit Bokalia (locul vacilor), în estul Alexandriei pe malul mării.

I-a venit vremea adormirii de sărbătoarea Învierii din anul 68 A.D. care în acel an coincidea cu o mare sărbătoare păgână sărbătorită printr-un mare banchet în cinstea zeului Syrabis. Astfel, o mare mulțime de păgâni a atacat biserica de la Bokalia și au intrat înăuntru cu forța. L-au prins pe Sfântul Marcu, l-au legat cu o funie groasă și l-au târât pe străzi strigând: "Aduceți balaurul în locul adunării vacilor." Au continuat să-l târască cu multă cruzime. Carnea lui era ruptă și împrăștiată peste tot și orașul era plin de sângele lui. Apoi l-au închis peste noapte într-o închisoare întunecată.

Îngerul Domnului i-a apărut și i-a spus: "Marcule, bunule servitor, bucură-te pentru că numele tău a fost scris în cartea vieții și tu ai fost numărat în ceata sfinților." După ce îngerul a dispărut, I-a apărut Mântuitorul Hristos și i-a dăruit pacea Sa. Sufletul lui Marcu s-a înveselit și s-a bucurat.

A doua zi dimineața, păgânii l-au scos pe Sfântul Marcu din închisoare. I-au legat gâtul cu o frânghie groasă și la fel ca în prima zi, l-au târât peste pietre și peste stânci. Într-un final, Sfântul Marcu și-a dat sufletul curat în mâinile Domnului și a primit cununa martirajului.

Cu toate acestea, moartea Sfântului Marcu nu a satisfăcut furia păgânilor. Au adus mult lemn de foc și se pregăteau să-i ardă trupul. Dar o furtună puternică s-a pornit și o ploaie torențială a început. Păgânii s-au speriat și au fugit înspăimântați.

Credincioșii au venit și au luat trupul sfânt, l-au dus la biserica din Bokalia, l-au înfășurat în giulgiu, s-au rugat la capul lui și l-au așezat într-un coșciug. Apoi au îngropat coșciugul într-un loc secret în biserică.

În anul 828 A.D., corpul Sfântului Marcu a fost furat de marinari italieni și a fost dus din Alexandria în Veneția. Cu toate acestea, capul său a rămas în Alexandria.

Biserica Ortodoxă Coptă Sfântul Marcu din Alexandria, unde este păstrat capul sfântului în prezent

Importanța pentru Biserica coptă

Icoană coptă a Sfântului Marcu evanghelistul. Se remarcă leul obișnuit din colțul stânga jos al icoanei

În Biserica Coptă Ne-Calcedoniană, apostolul Marcu este, probabil, cel mai iubit dintre sfinți, fiind fondatorul scaunului Alexandriei în secolul I. Numeroase biserici copte sunt patronate de el și în ziua de 30 Babah (Calendarul copt), Biserica Ortodoxă Coptă sărbătorește comemorarea sfințirea bisericii curatului Sfântul Marcu evanghelistul, fondatorul bisericii din Egipt și apariția sfântului său cap în Alexandria

Înapoierea moaștelor în 1968

Un eveniment istoric: Papa Chiril al VI-lea primind în aeroportul din Cairo moaștele Sfântului Marcu

În 17 Baounah (lună din calendarul copt), al anului 1684 A.M. (după calendarul copt), care corespunde cu luni, 24 iunie 1968 d.Hr., în al zecelea an al păstoririi Papei Chiril al VI-lea, al 116-lea Papă al Alexandriei, moaștele Sfântului Marcu Apostolul, Evanghelistul țării Egiptului și primul Patriarh al Alexandriei, s-au reîntors în Egipt. După unsprezece secole în afara Egiptului, trupul Sfântului

Marcu s-a reîntors în sfârşit în ţara în care a fost martirizat şi unde capul lui este păstrat până în prezent, în Alexandria, Egipt.

Papa Chiril a trimis o delegaţie oficială la Roma pentru a primi moaştele Sfântului apostol Marcu de la romano-catolicul Papă Paul al VI-lea. Delegaţia a fost formată din zece mitropoliţi şi episcopi, dintre care şapte erau copţi şi trei etiopieni, şi trei lideri proeminenţi ai laicatului copt. Delegaţia Alexandriei a primit moaştele Sfântului Marcu sâmbătă, 22 iunie 1968, de la Papa Paul al VI-lea. Momentul primirii sfintelor moaşte, după unsprezece secole în care au stat la Veneţia, a fost unul solemn şi plin de bucurie.

Tomb of St. Mark

Imnografie

La 25 aprilie:

Tropar, glasul al 3-lea: Învăţat fiind de apostolul Petru, te-ai făcut apostol al lui Hristos, şi ca un soare ai strălucit marginilor, podoaba alexandrinilor ai fost, fericite, căci prin tine Egiptul s-a slobozit din înşelăciune, şi ca un stâlp al Bisericii, prin învăţătura ta cea evanghelicească pe toţi ai luminat. Pentru aceasta luminat cinstind-o, pomenirea ta prăznuim, de Dumnezeu grăitorule Marcu; roagă pe Dumnezeu cel înduplecat prin tine să dăruiască iertare de greşeli sufletelor noastre.

Condac, glasul al 2-lea: Harul Duhului primind dintru înălțime, împletiturile ritorilor le-ai stricat, Apostole, și pe toți păgânii vânându-i, vrednicule de laudă Marcu, Stăpânului tău i-ai adus, propovăduind dumnezeiasca Evanghelie.

Alt tropar (glasul al 4-lea) [1]: Încă din copilărie lumina adevărului te-a călăuzit, Sfinte Marcu și ai iubit lucrarea Mântuitorului Hristos. De aceea, cu mult zel l-ai urmat pe Petru și l-ai slujit pe Pavel ca un ajutor harnic, și ai luminat lumea cu Sfânta ta Evanghelie.

Notă:
↑ Acest tropar este tradus din limba engleză, după o referință OCA

Viaţa Sfântului apostol şi evanghelist Marcu – video

https://www.youtube.com/watch?v=D0BxkBityFc

„Domul din Veneția” - Catedrala ce adăpostește moaștele Sfântului apostol Marcu (galerie foto)

foto: Magda Buftea

Catedrala Sfântul Marcu (în italiană - Basilica San Marco) este cea mai cunoscută și măreață dintre bisericile Veneției - unul dintre cele mai elocvente exemple de arhitectură bizantină. Basilica San Marco din Veneția, închinată Sfântului apostol Marcu, cunoscută și sub denumirea de „Domul din Veneția”, este catedrala patriarhală din Veneția, Italia.

Fațada catedralei este o bijuterie de marmură, mozaicuri și sculpturi, executate de cei mai buni artiști ai epocii, veniți din Grecia și Asia Mică.

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

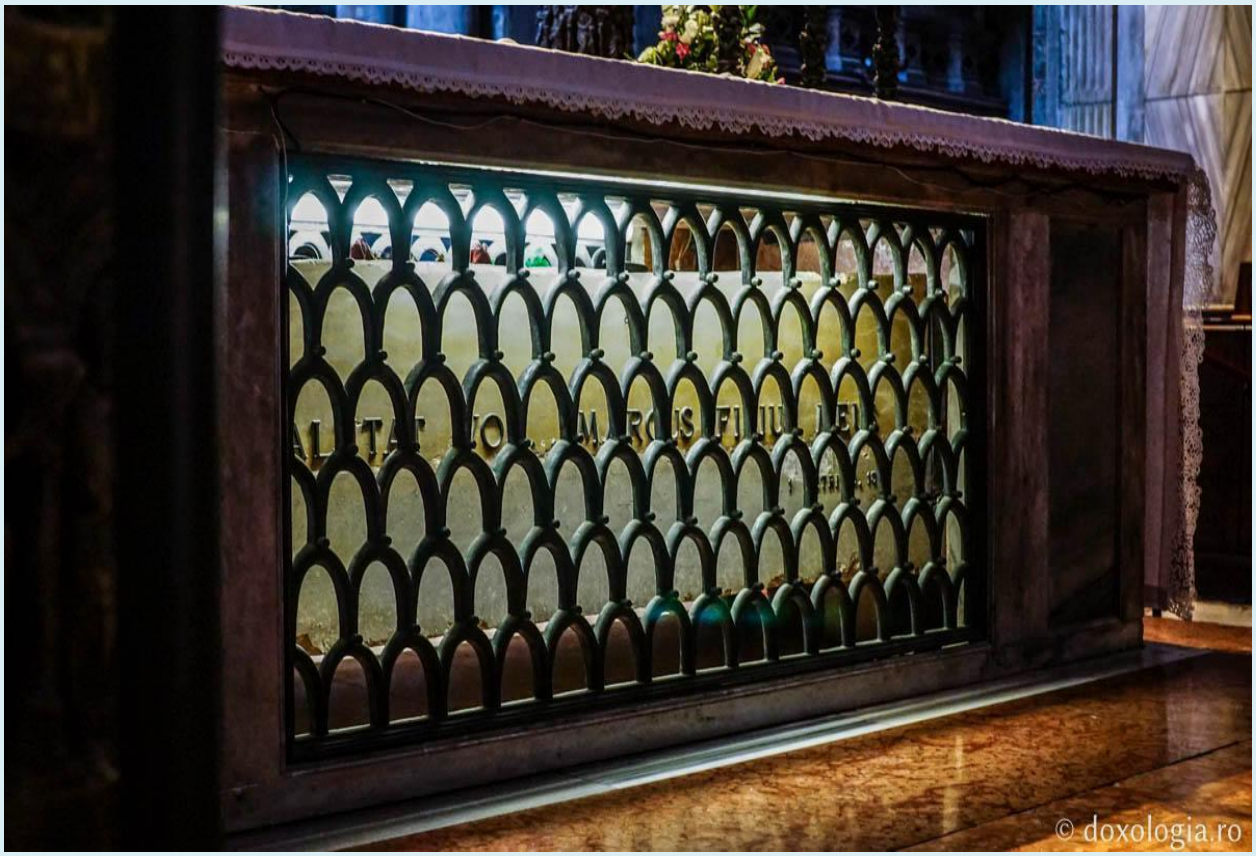
© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

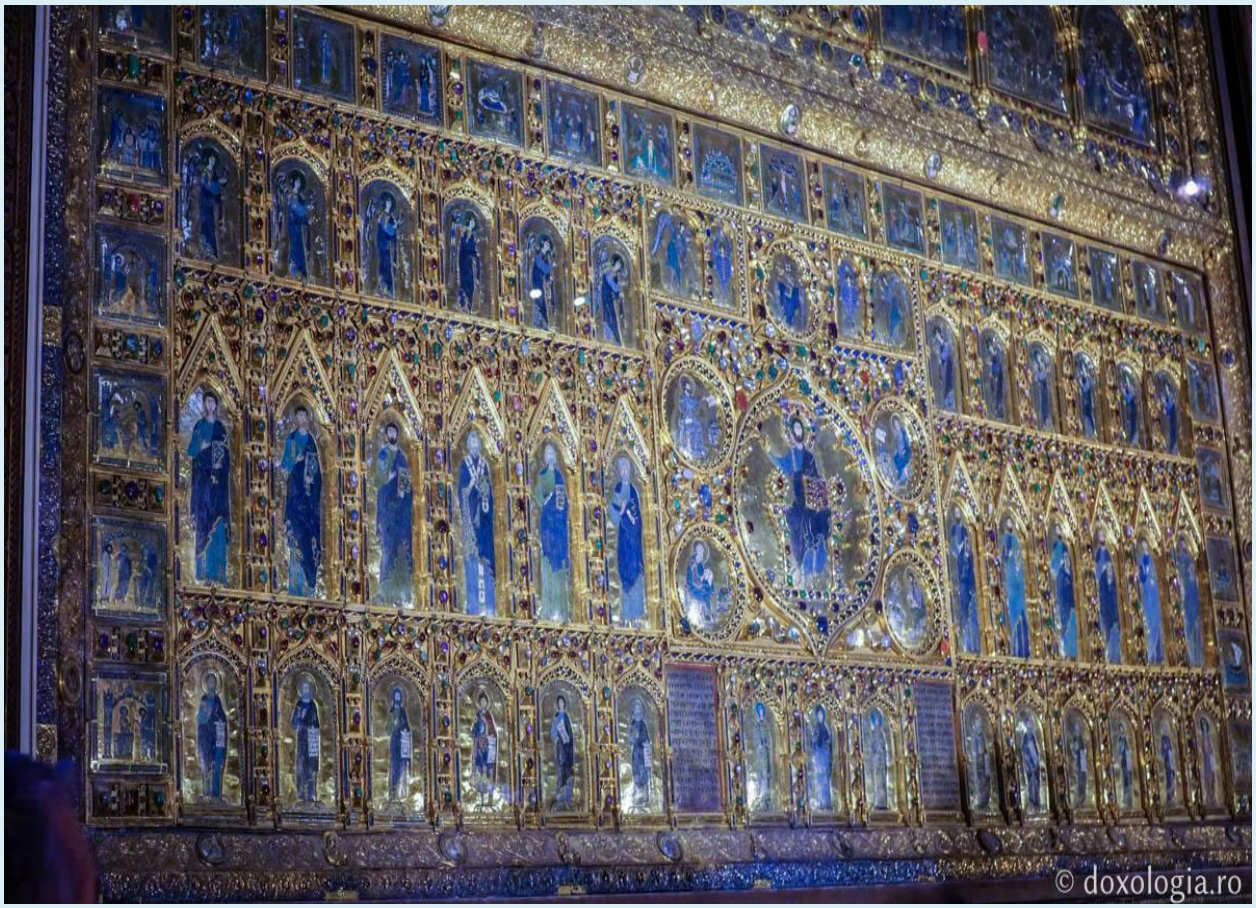
© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

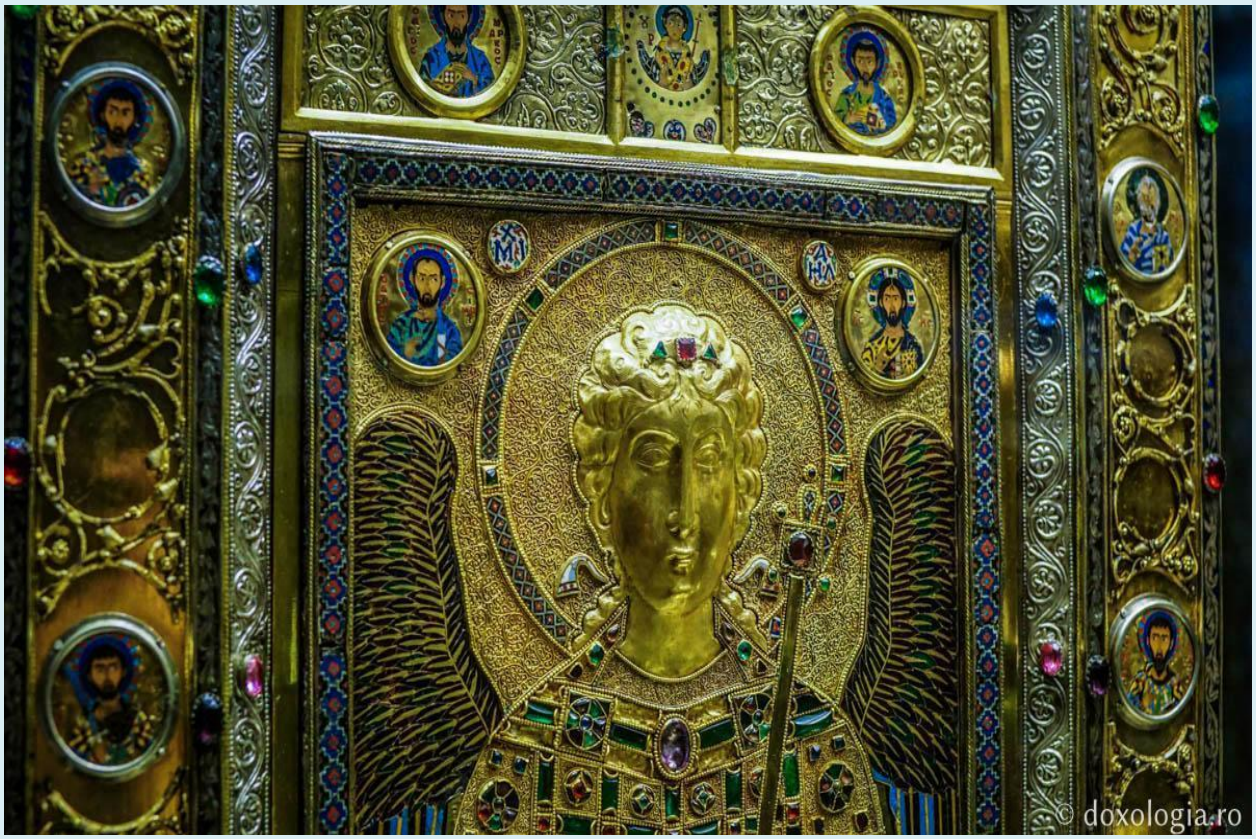
© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

ROMAN
doxologia.ro

© doxologia.ro

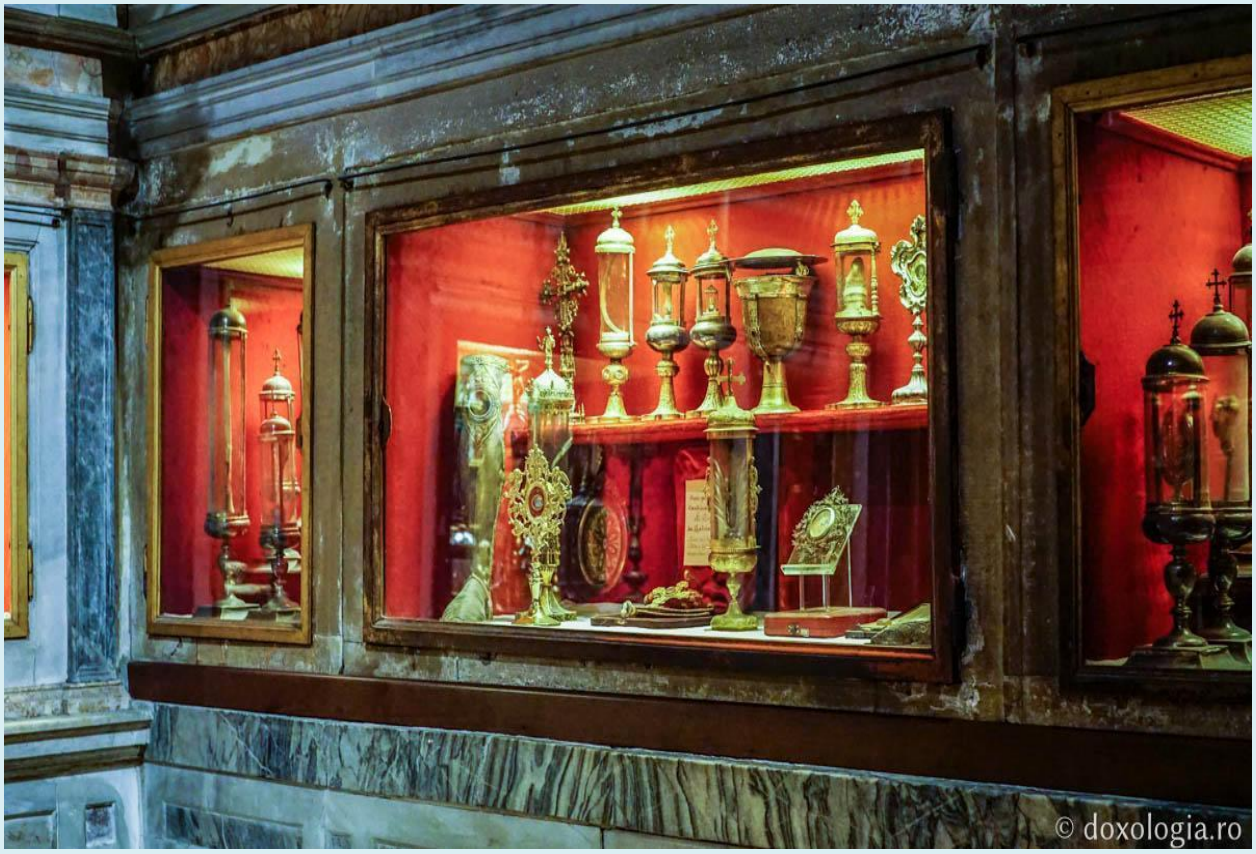
© doxologia.ro

© doxologia.ro

MONVMENTVM
MANDAVERVNT
© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

Icoane

Ο ΑΓΙΟΣ
ΜΑΡΚΟΣ
www.byzarticon.gr

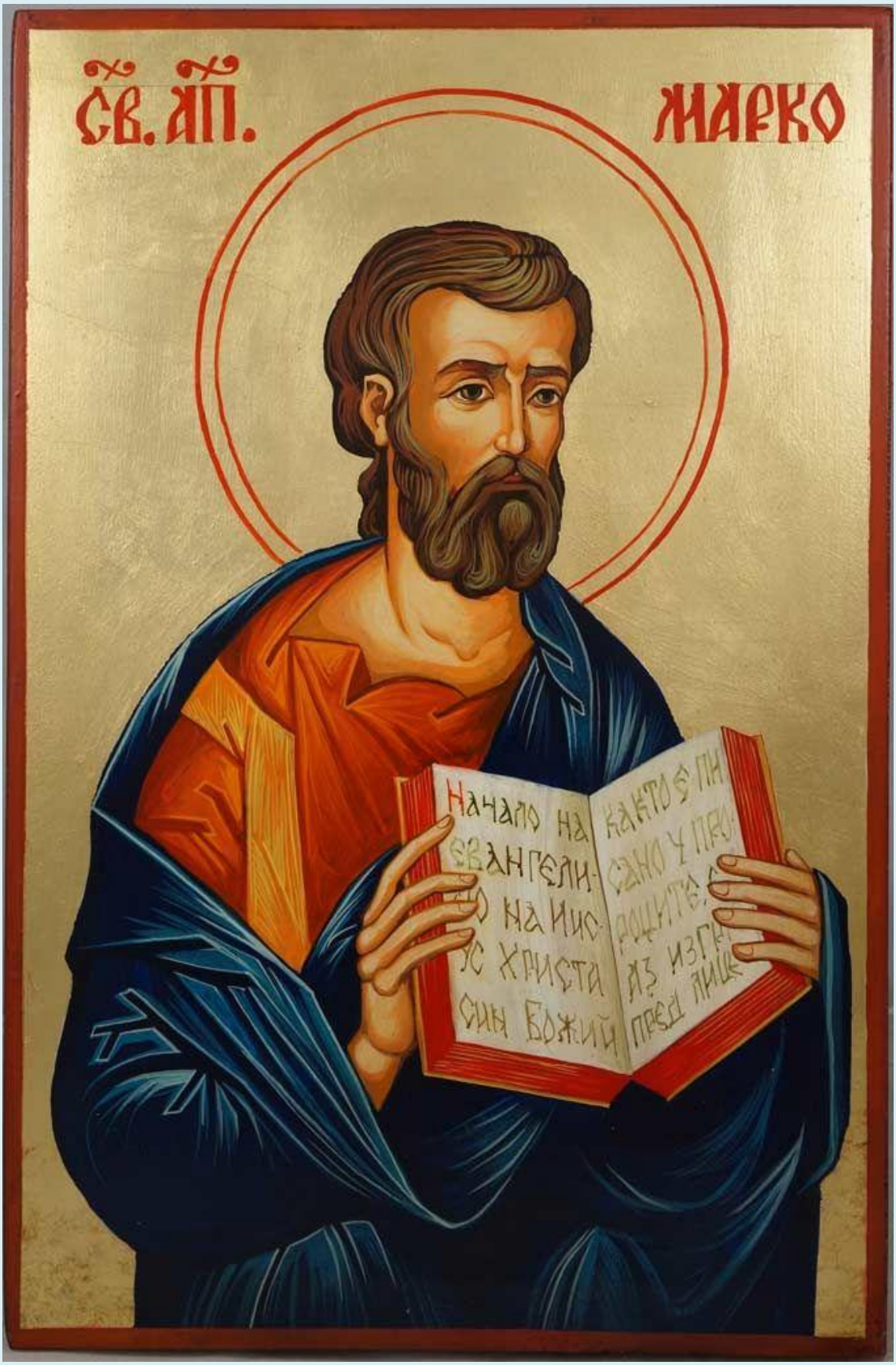
СВ. АП.
МАРКО
Начало на
Евангели-
е на Ис-
ус Христа
син Божий

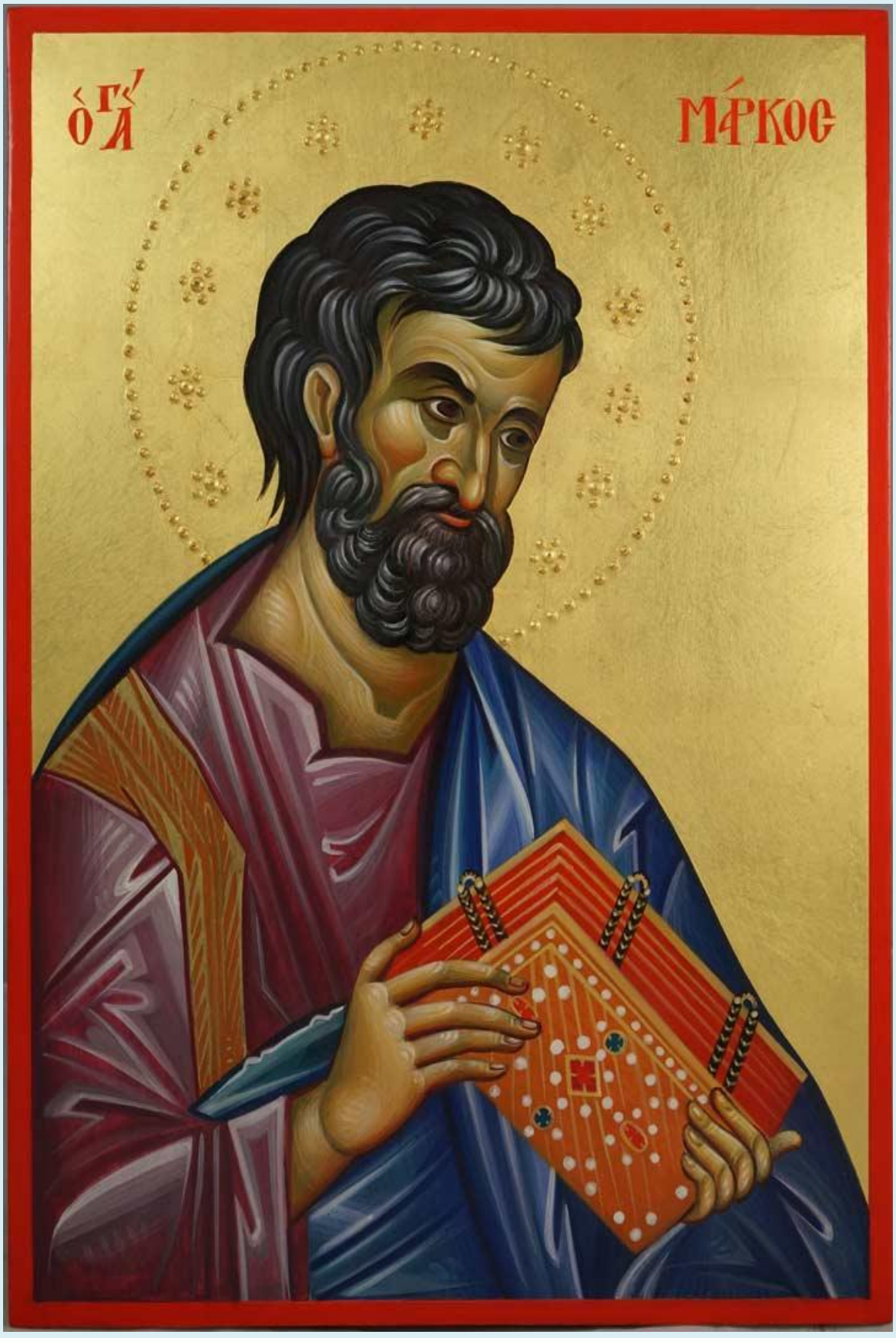
ὁ Γ΄ Λ
ΜΆΡΚΟΣ

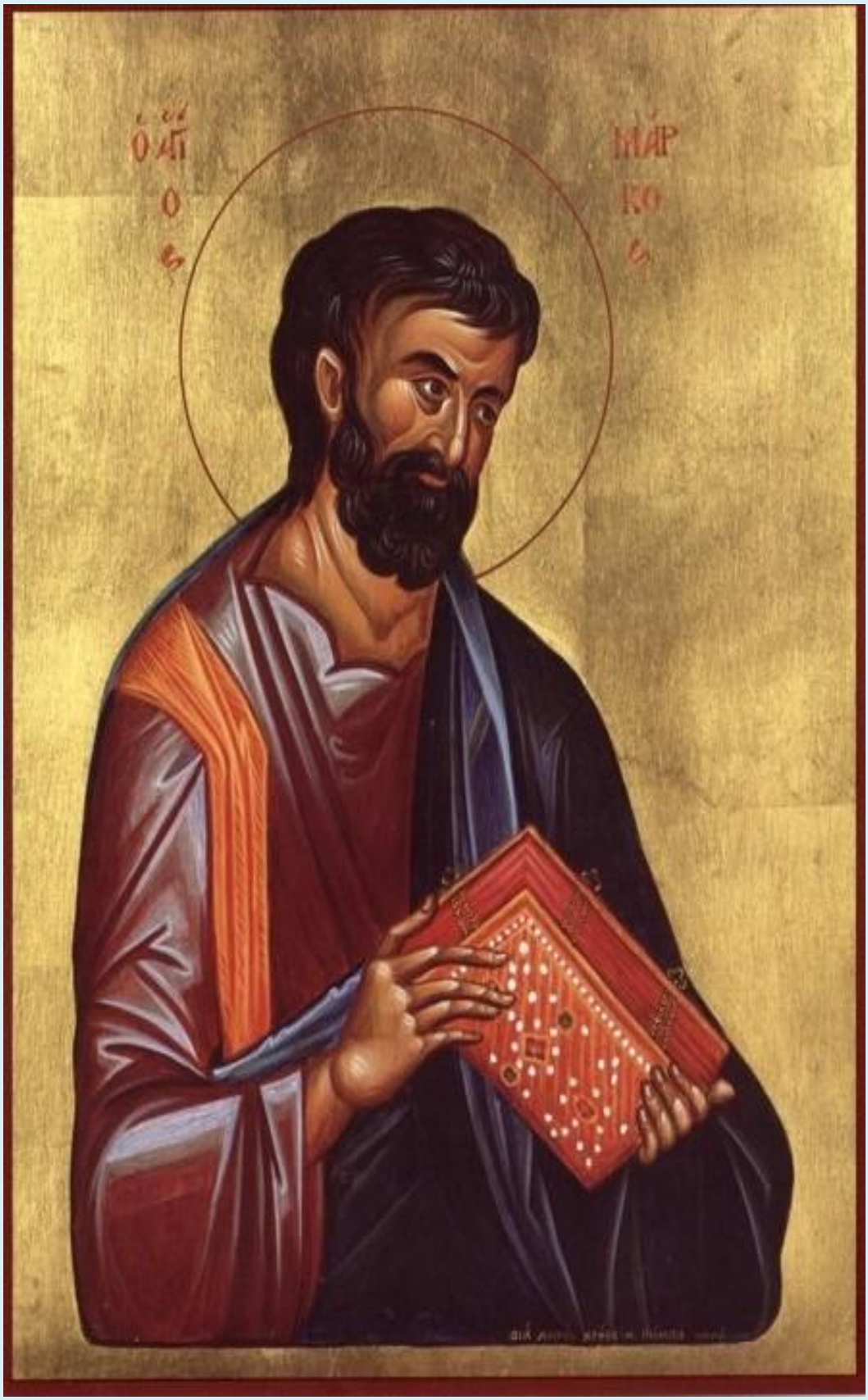
Ο ΑΓΙ
ΜΑΡ
Ο
ΚΟ

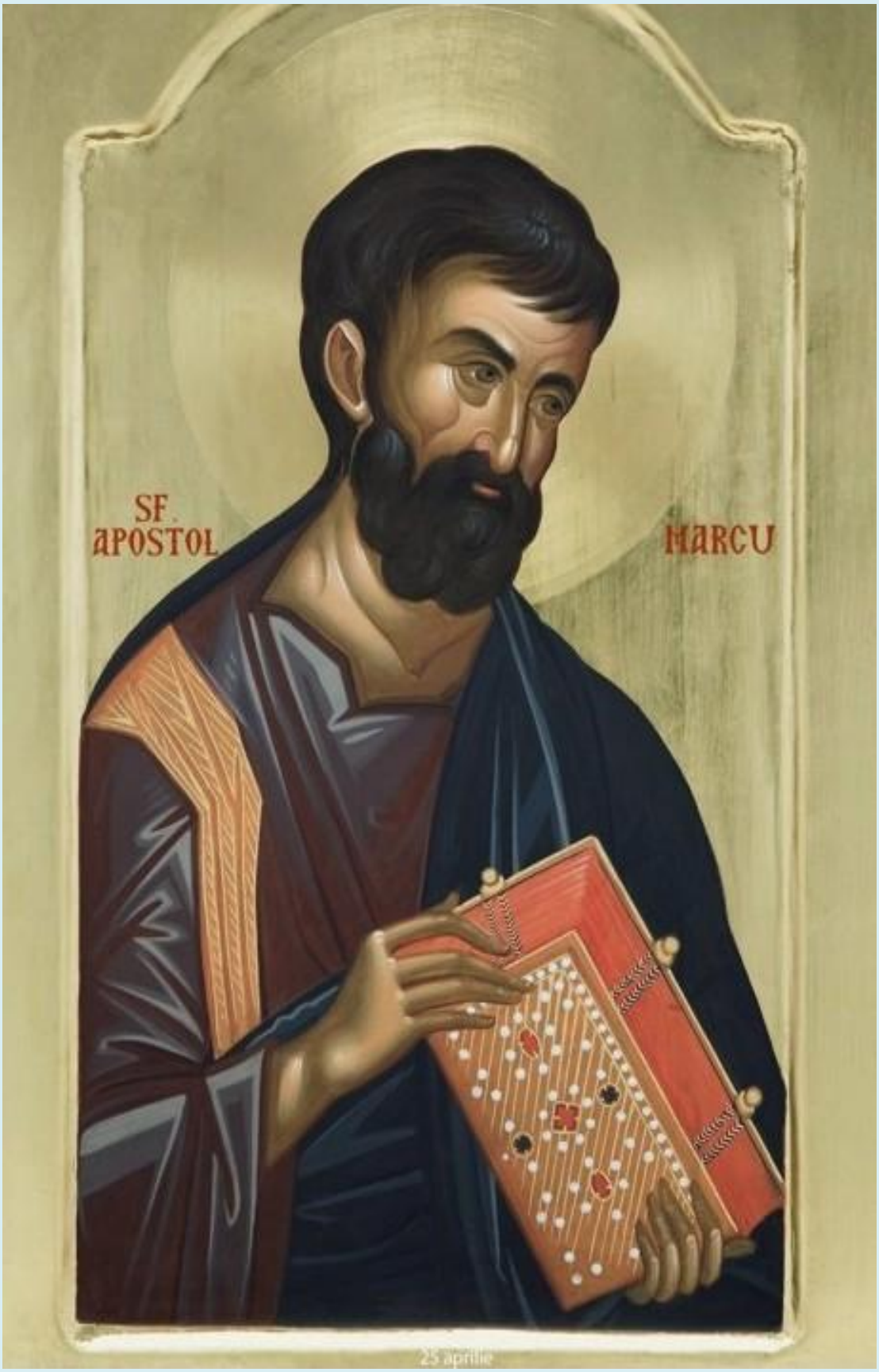
SF.
APOSTOL
MARCU
25 aprilie

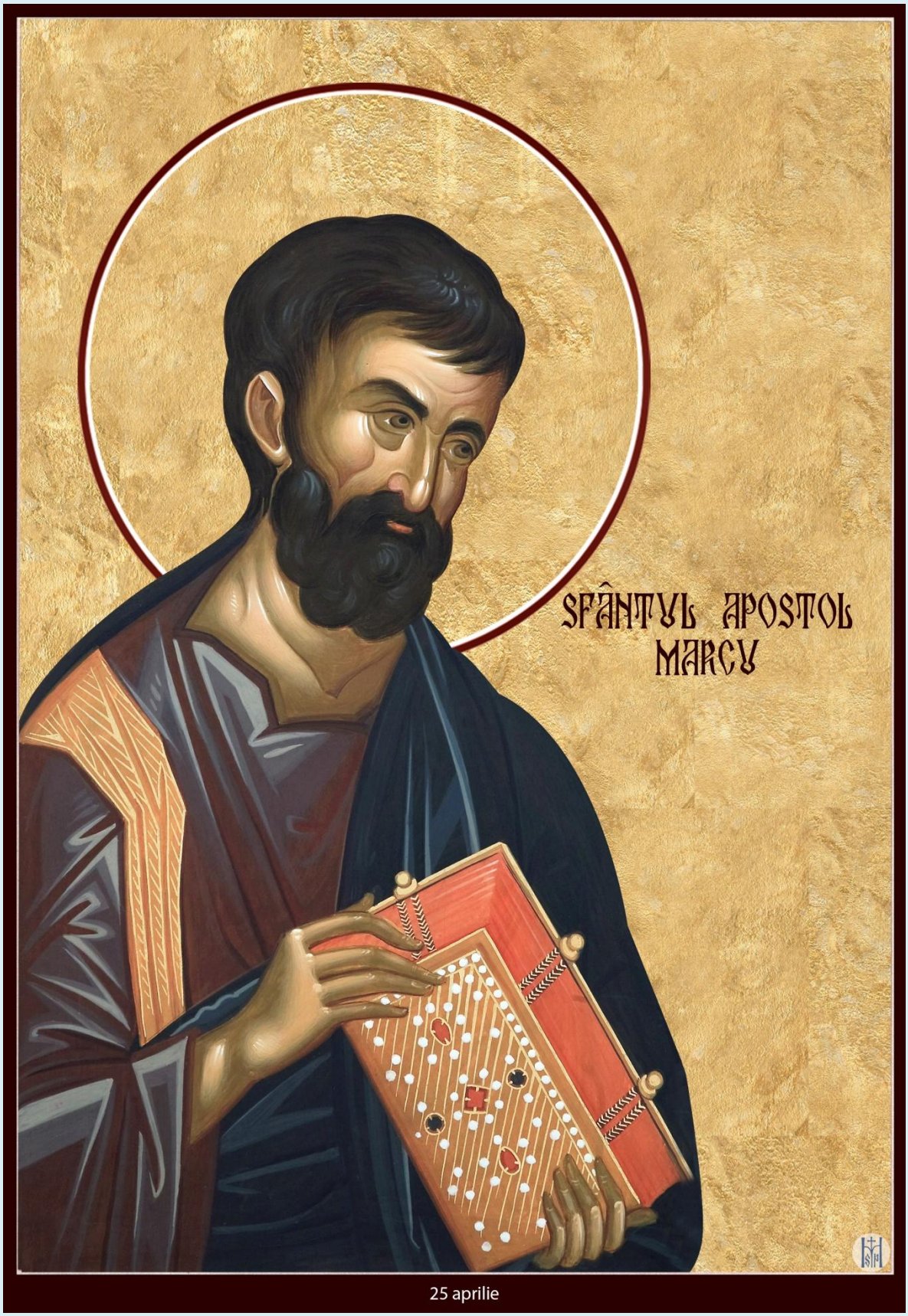

25 aprilie

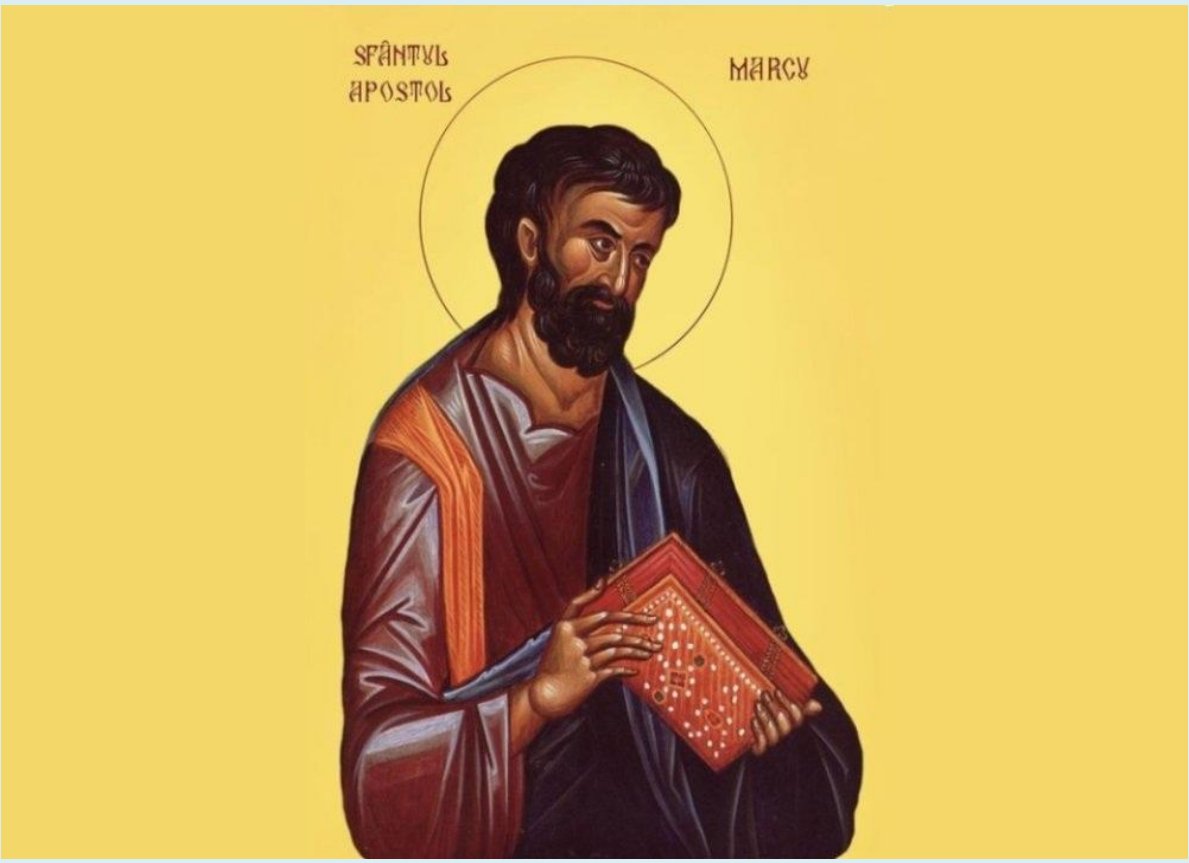
SFÂNTUL
APOSTOL
MARCU

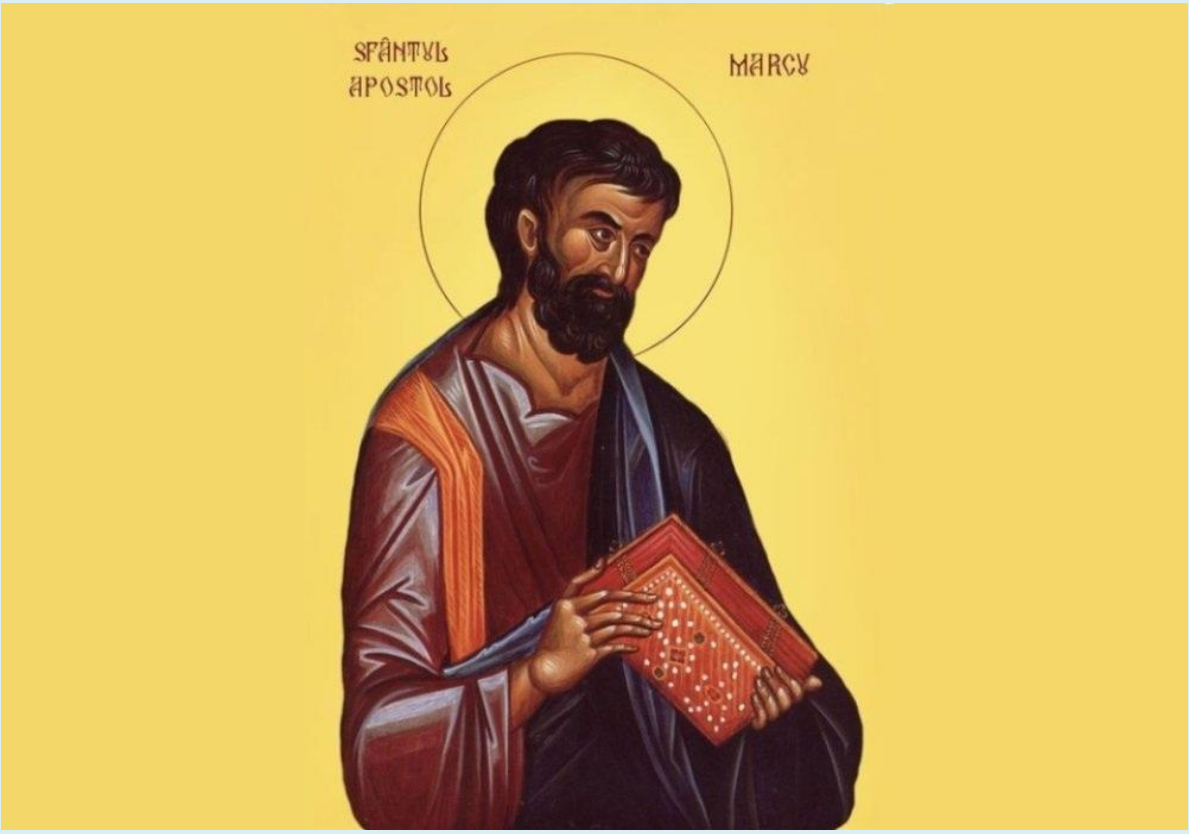
SFÂNTUL
APOSTOL
MARCU

SF. AP.
MARCU

SF. APOSTOL
MARCU

SF. AP. ŞI EV.
MARCU

SF. AP. ŞI EV.
MARCU

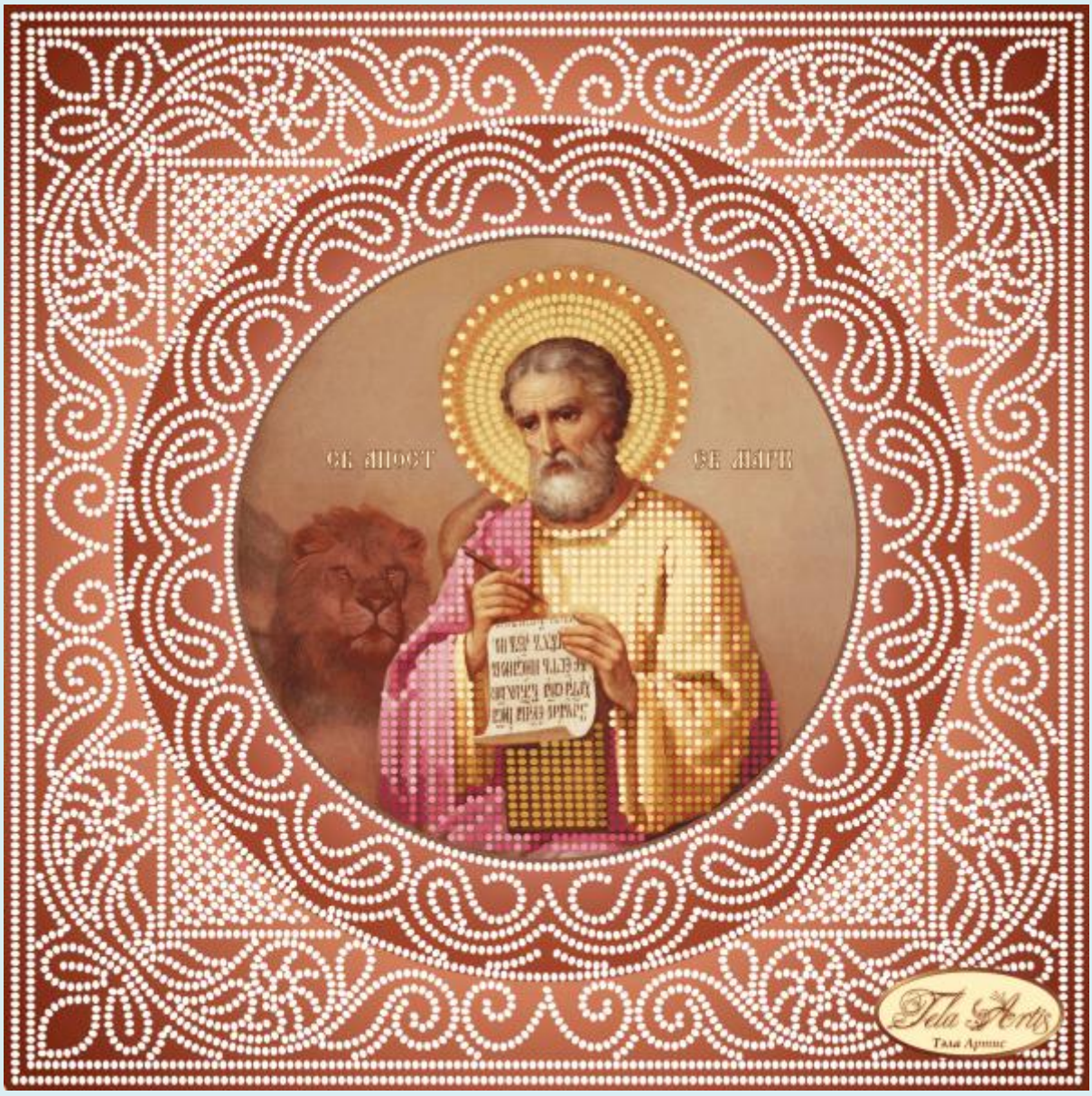
СЕ АПОСТ
СЕ МАРК
Tela Artis
Тала Артис

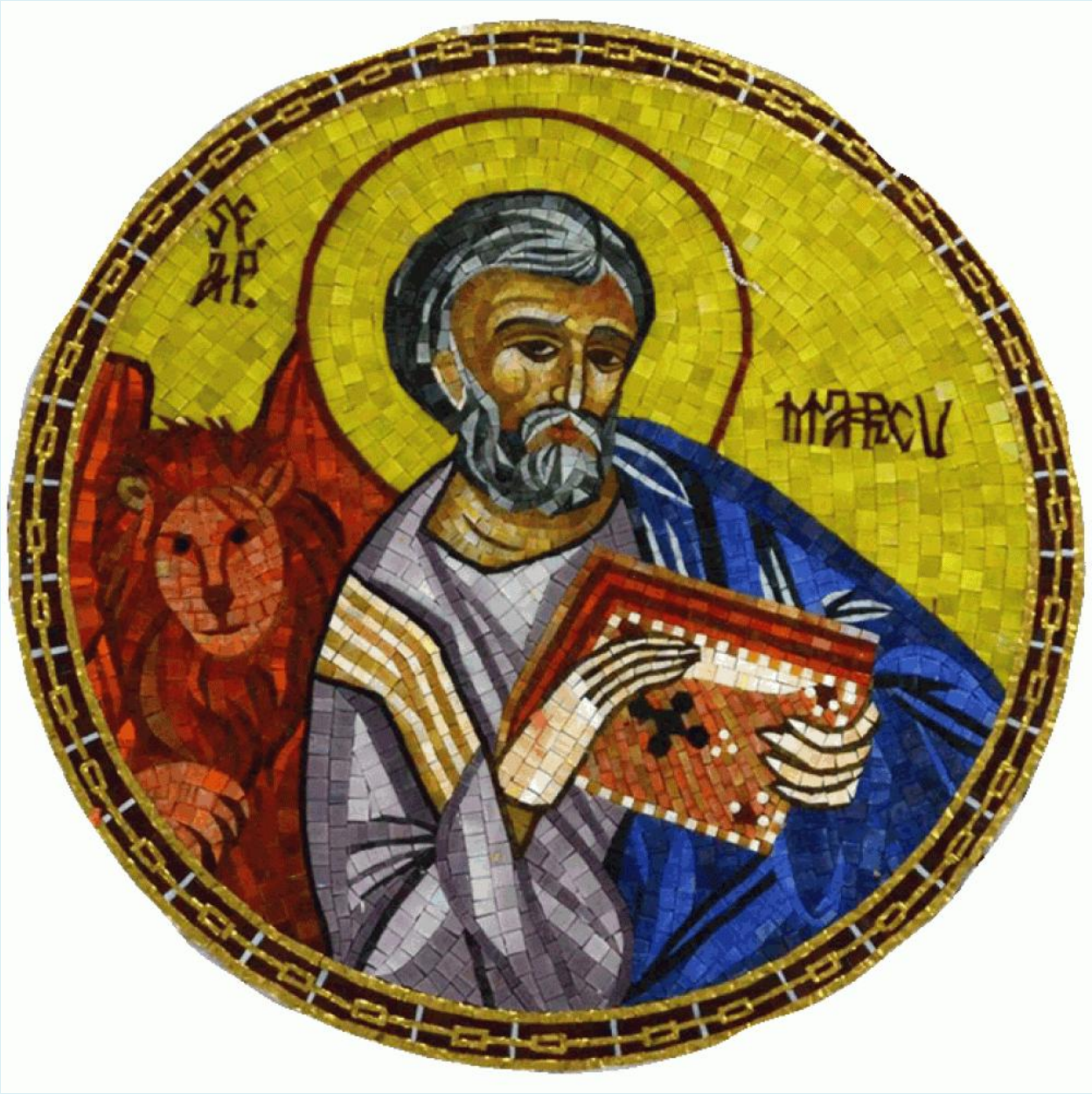
ΜΑΡΚΟΥ

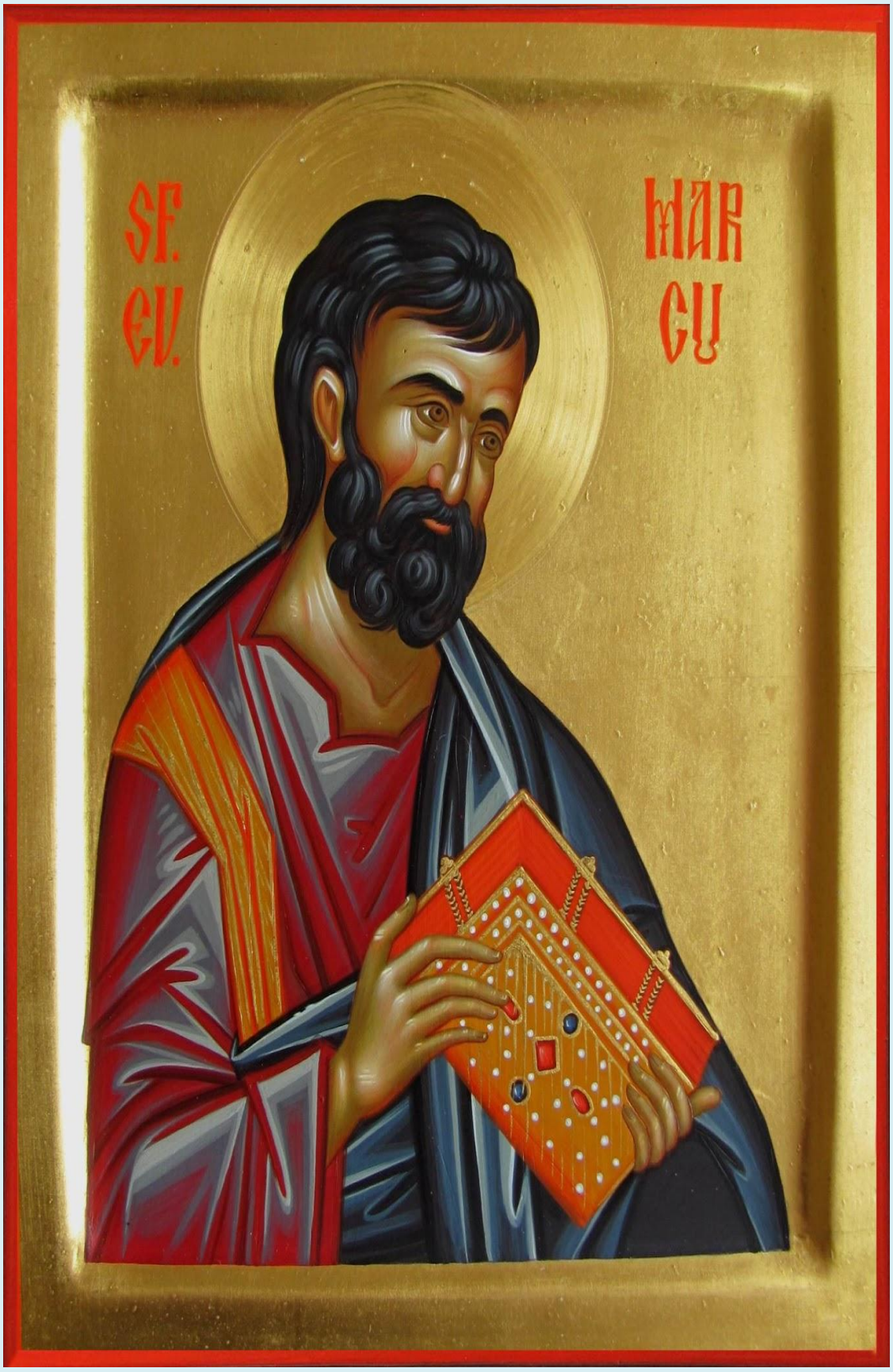
SF.
EV.
MAR
CU

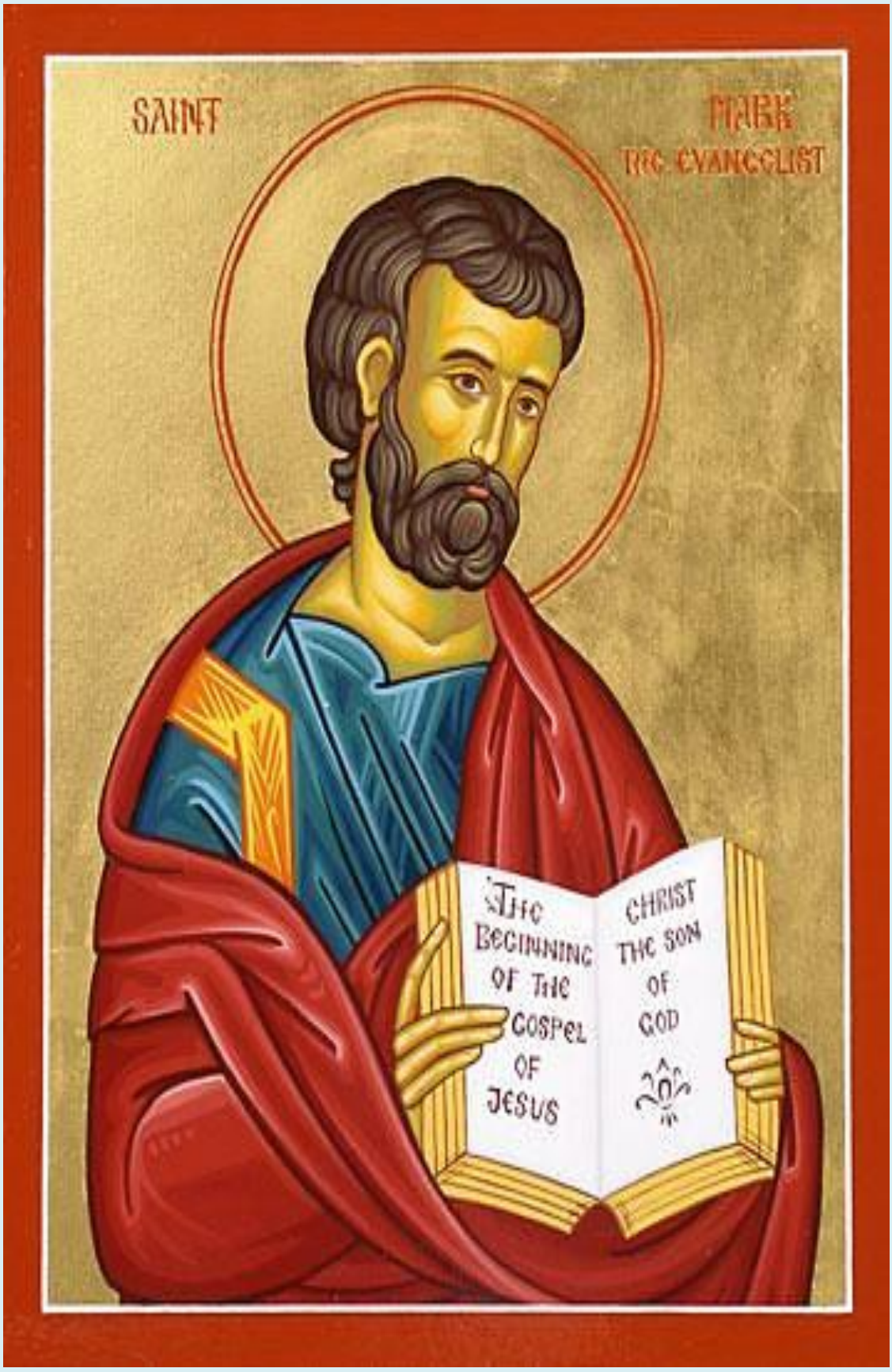
SAINT
MARK
THE EVANGELIST
THE BEGINNING OF THE GOSPEL OF JESUS
CHRIST THE SON OF GOD

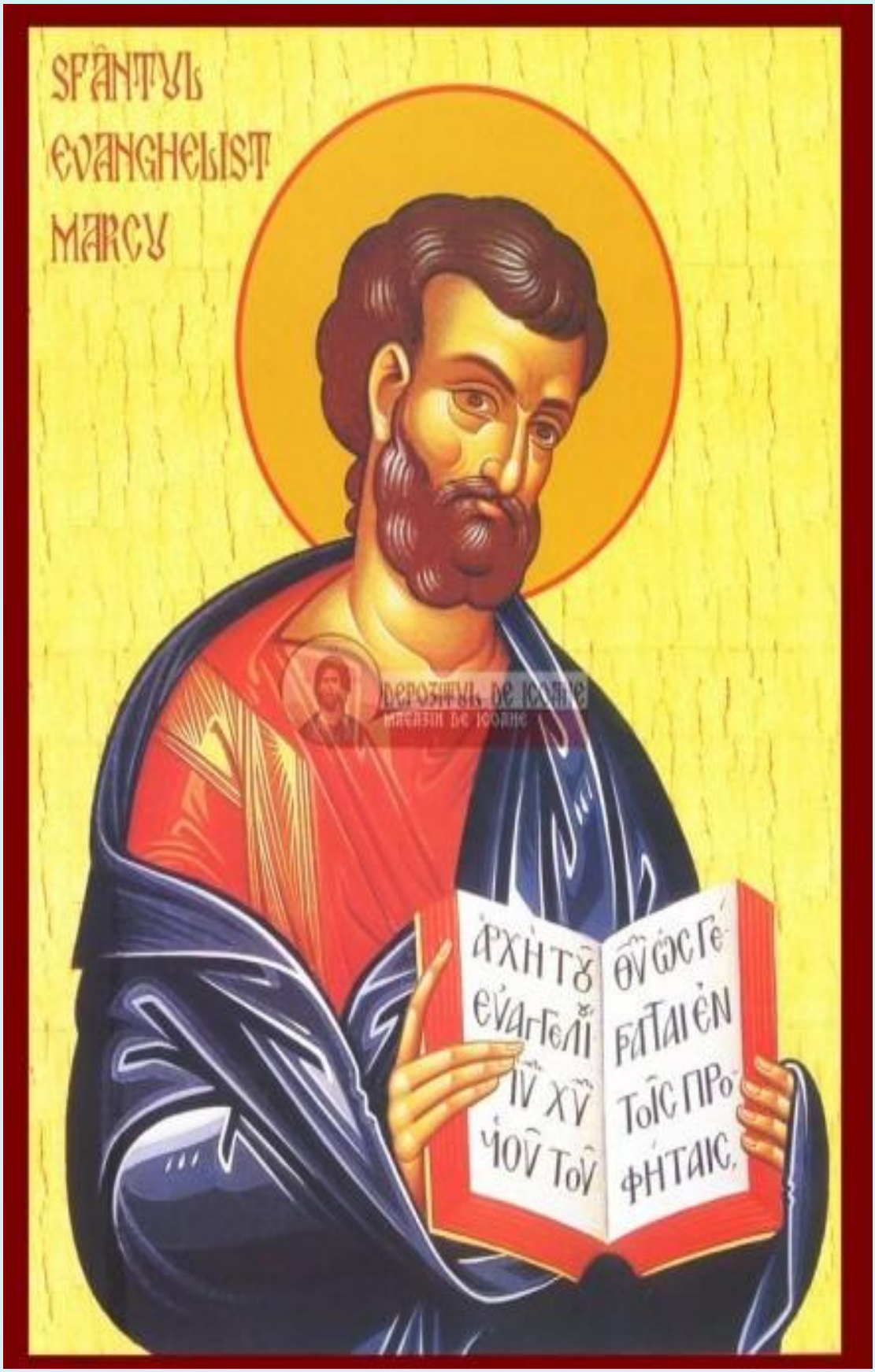
SFÂNTUL
EVANGHELIST
MARCU
ΑΡΧΗ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ ΙΥ ΧΥ ΥΙΟΥ ΤΟΥ
ΩΣΓΕ ΓΡΑΤΑΙ ΕΝ ΤΟΙΣ ΠΡΟ ΦΗΤΑΙΣ

SAINT
MARK

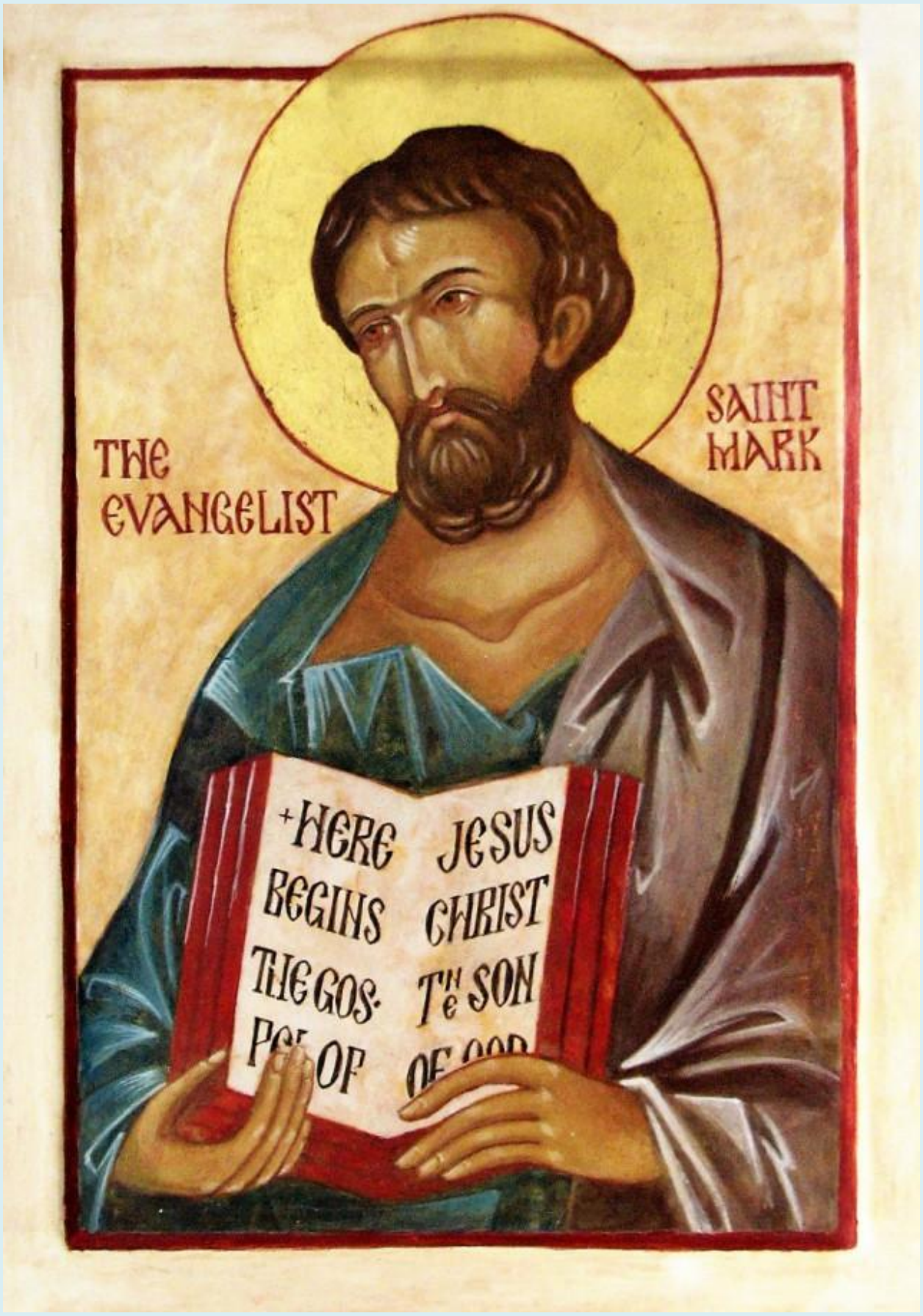
THE EVANGELIST
SAINT MARK
+HERE JESUS
BEGINS CHRIST
THE GOS· THE SON

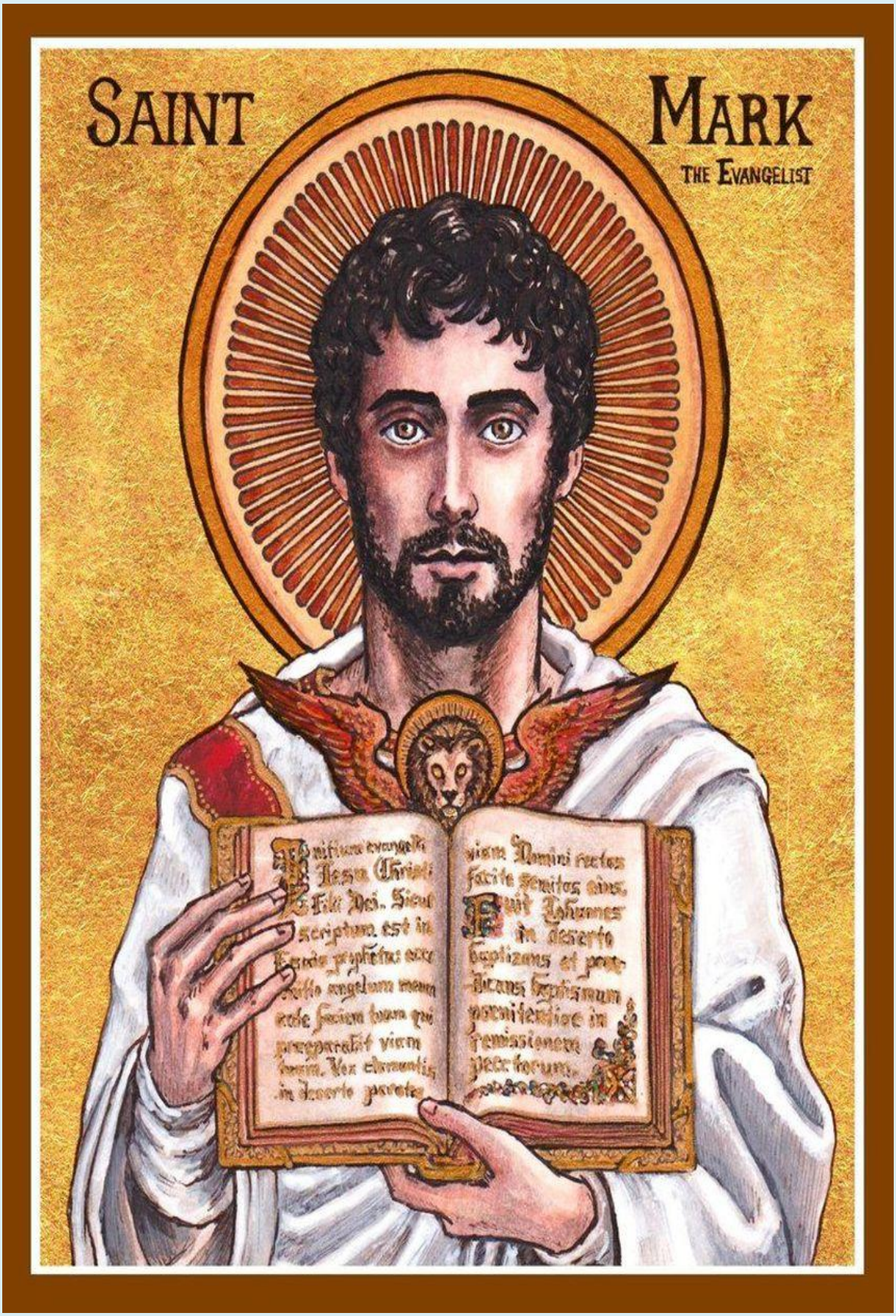
SAINT
MARK
THE EVANGELIST

Ο ΑΓΙΟΣ
ΜΑΡΚΟΣ

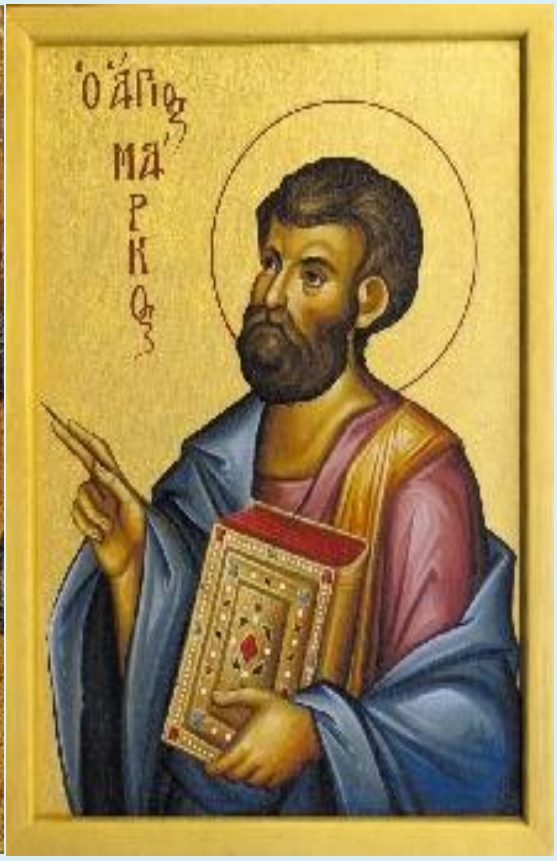
Ο ΑΓΙΟΣ
ΜΑ
ΡΚΟΣ

SAINT
MARK
THE BEGINING OF THE GOSPEL
OF JESUS CHRIST THE SON OF GOD.

SF. EV.

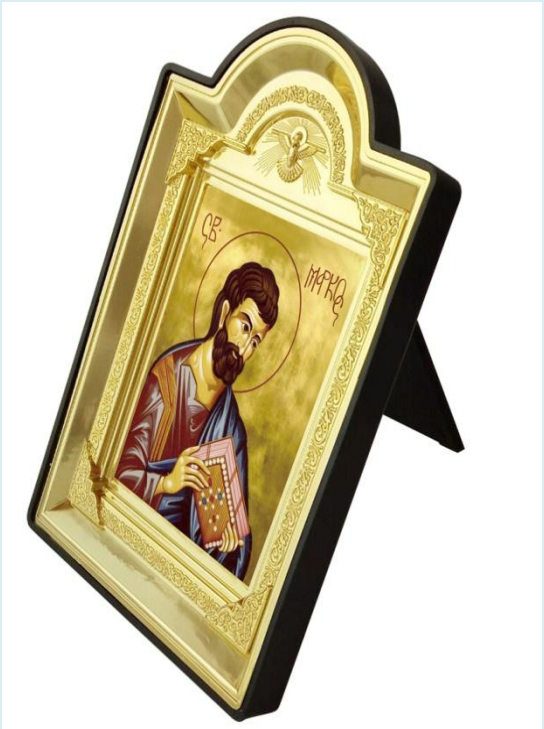
SF.
MARCU

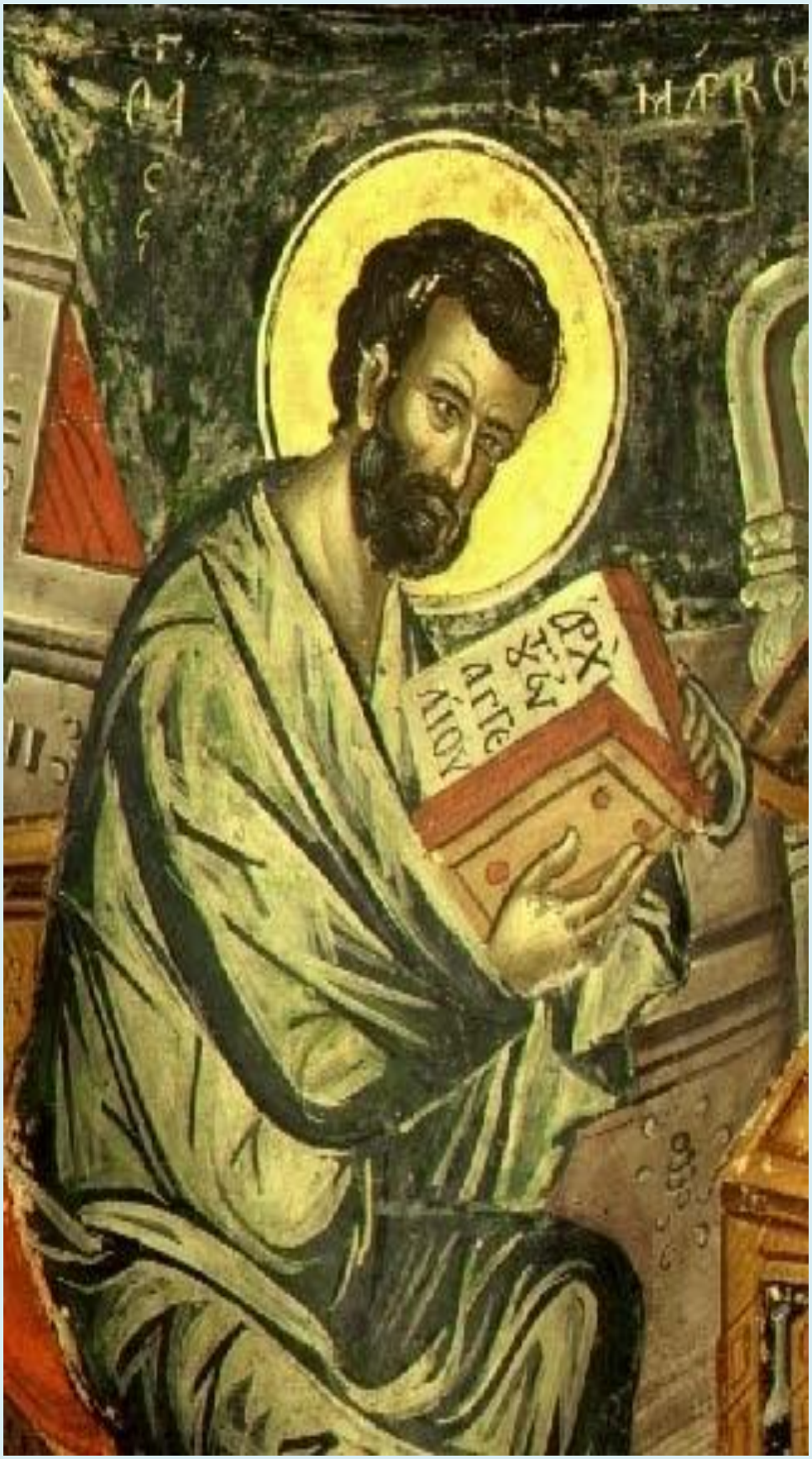
ΑΡΧΗ
ΤΟΥ
ΕΥΑΓΓΕ
ΛΙΟΥ

ОГА МАРКЪ
ЕѴЛІСТЪ
ЗАЧАЛО
ЕѴЛІА
ІИСА
ХРТА

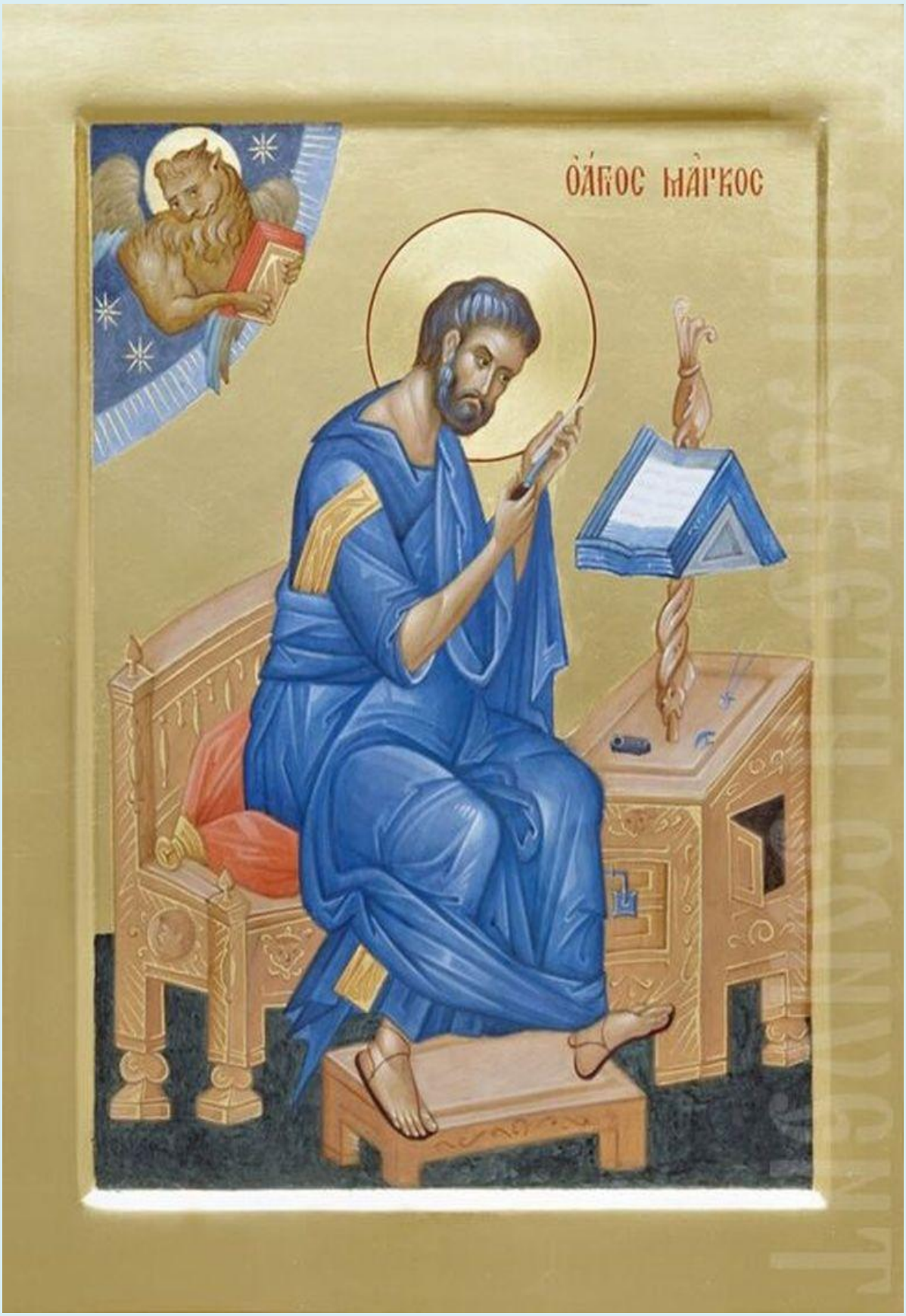
ΟΆΓΙΟΣ ΜΆΡΚΟΣ

SAINT
MARK

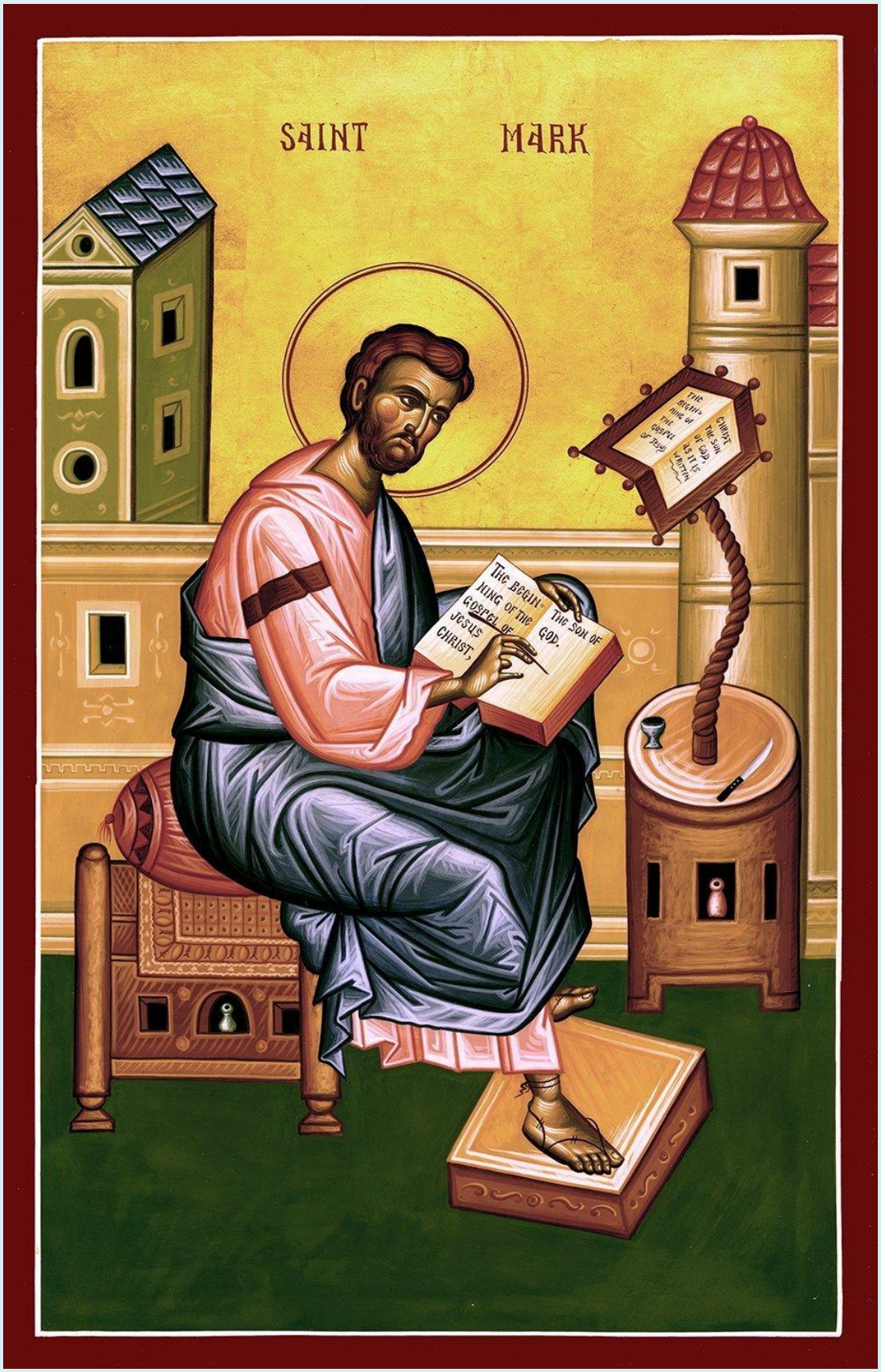
SAINT MARK
THE BEGIN-NING OF THE GOSPEL OF JESUS CHRIST,
THE SON OF GOD.
THE BEGIN-NING OF THE GOSPEL OF JESU
CHRIST THE SON OF GOD, AS IT IS WRITTEN

ΑΓΙΟΣ ΜΑΡΚΟΣ
ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΗΣ

СТЄУЛИ́СТЪ МА́РКЪ

СТЄѴЛИСТЪ МАРКЪ

ОЂ МАРКЪ

Стый Ев Маркъ.

ΜΑΡΚΟΣ

СВ. ЛУКА ЕВАНГЕЛИСТ

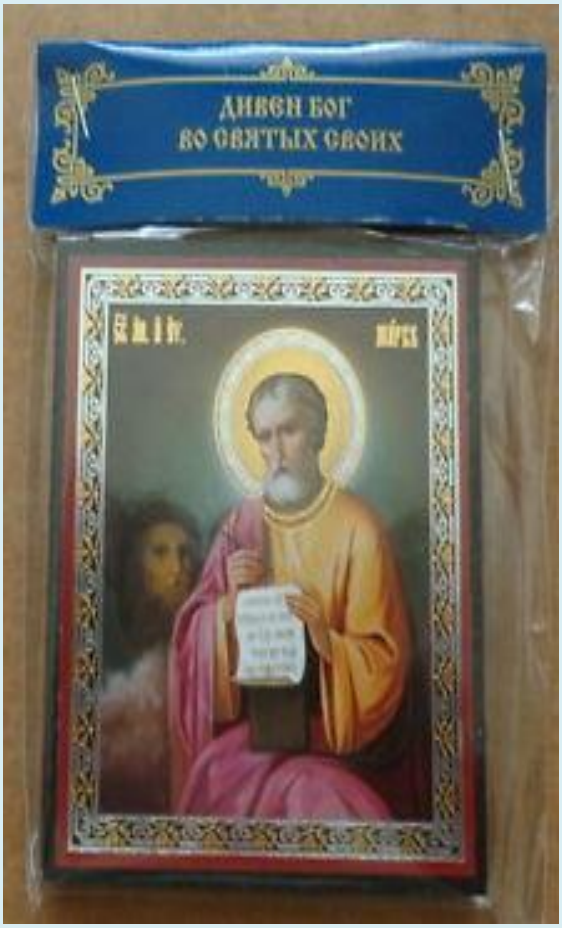
ДИВЕН БОГ
ВО СВЯТЫХ СВОИХ

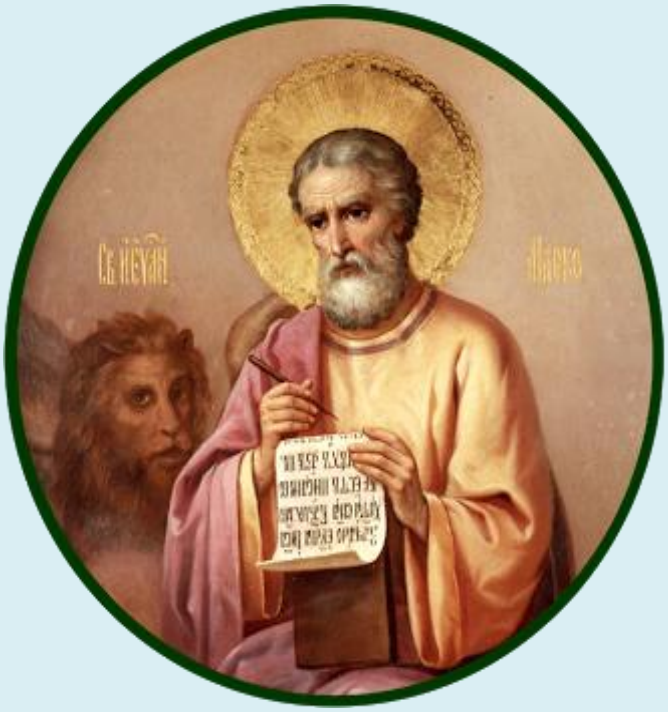

PAX TIBI MARCE, EVANGELISTA MEI
S.MARCUS

ΜΑΡΚΟΣ

ΜΑΡΚΟΣ
Augusta
Stylianou

СТЫЙ АПХ
МАРК

ST. MARK THE PURE APOSTLE & MARTYR.

ST. MARK THE PURE APOSTLE & MARTYR.

St-Takla.org

SF. AP. ŞI
EV. MARCU

·SF· ·AP· ·EV· MARCV
·SF· ·AP· IACOV

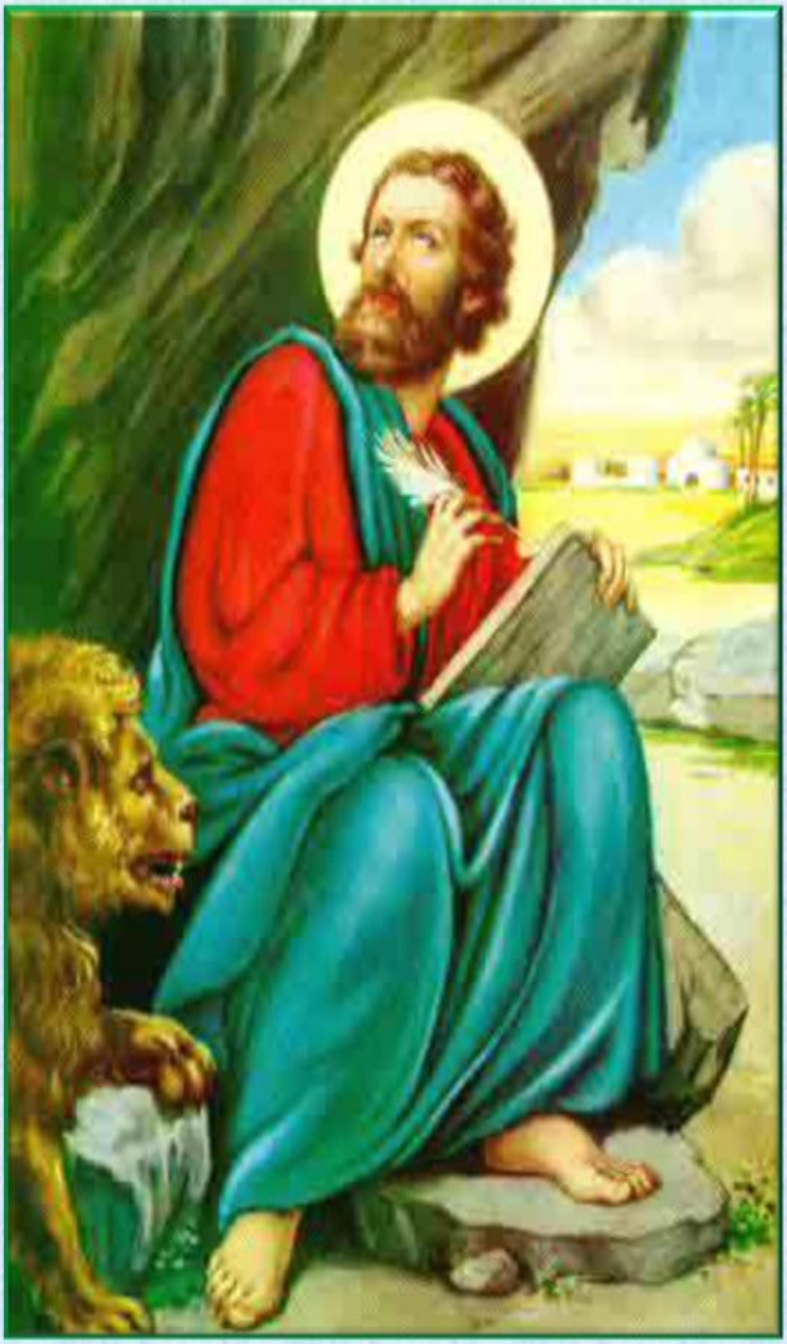

القديس مرقس الرسول الإنجيلى

كاروز بشارة كتب التفسير العلمى للإنجيل المقدس للعلم المسيحى الحق (سبعة كتب)

والمنطق المسيحى الحق (عشرة كتب) للدكتور هانى رزق عبده

للكنيسة القبطية وكنائس العالم

São Marcos
Evangelista

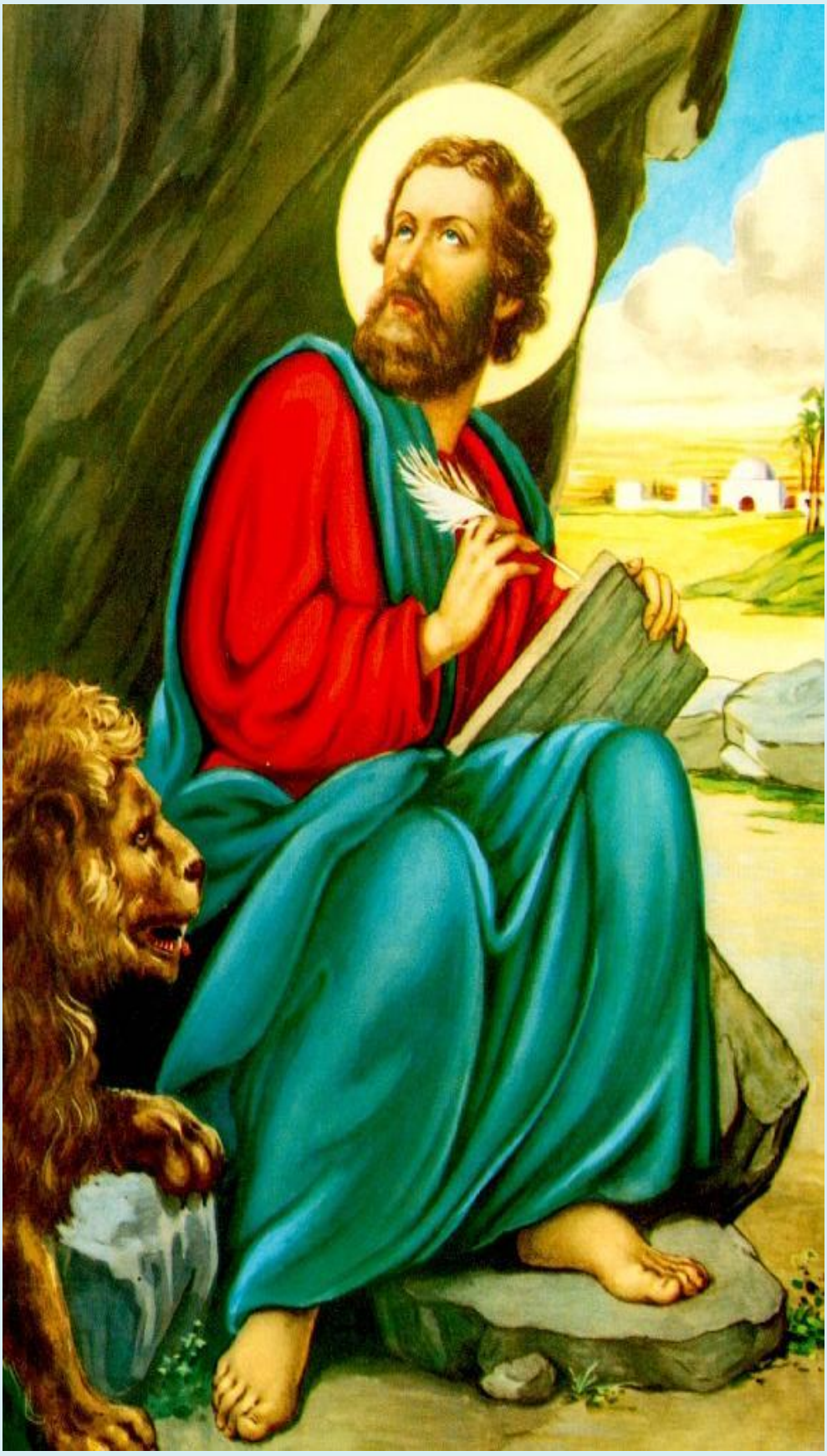

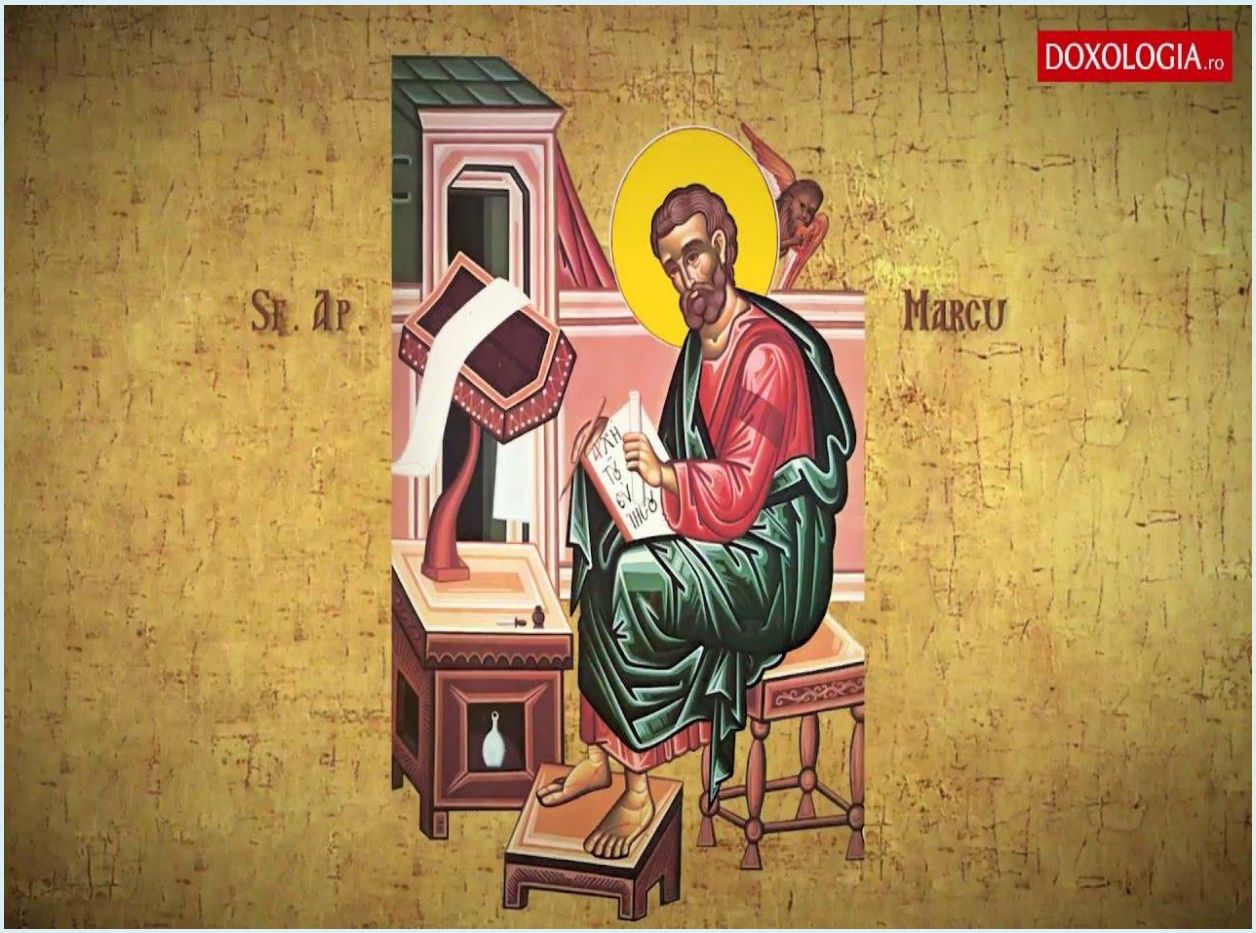
DOXOLOGIA.ro
Sf. Ap.
Marcu

Sfântul
Apostol
Evanghelist
Marcu
PROVILSA.ro

Troparul Sfântului Apostol şi Evanghelist Marcu

25 Aprilie - Glasul 3

Învăţat fiind de Apostolul Petru, te-ai făcut Apostol al lui Hristos şi ca un soare ai strălucit marginilor, podoaba alexandrinilor ai fost, fericite, căci prin tine Egiptul s-a eliberat de înşelăciune şi ca un stâlp al Bisericii, prin învăţătura ta cea Evanghelică pe toţi ai luminat. Pentru aceasta luminat cinstind, pomenirea ta prăznuim, de Dumnezeu grăitorule Sfinte Apostole Marcu; roagă pe Dumnezeu Cel Înduplecat prin tine, să dăruiască iertare de greşeli sufletelor noastre.

Bucură-te, Sfinte apostol Marcu, ucenic al Domnului!